

“แต่ละหน้าเต็มไปด้วยความสัตย์จริงที่เป็นประโยชน์และความ เป็นศูนย์กลางของข่าวประเสริฐขณะเดียวกันก็ได้เชื้อเชิญให้เรา มองเข้าไปข้างในโลกของความเป็นแม่ที่ทิ้งมหัศจรรย์และยุ่งเหยิง! การอ่านหนังสือเล่มนี้เหมือนกับการได้เปิดหน้าต่างของห้องที่อุดอู๋ ออก คือห้องของการเสแสร้ง ความรู้สึกผิด และการสนใจแต่ตัวเองที่ กดทับเราในฐานะแม่อยู่บ่อยครั้ง ให้เราเปิดหน้าต่างเหล่านี้้ออกแล้ว สูดรับเอาอากาศที่สดชื่นแห่งพระคุณของพระเจ้าด้วยกันเถอะ!”

คริสติน เก็ตตี, นักแต่งเพลงชีวิตคริสเตียนและนักร้อง

“ในฐานะแม่ รายการของสิ่งที่ต้องทำนั้นไม่เคยจบสิ้นและคนที่ หวังดีมากมายต่างพยายามช่วยเราจัดการกับลิสต์ต่าง ๆ เหล่านั้นด้วย การไปเพิ่มลิสต์ของวิธีจัดการกับลิสต์พวกนั้นเข้าไปอีก แต่ชาวดีคือ หนังสือ “ยกย่องพระคริสต์ด้วยมือที่เต็มและสิ้น” จะฟื้นจิตวิญญาณ ของคุณใหม่ด้วยความจริงแห่งข่าวประเสริฐและนี่ก็ไม่ใช่หนังสือ ประเภทที่สอนวิธีทำสิ่งต่าง ๆ (How-to) กลอเรีย เฟอแมนได้แบ่งปัน ข่าวประเสริฐที่จะปลดปล่อยคุณให้เป็นไทในทุกหน้าที่ช่วยให้เราเพ่ง สายตามองไปยังสิ่งซึ่งเป็นนิรันดร์แทนที่จะเป็นสถานการณ์ของเรา หนังสือเล่มนี้จะไม่ทิ้งภาระของสิ่งที่ต้องทำอีกอย่างให้คุณ แต่คุณจะได้รู้จักกับท่านผู้หนึ่งซึ่งยอมสละทุกสิ่งเพื่อคุณและตรัสถ้อยคำ มากมายเพื่อคำจูนคุณ”

ทริลเลีย นิวเบล, ผู้เขียนหนังสือ “*United: Captured by God’s Vision for Diversity*”

“แม่ไม่จำเป็นต้องมีหนังสืออีกเล่มเพื่อบอกว่าพวกเธอล้มลงในบาปได้ง่ายแค่ไหนหรือบอกว่าต้องทำอะไรจึงจะ “เป็นพ่อแม่ที่ดีขึ้น” ได้ แม่ทุกคนต้องการหนังสือที่จะยกสายตาของพวกเธอออกจากตัวเองแล้วเพ่งมองไปที่พระคริสต์ กลอเรีย เฟอแมนคือคนที่มอบหนังสือแบบนี้ให้เรา การเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมาเกี่ยวกับปัญหาในชีวิตประจำวันของเธอและความหวังที่มีในพระผู้ช่วยผู้เข้มแข็งของเธอคือคำหนุนใจที่แสนวิเศษ ภาพอันน่าเกรงขามของพระเจ้าและความรักที่นำมาซึ่งการไถ่ที่กลอเรียวาดิให้เราเห็นมอบความกล้าหาญที่จะเผชิญชีวิตในแต่ละวันให้เรา เราจึงอยากจะแนะนำหนังสือเล่มนี้ให้กับคนที่จะเป็นแม่ในอนาคต คุณแม่่มือใหม่ และคนที่ เป็นแม่มาแล้วหลายปี”

เจสสิกา ทอมป์สัน และอีลีส ฟิตซ์แพทริก, ผู้เขียนร่วมหนังสือ
“Give Them Grace”

“ฉันได้แต่หวังว่าตัวเองจะมีคำพูดเหมือนกลอเรีย เฟอแมน เพื่อจะได้กระชับความจริงอันหวานชื่นของข่าวประเสริฐให้แก่หัวใจที่ขุ่นเคืองและไม่พอใจของฉันในวันที่ยังเป็นคุณแม่่มือใหม่อยู่! ไม่มีอะไรที่ผิวเผินหรือไร้สาระในนี้ หนังสือเล่มนี้นำเสนอสติปัญญาที่เข้มข้นและลึกซึ้งซึ่งแน่นอนว่าจะทำให้เกิดความยินดีและสันติสุขภายในบ้านและในหัวใจของแม่ๆ อีกมากมายด้วย”

แนนซี กัทธรี, ผู้สอนพระคัมภีร์ และผู้เขียนชุดศึกษาพระคัมภีร์
“Seeing Jesus in the Old Testament”

“นี่คือคำเชิญชวนอันน่าทึ่งเพื่อให้เข้ามาดูพระคริสต์ทั้งในชีวิตประจำวันและผ่านทางชีวิตประจำวันบนโลกนี้ แม่ทุกคนต้องอ่านหนังสือเล่มนี้เพื่อให้ความจริงแห่งข่าวประเสริฐแทรกซึมเข้าไปในทุกอณูของจิตวิญญาณของเธอ เพื่อจะได้ “ประทับนิรันดร์กาลลงบนดวงตาของเธอ” และจากนั้นก็ตื่นมาในวันรุ่งขึ้นแล้วทำซ้ำใหม่อีกครั้ง หนังสือเล่มนี้ควรจะวางอยู่บนตัวเตียงของคุณแม่ผู้เหนื่อยล้าทุกคนที่สงสัยว่ามีอะไรให้มองไปข้างหน้าอีกไหมนอกจากงานอีกกองโตที่รออยู่ในชิงค์ อีกหนึ่งวันที่มีแต่การทำความสะดวก เช็ต ๆ ฤ ๆ ทำอาหาร และก็ขัดพื้นแบบนั้นไปทั้งวัน คำตอบที่กล่อเรียซีให้เราคือพระเยซู และพระองค์ผู้เดียวก็มากเกินไปแล้ว ฉันจะไปซื้อหนังสือเล่มนี้ใส่กล่อง และมอบให้กับคุณแม่ทุกคนที่ฉันเจอ!”

จอย โฟรเนย์, มิซันนารีผู้เป็นแม่ ภรรยาที่ภาคภูมิใจ และบล็อกเกอร์ของเว็บไซต์ GraceFullMama.com

“ฉันได้รับพระพรผ่านทางหนังสือเล่มนี้อย่างยอดเยี่ยม ด้วยการยกตัวอย่างของชีวิตส่วนตัวและคำสอนที่เปี่ยมด้วยพระคำ กล่อเรียได้เชิญชวนให้เราเข้ามาดื่มด่ำและชื่นชมในพระคริสต์ผู้เป็นสิ่งที่แม่ทุกคนต้องการที่สุดและเป็นความยินดีอย่างที่สุดของพวกเธอ ฉันจะอ่านหนังสือเล่มนี้อีกรอบแน่นอนและตั้งตารางที่จะแนะนำหนังสือเล่มนี้ให้กับคนอื่น ๆ ด้วย”

ทริชา ดียัง, ภรรยาที่มีความสุขของ เควิน ดียังผู้เขียนหนังสือ “Just Do Something” และ “Crazy Busy!” และคุณแม่เต็มเวลาของลูก ๆ ทั้งหมด

“เราต้องการหนังสือเล่มนี้ ท่ามกลางความบ้ำคั่งและบางครั้งก็เกินจะรับไหวของภาระกิจในการเลี้ยงลูก มันยากที่จะนึกถึงข่าวประเสริฐในขณะนั้น ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับกลอเรีย เฟอแมน! เธอช่วยให้เรานมัสการพระเยซูท่ามกลางความโกลาหลและทำให้มองเห็น “การขัดจังหวะ” ในฐานะของ “เสียงเรียก” ให้เข้ามาไว้วางใจในพระองค์ด้วยความชื่นบานยินดี ทั้งแม่และพ่อจะสามารถพบคำหนุนใจอันลึกซึ้งได้ในหนังสือเล่มนี้”

จอห์น และ แพม บลูม, ประธานองค์กร Desiring God และภรรยา

ผลงานเล่มอื่นของกลอเรีย เฟอแมน :

Glimpses of Grace: Treasuring the Gospel in Your Home (2013)

ยกย่องพระคริสต์ ด้วยมือที่เต็มและล้น

การใคร่ครวญข่าวประเสริฐสำหรับแม่ที่ยู่

กลอเรีย เฟอแมน

รุจิรา โวทเบิร์ก
แปล

เดวิด โวทเบิร์ก
ตรวจสอบ

Treasuring Christ When Your Hands Are Full:
Gospel Meditations for Busy Mom
Copyright © 2014 by Gloria C. Furman
Published by Crossway
a publishing ministry of Good News Publishers
Wheaton, Illinois 60187, U.S.A

This edition was published by arrangement
with Crossway.
All rights reserved.

ยกย่องพระคริสต์ด้วยมือที่เต็มและล้น:
การใคร่ครวญข่าวประเสริฐสำหรับแม่ที่ยุ่ง
โดย กลอเรีย เฟอแมน

สงวนลิขสิทธิ์ ไม่อนุญาตให้นำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือที่จัดพิมพ์เล่มนี้ไปทำซ้ำ
เก็บไว้ในระบบที่นำกลับมาใช้ได้ หรือส่งต่อในรูปแบบใด ๆ โดยวิธีการใด ๆ ไม่ว่าโดย
ทางอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องยนต์กลไก สำเนาเอกสาร การบันทึกเสียง หรือวิธีอื่นใด
โดยไม่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์ก่อน เว้นแต่อนุญาตให้ทำได้ตามกฎหมายลิขสิทธิ์
ของสหรัฐอเมริกา

ภาพปก: istockphoto.com

ตีพิมพ์ครั้งแรก 2021
จำนวน 4,000 เล่ม
พิมพ์ในประเทศไทย
ตีพิมพ์โดย www.actsco.org

จัดพิมพ์โดยความร่วมมือระหว่างครอสเวย์ (Crossway)
www.crossway.com

หากไม่ระบุเป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ภาษาไทยมาจาก

ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย สงวนลิขสิทธิ์โดยองค์การอมตธรรม ใช้ได้โดยได้รับอนุญาตจาก
โครงการอมตธรรม

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย
ใช้โดยได้รับอนุญาต

แต่คุณแม่แคทเธอลีนของฉัน

สารบัญ

คำอุทิศ	13
อารัมภบท: ประทับนิรันดร์กาลลงบนดวงตาของฉัน	15

ตอนที่ 1

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

1. มือที่เต็มและล้นไปด้วยพระพร	29
2. พระเจ้าสำแดงฝีพระหัตถ์ของพระองค์ในสัญญาชาตญาณ ของความ เป็นแม่	39
3. สมอง (ที่หลง ๆ ลืม ๆ) ของแม่	55
4. ธรรมเนียมครอบครัว ข้อที่ 1: เราต้องการพระคุณพระเจ้า อยู่เสมอ	67

ตอนที่ 2

การเป็นแม่ในฐานะของการนมัสการ

5. เสียงเรียกให้แม่มานมัสการ	77
6. รักของแม่	89

7. แม่ไม่ได้รู้ดีที่สุดในทุก ๆ เรื่อง	101
8. ชาวที่ดีที่สุดและวันที่แย่มากที่สุดของแม่	111
9. โล่ปลอม ๆ ของคุณแม่ดีเด่นแห่งปี	121
10. คุณแม่นั้นอ่อนแอ แต่พระองค์ทรงเข้มแข็ง	135
11. เรื่องราว (ที่เกิดขึ้นจริง) ของการเป็นแม่	145
บทสรุป: คำพยานแห่งสันติภาพของแม่	157

คำอุทิศ

ขอบคุณพระเยซูที่สร้างคริสตจักรของพระองค์ขึ้นในวันออกกลางนี้
ขอบคุณบรรดาผู้หญิงอาวุโสของคริสตจักรรีดีมเมอร์เชิร์ชออฟดูไบ
(Redeemer Church of Dubai) ผู้เดินตามคำแนะนำของทิตัส บทที่ 2
อย่างจริงจัง พวกคุณแสดงความรักต่อทารกในพระคริสต์ ชี้แนะ
ผู้หญิงที่อ่อนกว่า และสั่งสอนสิ่งดี ๆ ขอบคุณสำหรับการเลี้ยงดูด้วย
ความซื่อสัตย์ของพวกคุณ เมื่อพวกคุณกระตุ้นและหนุนใจผู้หญิง
ทั้งหลายให้รักครอบครัวและยกย่องข่าวประเสริฐด้วยชีวิต พวกคุณ
ทุกคนก็เป็นพระพรต่อฉันและคนอื่นอีกมากมาย

ขอบคุณเซอริล เมดเวล ที่ใช้เวลาอย่างนับไม่ถ้วนกับฉันขณะที่
ฉันยังเป็นนักศึกษาปี 2 อยู่คุณสอนให้ฉันทุ่มเทอย่างหนักในการศึกษา
และรักพระคำของพระเจ้า ขอบคุณน็อก บราวน์ และแคโรลิน เวลลอนส์
ที่สอนให้ฉันรู้ว่าฉันต้องยกย่องพระคริสต์ก่อนจึงจะสามารถรักสามี
ที่เป็นทั้งศิษยาภิบาลของฉันได้ ขอบคุณแมรี วอเตอร์สที่แสดงให้เห็น
เห็นว่าคุณยินดีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นกำลังของเราในการดูแล
คนที่กำลังทนทุกข์อย่างไร ขอบคุณคิม โบลท์ที่คอยนั่งอยู่กับฉันในวัน
ที่มีดมิตและในฤดูกาลที่แห้งแล้งที่รู้สึกว่ามีมือของตัวเองจะมีแต่

ความเจ็บปวดและความสิ้นหวังตลอดไป คุณหยิบยื่นความหวังแห่ง
ข่าวประเสริฐให้กับฉันครั้งแล้วครั้งเล่า ขอขอบคุณจริง ๆ

ฉันรู้สึกซาบซึ้งและขอบคุณสำหรับบล็อกเกอร์เหล่านี้ที่ได้ตั้งใจ
เขียนบล็อกเพื่อชี้นำแม่คนอื่น ๆ ใ้หยกย่องว่าพระคริสต์คือสมบัติ
อันล้ำค่า ขอขอบคุณสำหรับมิตรภาพและอิทธิพลแห่งคำสั่งสอนของ
พวกคุณ ลินด์ซีย์ คาร์ลสัน, คิมม์ เครนเดล, คริสติน่า ฟอกซ์, ทริลเลีย
นิวเบล, ลูมา ซิมมส์ และ เจสสิก้า ทอมป์สัน

การมีเพื่อนที่แสวงหาพระคริสต์ท่ามกลางความยินดีและความ
ยากลำบากของการเป็นแม่คือสิ่งที่มีค่า ขอขอบคุณโมนิก้า เดอการ์โมซ์
และ ลอรี คูเซนส์ที่เป็นแบบอย่างให้ฉันผ่านทางช่วงเวลาที่โศกเศร้า
ที่สุดและมีความสุขที่สุดของพวกคุณ โดยพระคุณพระเจ้าชีวิตของ
พวกคุณเป็นพยานแล้วว่าพระเจ้าผู้ที่คุณนมัสการอยู่สมควรแก่ทุกคำ
สรรเสริญเพียงใด

ขอบคุณทีมงานครอสเวย์ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งจัสติน เทย์เลอร์
ลิเดีย บราวน์แบ็ค, จอช เดนนิส, เอมี ครูส, แองจี ชัทธัม และเจนนี่
ไฟเออร์สโตน) สำหรับทุกความกระตือรือร้นและการทำงานหนัก
ที่พวกคุณทุ่มเทสำหรับหนังสือเล่มนี้

ขอบคุณ คุณแม่แคทเธอลีนของฉันและคุณแม่บาเซียผู้เป็น
แม่สามีของฉันเป็นอย่างมากที่แม่เราจะอยู่ห่างกันกว่า 8,000 ไมล์แต่
ก็ยังพยายามหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะแสดงความรักและให้กำลังใจกับ
ครอบครัวของเราเสมอ

อารัมภบท

ประกับนิรันดร์กาลลงบนดวงตาของฉันท

มือของฉันทั้งเต็มและก็ล้นอยู่แล้วขณะที่ฉันตั้งครุฑ์ลูกคนแรก

สองมือของฉันเต็มและล้นไปด้วยหนังสือ ขวดโหล ลูกบิดประตู
ก๊อกน้ำฝักบัว เก้าอี้ พวงมาลัยรถยนต์ กระดุม ส้อม และแป้นพิมพ์

เหตุการณ์เริ่มตั้งแต่ขณะที่ฉันท้องลูกคนแรกเมื่อสามี่ของฉันทเริ่ม
มีอาการปวดเรื้อรังเนื่องจากความผิดปกติของระบบประสาทในแขน
ทั้งสองข้างของเขา ไม่นานอาการปวดแสบปวดร้อนที่เหมือนกับถูก
ของแหลมทิ่มแทงและถูกไฟไหม้ก็จำกัดสิ่งที่เดฟสามารถทำได้ด้วย
แขนของเขาเป็นอย่างมาก “มันน่าทึ่งเนอะที่เราต้องการแขนของเรา
มากขนาดนั้น” เดฟตั้งข้อสังเกตในเย็นวันหนึ่งขณะที่ฉันทกำลังก้มลง
ไปสวมถุงเท้าและผูกเชือกรองเท้าให้กับเขาพร้อมกับท้องของหญิงที่
ท้องเก้าเดือน ณ เวลานั้นเราแทบไม่รู้เลยว่าความผิดปกติของระบบ
ประสาทของเขาจะหมายถึงอะไรในชีวิตประจำวันของเราในฐานะพ่อ
และแม่บ้าง นี่ก็เป็นเวลาเกือบแปดปีแล้วนับตั้งแต่ที่เขาเริ่มมีอาการ
เจ็บเหมือนถูกไฟช็อต ตลอดเวลาที่ผ่านมามีเดฟเข้ารับการรักษาหลาย
ครั้งและยังรู้สึกเจ็บอยู่ เดฟอธิบายว่ามันเหมือนกับสัญญาณที่ส่งเสียง
ซ่าๆ

สองสามปีที่ผ่านมา เดฟติดเชื่อโรคที่ทำให้เกิดฝีเม็ดใหญ่บริเวณ
ด้านบนของเส้นประสาทที่มือของเขา ฝีเป็นโรคที่ปกติสำหรับพวกเรา
ที่อาศัยอยู่ในแถบตะวันออกกลาง ตามคำบอกเล่าของหมอจาก
โรงพยาบาลที่เดฟรักษาตัวอยู่ เขาต้องรักษาตัวที่โรงพยาบาลถึง
สามวันขณะที่หมอพยายามรักษามือของเขา “บอกหน่อยว่าการได้
แต่งงานกับโยบมันเป็นอย่างไรวะ?” เดฟพูดล้อเล่นกับฉันขณะที่
เขาได้รับอนุญาตให้กลับบ้าน เป็นเรื่องที่ดีที่ได้เห็นเขายิ้มแม้จะต้องเจอ
กับความเจ็บปวด ฉันนึกขึ้นได้ถึงคำประกาศความเชื่อของโยบว่า
“แม้ว่าพระองค์ประหารข้า ข้าก็ยังจะหวังในพระองค์” (โยบ 13:15)
การแสดงออกอย่างขาดความเชื่อที่แย่มากของภรรยาโยบทำให้ฉัน
มีสติขึ้นมา เธอพูดว่า “ท่านยังจะเชื่อสัตย์ภักดีต่อพระเจ้าอยู่อีกหรือ?
จงแข่งต่ำพระเจ้าแล้วก็ตายเสียเถอะ!” (โยบ 2:9) อิทธิพลของการ
มีชีวิตที่เดินตามพระเจ้าและการอดทนต่อความยากลำบากของสามี
ส่งผลต่อการเป็นแม่ของฉันมาก

แม้จะอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวด แต่ฉันก็ได้เห็นหลักฐานแห่ง
พระคุณพระเจ้าที่ทำงานในชีวิตเรามากมาย ผ่านทางปัญหาในแต่ละวัน
เราจึงได้รับโอกาสที่จะเป็นพยานว่า “ความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์
ไม่เคยหยุดยั้ง และพระกรุณาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด” (เพลง
คร่ำครวญ 3:22)

ฉันอยากจะแบ่งปันชีวิตในส่วนนั้นกับคุณเพราะสิ่งนี้ได้หล่อ
หลอมมุมมองของฉันว่าการมี “มือที่เต็มและล้น” ทั้งในทางกายภาพ
และทางอารมณ์นั้นเป็นอย่างไร การมีงานทางกายสำหรับการเป็นแม่
ซึ่งมากกว่าที่เคยคิดบังคับให้ฉันมองไปที่พระเจ้าเมื่อต้องการกำลังใจ
และการจัดเตรียมของพระองค์ ฉันมีประสบการณ์มากกับตัวเองแล้ว
ว่าการวิ่งไปหาโลกเมื่อต้องการการปลอบโยนและกำลังใจแต่จะทิ้งให้ฉัน

หิวโหยและอ่อนล้า พระเจ้าได้ทรงใช้สภาพทางกายภาพของครอบครัวเราขึ้นมาให้ฉันเห็นสถานะที่ถาวรและสำคัญเพียงอย่างเดียวในชีวิตฉัน นั่นคือข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ฉันอยากแบ่งปันให้คุณรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้มากขึ้นและบอกว่าสิ่งนี้เกี่ยวข้องกับงานการเป็นแม่ของฉันอย่างไร

สองมือของฉันเต็มและล้นไปด้วยงานหนัก คือการช่วยเหลือสามีและการเลี้ยงดูลูก ๆ ทั้งสี่คน ส่วนสองมือของคุณก็เต็มและล้นด้วยแม้ว่าสถานการณ์ในฐานะแม่ของคุณจะต่างไปจากฉัน งานที่หลากหลายวัฒนธรรมทำให้เราได้เดินทางไปทั่วโลก และตอนนี้เรากำลังอาศัยอยู่ในเมืองที่มีผู้คนจากกว่าหนึ่งร้อยเชื้อชาติอาศัยอยู่รวมกัน แม้แต่ละคนย่อมมีความแตกต่างหลากหลาย แต่ฉันคิดว่านี่คือประโยคที่เป็นสากล นั่นคือแม่มักจะมีมือที่เต็มและล้นเสมอ

แต่เมื่อเหล่านี้เต็มและล้นไปด้วยอะไร?

บางครั้งลูกชายที่ขี้เล่นของฉันจะยื่นของขวัญเป็นขนมหรือเศษอาหารที่มองไม่ออกว่าเป็นอะไรจากใต้เก้าอี้มาให้ ส่วนลูกสาวก็ยื่นกระดาษโน้ตปริศนาที่เป็ยกโซกไปด้วยสีจากปากกาปากกาเพชรมาให้ นี่เป็นส่วนหนึ่งในงานของฉันในฐานะแม่ของพวกเขาที่จะรับของขวัญแห่งความรักเหล่านี้ด้วยความยินดี (และบางครั้งก็ด้วยทิชชูเป็ยก)

คำพูดของคนโบราณนั้นจริง “งานบ้านคืองานที่ไม่มีวันเสร็จ” ขณะที่แม่ใช้เวลาในแต่ละวันเลี้ยงดูลูก พวกเธออาจจะกำลังอุ้มลูก เดินไปรอบ ๆ บ้านเพื่อตามเก็บจานชาม ทำงานเพื่อหาเลี้ยงลูก คอยแยกพี่น้องที่กำลังตีกัน เล่านิทานก่อนนอน และเก็บกวาดขนมที่บี้แบนออกจากพื้น

และแม่อีกยังมีมือที่เต็มไปด้วยกอดและไฮไฟว์ อาจจะเป็นแบบนี้หลาย ๆ ครั้งต่อวัน (หรือต่อชั่วโมง) ที่แม่ต้องบีบมือตัวเองด้วยความคับข้องใจและยกมือขึ้นร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ไม่ว่าคุณจะรู้สึกว่ามีมือของคุณเต็มและล้นไปด้วยพระพร หรือความยากลำบาก หรือทั้งสองอย่างคละเคล้ากัน ถ้อยคำของพระเจ้าก็มีคำหนุนใจอย่างเฉพาะเจาะจงสำหรับคุณ

มีอะไรให้พูดถึงมากมายเกี่ยวกับงานของแม่มากกว่าความจริงที่ว่านี่เป็นงานที่ยากและไม่เคยจบสิ้น มีความงาม ความปราชญ์เปรี๊ยะ และเกียรติที่พระเจ้ามอบให้กับการงานของแม่ และฉันจะพูดถึงบางส่วนในหนังสือเล่มนี้

แต่เรื่องที่ฉันสนใจที่สุดเกี่ยวกับการสื่อสารบนหน้ากระดาษอันจำกัดเหล่านี้ คือการที่แม่จะสามารถซาบซึ้งและชื่นชมกับความเป็นจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าความเป็นจริงในฐานะแม่ของพวกเขา ไม่สำคัญว่าเธอจะมาจากไหนหรืออยู่ในสภาพใด สถานะความเป็นจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่แม่จะสามารถซาบซึ้งและพักใจในนั้นได้ก็คือการงานที่พระเยซูได้ทำอย่างสำเร็จแล้วบนไม้กางเขนแทนเรา

- งานแห่งการชำระให้บริสุทธิ์และการชำระล้างของพระเยซู ผ่านทางการถวายเครื่องบูชาแห่งเลือดจากกายของพระองค์ บนไม้กางเขนนั้นดีเลิศกว่าผ้าสกปรกกองโตที่จวนจะถล่มลงมาอยู่แล้ว
- การเป็นขึ้นจากตายอย่างมีชัยและชัยชนะเหนือความตายของพระเยซูนั้นดีเลิศกว่าความโกลาหลในบ้านของคุณ ขณะที่ทุกคนกำลังเตรียมตัวออกจากบ้านเพื่อไปในที่ที่พวกเขาต้องไปในวันนั้น
- อำนาจในการครอบครองเหนือจักรวาลและการให้สิ่งสารพัดมาอยู่ใต้อำนาจปกครองของพระเยซูนั้นดีเลิศกว่าแผนการที่คุณวางไว้สำหรับตอนเย็น ตารางที่ยุ่งสำหรับสุดสัปดาห์นี้ หรือความคิดที่คุณมีเกี่ยวกับอนาคตของคุณ

แม่ที่เป็นคริสเตียนนั้นมีพระพรฝ่ายจิตวิญญาณนานัปการในพระคริสต์ อยู่เต็มมือ (เอเฟซัส 1:3) และงานในการเลี้ยงดูลูกให้ยำเกรงพระเจ้า คือสิทธิพิเศษที่เธอได้มีส่วนร่วมในงานแห่งการรวบรวมทุกสิ่งให้อยู่ใต้พระคริสต์ของพระเจ้า (เอเฟซัส 1:10) พระเยซูผู้ที่เรารับใช้ด้วยความยินดีผู้นี้นำเสนอการหยุดพักให้กับแม่และเต็มมือของเราให้เต็ม และสิ้นด้วยพระพรของพระองค์ เราต้องเลือกที่จะพักสงบในพระเยซู ทั้งกลางวันและกลางคืนและในแต่ละวินาทีนี้แหละคือความหมายของการยกย่องพระคริสต์ด้วยมือที่เต็มและสิ้น ไม่ว่าคุณจะมีลูกหนึ่งคน หรือมีเป็นโหลก็ตาม

แม่ผู้ได้บังเกิดใหม่ในความหวังอันมีชีวิตโดยทางการเป็นขึ้นจากความตายของพระคริสต์นั้นมีมรดกที่ไม่เสื่อมสลายไม่เป็นมลทิน และไม่วันร่วงโรยเก็บไว้ในสวรรค์เพื่อเธอ (1เปโตร 1:3-4) แม่ในขณะที่มือของเธอจะเต็มไปด้วยปัญหา งานที่หนักจนสายตัวแทบขาด และเรื่องที่ไม่รู้อันน่ากลัว เธอก็ได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อจนกว่าจะได้รับความปลอดภัยซึ่งจะเปิดเผยให้เห็นในวันสุดท้าย (1เปโตร 1:5) เพราะข่าวประเสริฐ เราที่เป็นแม่จึงสามารถเบิกบานยินดีได้เมื่อพบว่ามือของเราเต็มไปด้วยพระพรในพระเยซู เพราะพระคุณคือสิ่งเดียวที่เรารู้จัก นักศาสนศาสตร์เฮอแมน บาวิงค์กล่าวว่าเนื่องจากการถวายเป็นเครื่องบูชาบนไม้กางเขนของพระเยซู “พระเจ้าจึงสามารถระชากโลกและมนุษยชาติออกมาจากรังเล็บของบาปและขยายราชอาณาจักรของพระองค์ได้”¹ นี่คือข่าวที่ดีมาก เป็นข่าวที่ดีที่สุด ๆ

1 Herman Bavinck, *Reformed Dogmatics* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2008), 3:455.

ฉันจำเป็นต้องได้รับการเตือนใจถึงข้านี้ตลอดเวลาวันละหลาย ๆ ครั้ง ฉันต้องการเครื่องเตือนใจเพราะตัวฉันเองสามารถปกป้องและประกาศศาสนาที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ในเรื่องพระคุณของพระเจ้ากับแม่คนอื่นได้ แต่ตัวเองกลับไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ในตัวตนและความหวังที่พระเจ้ามอบให้เลย

ข่าวดีสำหรับทุกวัน

โจนาธาน เอ็ดเวิร์ด เคยอธิษฐานและทูลขอที่พระเจ้าจะทรง “ประทับนิรันดร์กาลลงบนดวงตาของผม” คำอธิษฐานนี้กลายเป็นคำร้องทูลจากใจของฉันด้วย

เมื่อดวงตาของคุณจดจ่ออยู่แต่ที่เส้นขอบฟ้าแห่งนิรันดร์กาล นี้จะส่งผลต่อวิสัยทัศน์ในการเป็นแม่ของคุณด้วย เราจำเป็นต้องมีสายตาที่มองไปยังพระเจ้าผู้ซึ่งทั้งใหญ่และมีสง่าราศรีมากเสียจนมุมมองในการเป็นแม่ของเราเปลี่ยนไป ในบริบทของนิรันดร์กาล (คือที่ที่พระคริสต์กำลังทำงานแห่งการครอบครองเหนือจักรวาลของพระองค์อยู่) เราจำเป็นต้องมองช่วงเวลาในชีวิตประจำวันของเราอย่างที่มีมันเป็นอย่างจริงจัง ๆ นั่นคือการนมัสการ ในงานประจำวัน (และประจำคืน) ของการดูแลผู้อื่นเราได้รับคำเชื้อเชิญหลายครั้งให้เข้ามานมัสการพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงเตือนถึงความหวังที่เรามีเพราะข่าวประเสริฐของพระองค์ คำอธิษฐานของฉันคือการที่คุณจะเห็นว่าข่าวประเสริฐคือข่าวดีสำหรับแม่ ไม่ใช่เพียงแค่นั้น “วันบังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณ” ของเราเท่านั้นแต่ในทุก ๆ วันของเราด้วย

พันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นรวมไปถึงการนำความรู้สึกที่ไม่มั่นคงในจิตใจต่าง ๆ ของแม่ให้มาสอดคล้องกับความเป็นจริงของความมั่นคงนิรันดร์ในพระคริสต์ ในฐานะแม่เราจะต้องฝึกฝนตัวเอง

ให้จับจ้องอยู่แต่ในสิ่งที่มองไม่เห็นและเป็นนิรันดร์ (2 โครินธ์ 4:18) ขณะที่เราต่อสู้เพื่อที่จะรักษามุมมองเช่นนี้และถึงแม้จะล้มเหลวและยอมแพ้ให้กับการทดลองให้รู้สึกเฉยชากับสิ่งนี้ เราจะต้องมองไปที่พระคำของพระเจ้าและเชื่อแม้จะไม่รู้สึกเช่นนั้นก็ตาม เราจะต้องเป็นผู้หญิงแห่งพระคำพระเจ้าซึ่งมีคำวิงวอนประจำวันว่า “ขอทรงสอนวิถีทางของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินในความจริงของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะยำเกรงพระนามของพระองค์” (สดุดี 86:11) ในขณะที่ดำเนินอยู่ในความจริงของพระเจ้าเราก็กัมผัสได้ถึงคำเชื้อเชิญให้อิสรุจของพระวิญญูญาณ แม้จะเขียนถึงบรรดาอาจารย์และศิษยาภิบาล แต่ถ้อยคำของมาร์ติน ลอยด์โจนส์ในเรื่องการอิสรุจเหล่านี้ยังสามารถประยุกต์ใช้กับเราได้

“จงตอบสนองทุกแรงกระตุ้นให้คุณอิสรุจ...สิ่งนี้มาจากไหน? นี่คืองานของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ (ฟิลิปปี 2:12-13) ...ตั้งนั้นจงอย่าได้ต่อต้าน อย่าเลื่อนออกไป อย่าผลึกไสความรูสึกนั้นไว้ข้าง ๆ เพราะคุณกำลังยุ่งอยู่...การทรงเรียกให้อิสรุจเช่นนี้ไม่ควรถูกมองว่าเป็นการรบกวน จงตอบสนองต่อเสียงนั้นทันที และจงขอบคุณพระเจ้าหากสิ่งนี้เกิดขึ้นกับคุณบ่อยครั้ง”²

งานของแม่คืองานที่บริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้า

ในฐานะแม่ เรามองไปที่พระเยซูไม่ใช่เพียงแค่ว่าในฐานะตัวอย่างของเรา เรามองเห็นด้วยว่าพระองค์คือพลังในการที่จะรักพระเจ้าและ

2 Martyn Lloyd-Jones, *Preaching and Preachers* (London: Hodder & Stoughton, 2012), 170-71.

ลูก ๆ ของเราด้วย เพราะพระคริสต์ได้กระทำให้สิ่งที่เราไม่อาจทำเพื่อตัวเองได้ ด้วยกำลังของพระองค์เราจึงสามารถขอการยกโทษจากลูก ๆ เมื่อเราทำบาปต่อพวกเขาได้ เพราะในพระคริสต์พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้กับเราแล้ว (มัทธิว 6:12-15, มาระโก 11:25, โคลโลสี 3:13) ด้วยกำลังของพระองค์เราจึงสามารถถ่อมใจในการทำงานที่เราทำในฐานะแม่ เพราะไม่มีใครที่สำแดงความถ่อมใจได้มากกว่าพระผู้ไถ่ของเราเมื่อทรงสละสิทธิ์ในการสถิตอยู่บนสวรรค์ของพระองค์และสิ้นพระชนม์ด้วยความตายที่เราสมควรได้รับ (ฟิลิปปี 2:3-8) ด้วยกำลังของพระองค์เราจึงสามารถเอาใจใส่ครอบครัวของเราด้วยความรักที่เสียสละได้ เพราะพระบุตรได้ทรงยอมเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาด้วยความยินดี (ยอห์น 5:20, 23; 14:30-31) และแม้ขณะที่เราล้มเหลวที่จะรักเหมือนอย่างที่เราสมควรรัก พระองค์ก็ยังทรงเป็นความชอบธรรมของเราอยู่ พระเยซูทรงทำสิ่งที่เราไม่อาจทำเพื่อตัวเองได้ พระเยซูคือสมอเรือของเราและพระองค์ก็ได้ฝังเราลงไปในความรักของพระองค์ ไม่มีสิ่งใด ใครหน้าไหน หรือสถานการณ์ใดที่จะมาพรากเราไปจากความรักของพระเจ้าซึ่งมีในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ (โรม 8:39)

ข่าวประเสริฐยืนอยู่เหนือหลักปรัชญาที่แม่ใช้ได้ผลที่สุดเหนือหลักปรัชญาที่ดีต่อครอบครัวที่สุด หรือที่คุ่มค่าที่สุดทั้งหมดรวมกันข่าวดีของพระเยซูคริสต์นั้นดีเยี่ยมยิ่งกว่ารายการของสิ่งที่ต้องทำและโล่ปลอม ๆ ของคุณแม่ดีเด่นแห่งปีมากมาย นี่เป็นเพราะว่าปัญหาใหญ่ที่สุดที่แม่คนหนึ่งมีไม่ใช่การขาดความคิดสร้างสรรค์ ความสำเร็จ หรือทักษะ แต่เป็นการขาดความสามารถที่จะรักพระเจ้าและคนอื่นเหมือนอย่างที่เราเชื่อได้ทรงรักเธอต่างหาก (ยอห์น 13:34) หากไม่มีคนกลางมาพูดแทนเรา บาปของเราก็จะตัดเราออกจากพระเจ้าผู้

บริสุทธิ์อย่างแน่นอนทั้งในเวลาี่และตลอดไป (โรม 3:23) หากคุณยังไม่เคยได้รับการเตือนสติด้วยความคิดเช่นนี้แล้วรับการปลอบโยนใจโดยไม้กางเขนต่อจากนั้นฉันก็อยากจะหนุนใจให้คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ต่อไป

ยกย่องพระคริสต์ด้วยมือที่เต็มและล้น ไม่ใช่หนังสือประเภทสาวทุที่จะสอนคุณว่าต้องทำอะไรถึงจะเป็นแม่ที่ดีได้ นี่คือนหนังสือเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ประเสริฐและสิ่งที่พระองค์ทรงทำ พระคุณซึ่งไม่อาจขัดขืนได้ของพระเจ้ามัดหัวใจที่ชอบเกลียดชังของเราไว้ติดกับพระเจ้า แล้วปล่อยเราให้เป็นไทเพื่อจะได้รักพระองค์ตอบและยอมให้ความรักนั้นหลั่งไหลไปสู่คนรอบข้าง เราถูกไถ่ออกมาจากความบาปและความตายและได้รับชีวิตนิรันดร์โดยโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ (1เปโตร 1:18-19) และเพราะการงานที่พระคริสต์ได้กระทำบนไม้กางเขน เราจึงสามารถใช้ชีวิตบนทางแห่งความรักของพระเจ้าในบ้านและในโลกแม้ว่ามือของเราจะไม่ว่างได้ (กาลาเทีย 5:16-26, เอเฟซัส 4:17-6:18)

ในขณะที่ฉันไม่อยากเสี่ยงที่จะให้คำแนะนำที่ชาญฉลาดในเรื่องวิธีการเป็นแม่ (ลูกคนโตของฉันยังเรียนอยู่เพียงแค่ชั้นประถมศึกษาเท่านั้น) แต่ข่าวประเสริฐสำหรับการเป็นแม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้จริง ฉันปะทะกระตาศโน้ตแผ่นหนึ่งไว้บนโต๊ะที่ใช้เขียนหนังสือเล่มนี้ว่า “จงหักห้ามใจตัวเองไม่ให้ลดทอนถ้อยคำของพระเจ้าให้เหลือเพียงเคล็ดลับสำหรับการมีชีวิตที่ดี : จงมอบข่าวประเสริฐให้กับพวกเขา”³ เคล็ดลับที่หยาบคายเอามาจากพระคัมภีร์ไม่สามารถช่วย

3 “Don’t ever degenerate into giving advice unconnected to the good news of Jesus crucified, alive, present, at work and returning.” David Powlison, “Who Is God?,” *Journal of Biblical Counseling*, 17 (Winter 1999): 16.

กวีตวิญญานของใครจากความพินาศหรือนำพาเสียงแห่งนิรันดร์กาล ไปกระซิบข้าง ๆ หูระหว่างการใช้ชีวิตในแต่ละวันบนโลกได้ พระเยซู ทรงช่วยให้รอดและผลของพระวิญญานก็หอมหวานยิ่งกว่าต้นไม้ อันไร้ผลของการดำเนินชีวิตที่มีเพียงแค่อศิธรรมดีเท่านั้น พระเจ้าทรง เปลี่ยนแปลงเราจากภายในสู่ภายนอก เช่นเดียวกับที่นักศาสนศาสตร์ กลุ่มพิวริตัน เจเรมีย์ เบอโรห์สกล่าวไว้อย่างเหมาะเจาะว่า “ความ พึงพอใจนั้นเป็นผลที่หอมหวานซึ่งผลิตออกมาจากใจ นี่เป็นงาน ภายในของพระวิญญานบริสุทธิ์”⁴

สถานการณ์ในการเป็นแม่ของคุณอาจจะยากลำบาก เต็มไปด้วย ปัญหา และสับสน กระนั้นก็ยังมียุ่สถานะหนึ่งซึ่งเป็นนายอยู่เหนือ ความซับซ้อนทั้งหลายของชีวิตคุณ นี่คือความจริงขั้นพื้นฐานง่าย ๆ คือ สถานะที่มั่นคง ถาวร และดีเยี่ยมอย่างเดียวกับที่คุณอาศัยอยู่ในนั้นคือ การที่คุณได้รับอนุญาตให้ดำเนินอยู่ในชีวิตใหม่เนื่องจากการเป็นหนึ่ง เดียวกับพระคริสต์โดยความเชื่อของคุณทางพระคุณพระเจ้า ความสุข ของเราไม่อาจผูกติดอยู่กับการเป็นแม่ได้ มีเพียงในพระเจ้าเท่านั้น เรา ทุกคนต้องให้พระวิญญานทำ “งานภายใน” ของพระองค์และจง อัจฉริยะใจเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเพาะบ่มความพึงพอใจอันงดงาม ภายในใจขณะที่เราเรียนรู้ที่จะวางใจในพระองค์

บางทีวันนี้คุณอาจจะตื่นมาตั้งแต่ห้ามีดเพื่อจะได้ตีมด้ากับ การมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและทำงานบางส่วนให้เสร็จ และขณะนี้ ดูเหมือนว่าวันนี้จะเป็นวันที่ยาวนานอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ฉันทิมเดียว กับคุณด้วย จำไม่ได้เลยว่ากี่ครั้งแล้วที่ฉันทถามตัวเองว่า “นี่เป็นเวลา นอนแล้วหรือยังนะ?” ในวันเวลาแบบนี้เราต้องจำไว้ว่าแต่ละวันนั้น

4 Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment*,
<http://www.monergism.com/contentment.html>.

เหมือนกับการถอนหายใจที่สั้นเกินกว่าจะวัดได้ แต่เวลาเหล่านี้ก็เต็มไปด้วยสิ่งที่มีความหมายไปตลอดกาล และในการถอนหายใจสั้น ๆ ของแต่ละวันพระวิญญูณก็ทรงทำให้ความรักของพระเจ้าในพระคริสต์พลุ่งออกและเอ่อล้นเข้ามาในใจเรา นี่คือการปรากฏการณ์ที่อัศจรรย์ พระเยซูได้เชื้อเชิญเราให้เข้ามาสู่บางสิ่งที่มีมั่นคงกว่าและทำลายได้ยากกว่ารอยปากกาเคมีสีม่วงที่ถูกขีดเขียนบนผนังบ้านสีขาวนวลของคุณ เป็นเพราะความรักของพระองค์พระเยซูจึงชวนเราให้เข้ามาหาพระองค์ พระองค์ตรัสในยอห์น 15:9 ว่า “พระบิดาทรงรักเราอย่างไร เราก็รักพวกท่านอย่างนั้น บัดนี้จึงคงอยู่ในความรักของเรา”

นี่คือคำอธิษฐานของฉัน คือที่คุณจะพบว่าหนังสือเล่มนี้ได้นำคุณไปสู่การยกย่องพระคริสต์ขณะที่พระองค์ได้เติมมือของคุณให้เต็มและล้นไปด้วยงานที่ดีของการเป็นแม่ ฉันต้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เช่นกัน ดังนั้นการใคร่ครวญข่าวประเสริฐแบบนี้ก็สามารถเป็น “โน้ตที่เขียนถึงตัวเอง” ที่ยาวมาก ๆ แผ่นหนึ่งได้ด้วย โดยพระคุณพระเจ้าพระองค์จะทรงฟื้นฟูหัวใจและความคิดของเราใหม่ผ่านทางพระคำและพระวิญญูณของพระองค์ เพื่อที่เราจะอัศจรรย์ใจใน “พระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านออกจากความมืดเข้าสู่ความสว่างอันล้ำเลิศของพระองค์” (1เปโตร 2:9)

ตอนที่ 1

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้
เพื่อตัวพระองค์เอง

บทที่ 1

มือที่เต็มและล้นไปด้วยพระพร

สองสามปีที่ผ่านมาครอบครัวของเราได้รับพระพรให้พักอยู่ชั้นบนของบ้านพักขนาดใหญ่ที่ด้านล่างถูกใช้เป็นสำนักงานของคริสตจักรและเป็นพื้นที่ที่สมาชิกจะมาพบปะกันระหว่างสัปดาห์ มักจะมีเรื่องน่าตื่นเต้นบางอย่างเกิดขึ้นตรงชั้นล่างเสมอ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มอนุชน กลุ่มศึกษา พระคัมภีร์ หรือไม่กี่บุฟเฟต์นานาชาติที่ทุกคนต่างนำอาหารมา

แม้ว่าจะมีคนเข้า ๆ ออก ๆ ที่บ้านของเราอยู่ตลอดทั้งวันทั้งคืน แต่บางครั้งฉันก็รู้สึกเบื่อการอยู่บ้านและอยากจะออกไปข้างนอก

ขอบคุณพระเจ้าที่เราพักอยู่บนถนนสายที่มีห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ ฉันจึงสามารถออกจากบ้านได้ (และยังสามารถหลบหนีจากความร้อนระอุของทะเลทรายด้วย) บางครั้งฉันก็พาลูก ๆ ออกจากบ้านเพื่อไปเดินดูของโดยไม่ต้องซื้อและบอกลูกว่ามันคือการเรียนนอกสถานที่ “มีงานวางทับกันที่ไบเบนโตะที่ตั้งโชว์ตัวนั้นจะ?” “ไหนลองมาแต่งเรื่องเกี่ยวกับหุ่นตัวที่ใส่ชุดฤดูหนาวตัวนั้นกัน” “ใครจะเป็นคนที่สามารถซื้อได้ว่าชุดไหนจากหน้าร้านพวกนี้ราคาต่ำสุด?”

เวลาที่ฉันพาลูก ๆ ออกไปในที่สาธารณะอย่างเช่นห้างสรรพสินค้า ฉันก็เป็นเหมือนคนที่คอยจับปูลู่กระดิ่ง (ว่าแต่ปู่จะยอมอยู่ในกระดิ่ง

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ด้วยหรือ?) “คอยอยู่ตรงนี้กับแม่นะ” “อย่าไปจับอันนั้น!” “ลูกไปเอามันมาจากไหน? เอาใส่ปากไม่ได้นะ” “ไม่ชวนมือกัน จับมือกันเบา ๆ ก็พอ” “เร็ว ๆ ลูก”

ครั้งหนึ่งฉันจับบรรดาลูกปูของฉันใส่ไว้ในคอกส่วนตัวของแต่ละคนที่โต๊ะทานข้าวในศูนย์อาหารซึ่งมีผู้หญิงที่น่ารักคนหนึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ เรา

ที่ที่เราอาศัยอยู่นี้แทบจะไม่มี “คนแปลกหน้า” เลย คนที่นี่มีอัธยาศัยดีมาก ความมีอัธยาศัยนั้นแผ่ออกไปไกลกว่าห้องรับแขกที่บ้านของพวกเขา ผู้คนที่นี่พาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับชีวิตของคนอื่นในทุกที่ที่พวกเขาไป ความรู้สึกถึงการเป็นชุมชนเดียวกันของพวกเขาเพื่อแผ่ออกไปมากกว่าคนที่ เป็นเพื่อนของพวกเขาเสียอีก คำสุภาพของคนแอฟริกาที่ว่า “ต้องใช้คนทั้งหมดบ้านในการเลี้ยงเด็กสักคน” นั้นไม่ใช่เพียงแค่ว่าพูดในที่ที่ฉันอาศัยอยู่ แต่คือความเป็นจริงที่ปกติธรรมดาและน่านับถือ บางครั้งดูเหมือนว่าความเป็นมิตรที่ผู้คนแบ่งปันกันระหว่างต่อแถวที่หน้าตู้เอทีเอ็มนั้นมากพอที่จะจัดตั้งชุมชนสักแห่งได้เลยทีเดียว

“คุณมีมือที่ล้นเชียวนะ!” เพื่อนร่วมทานอาหารกลางวันของเรายิ้มกว้างด้วยความสุขขณะที่วางมือของเธอบนผมบลอนด์ของลูกสาวคนเล็กของฉัน “สวยมาก! มาซาอัลลอฮฺ” (ภาษาอาหรับแปลว่าขอพระเจ้าอวยพรเธอ)

เมื่อก่อนฉันเคยหงุดหงิดเมื่อมีคนมาทักว่าฉันมีลูกจนล้นมือ

เพราะฉันรู้สึกประหม่าและขาดความมั่นใจ ฉันจึงถือว่าคำชมเหล่านี้เป็นการสบประมาทความสามารถในการเลี้ยงลูกของฉัน ฉันคิดไปว่าคนที่พูดแบบนี้กำลังบอกเป็นนัย ๆ ว่าลูก ๆ ของฉันไร้มารยาท และไม่มีระเบียบและฉันก็ไม่ว่าเลยที่ต้องเลี้ยงเด็ก ๆ พวกนี้ได้อย่างไร

ว่ามือของฉันเต็มและล้นเพราะฉันเป็นแม่ที่ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ เมื่อได้ยินความเห็นแบบนี้ฉันก็จะรู้สึกว่าจะต้องปกป้องตัวเองและรู้สึกเยื่อหยิ่ง (และนี่ก็ยังคงเป็นการทดลองสำหรับฉันในบางครั้งอยู่)

เดี๋ยวนี้ เมื่อใดก็ตามที่มีคนมาบอกว่ามือของฉันเต็มและล้น ฉันก็เห็นด้วยกับเขาด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรกคือ เก้าสิบเก้าในหนึ่งร้อยครั้งผู้คนหมายความว่ามือของฉันเป็นแบบนี้จริง ๆ

“ให้ฉันช่วยนะ” ผู้หญิงที่มีท่าทางเป็นมิตรคนหนึ่งยื่นขึ้นแล้วรับถาดที่ฉันถืออยู่ขณะที่กำลังพยายามใช้ข้อเท้าของตัวเองเกี่ยวรถเข็นให้เข้ามาใกล้ ๆ โตะอาหาร

ประการที่สอง ฉันเห็นด้วยกับคนที่พูดว่ามือของฉันนั้นเต็มและล้น เพราะมือของฉันไม่เพียงแต่เต็มเท่านั้น แต่มันยังไหลล้นไปด้วยพระพรอีกด้วย

เมื่อมีคนมาบอกว่ามือของฉันเต็ม นั่นเป็นเวลาที่จะฉันจะจำไว้ว่านี่คือความจริง “ใช่แล้ว มือของฉันเต็มและล้นไปด้วยของขวัญที่มาจากพระเจ้า!”

ความโง่เขลาแห่งของขวัญที่พระเจ้ามอบให้ฉันผ่านทางความเป็นแม่นั้นไม่สามารถวัดได้จากจำนวนลูกที่ฉันมีหรือปริมาณความยินดีที่พวกเขาเป็นต่อฉัน ของขวัญที่พระเจ้าประทานให้กับแม่ไม่อาจถูกจำกัดไว้เพียงแค่ว่าหรือวัดปริมาณได้จากจำนวนลูก ๆ ของพวกเขา

แม่ทุกคนมีมือที่เต็มและล้น

มีปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ความท้อใจที่เกิดขึ้นจริง และงานหนักของจริงที่มาพร้อมกับการเป็นแม่ การที่จะบอกว่า “การเป็นแม่นั้นไม่ยาก” ก็เหมือนกับการพูดว่า “ซ็อกโกแลตนั้นอร่อย” สิ่งนี้ชัดเจนมาก

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

แค่มองดูคุณแม่ที่ท้องเก้าเดือนพยายามลงจากรถโดยไม่ต้องเกร็ง กล้ามเนื้อดูดี แคฟังคุณแม่ที่ระบายความเจ็บปวดในใจเรื่องลูกที่เธอ รอคอยวันที่จะได้รับมาเลี้ยงสิ หรือแค่ลองถามแม่สักคนว่าอะไรคือ คำอธิษฐานของเธอบ้าง การเป็นแม่นั้นไม่่ง่ายเลย

แต่บางครั้งแม่รู้สึกว่ามีมือของเธอนั้นเต็มไปด้วยความยากลำบาก งานที่ไม่มีใครเห็นคุณค่า และเรื่องไร้สาระ การยังคงรักษามุมมองที่ว่า พระเจ้าได้ทรงอวยพรคุณอย่างเหลือล้นคือสงครามที่เกิดขึ้นจริง การ ต่อสู้เพื่อความเชื่อไม่อาจจะดำเนินต่อไปได้ด้วยความคิดแบบโลกสวย ที่บอกว่าคุณต้องมองว่ามันมี “น้ำเหลืออีกตั้งครึ่งแก้ว” สิ การต่อสู้ เพื่อความเชื่อควรจะถูกกล่าวถึงด้วยความละเอียดอ่อนและด้วย พระคุณ และต้องอยู่ภายใต้พระคำของพระเจ้าที่ไร้ซึ่งความผิดพลาด และมีสิทธิอำนาจสูงสุดเสมอ

ฉันรู้ว่าการต่อสู้ดิ้นรน ความผิดหวัง และความเจ็บปวดของการ เป็นแม่คือสิ่งที่มีความหมาย ดังนั้นฉันจึงย้ำเตือนตัวเองอย่างจริงจัง และจริงจังถึงสิ่งที่อัครทูตเปโตรกล่าวไว้ใน 1 เปโตร 1:3-5 ว่าฉันได้ บังเกิดใหม่แล้วในความหวังอันมีชีวิตผ่านการเป็นขึ้นจากตายของ พระคริสต์ และฉันก็มีมรดกที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย เป็นมลทิน หรือ จางหายได้รอฉันอยู่บนสวรรค์ แม้ว่าชีวิตจะเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ในหัวใจและชัยชนะมากมาย เต็มไปด้วยสิ่งที่ไม่รู้และความหวังใจ อีกมากมายแต่ฉันก็ได้รับการปกป้องไว้ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า โดยความเชื่อจนถึงความรอดซึ่งพร้อมแล้วที่จะสำแดงในอนาคต การประกาศข่าวประเสริฐให้ตัวเองฟังทุกวันคือวิธีที่ดีที่สุดในการเตือน ตัวเองว่าชีวิตที่อยู่ในพระคริสต์ของฉันคือสถานะความเป็นจริงที่ แน่นนอนและเป็นสถานะที่เหนือกว่าของชีวิตฉัน พระวิญญูณบริสุทธิ ผู้สถิตอยู่ในฉันทรงปกป้องโยนจิตวิญญูณของฉันด้วยความจริงแห่ง

พระคำพระเจ้า

เมื่อพระเยซูทรงช่วยฉันออกมาจากรกพระองค์ก็ไถ่ฉันเพื่อมาเป็นของพระองค์ด้วย ฉันรอดจากการลงโทษนิรันดร์ที่ตัวเองสมควรได้รับและได้รับชีวิตที่จะได้อยู่กับพระผู้ช่วยให้รอดของฉันตลอดไป พระองค์ทรงรับถ้วยใบนั้นที่เต็มไปด้วยพระพิโรธที่พระเจ้าทรงมีต่อความบาปอย่างเต็มที่และเต็มมันจนถึงตะกอนหยดสุดท้าย จากนั้นพระองค์ก็ไม่ได้ทรงยื่นแก้วที่ว่างเปล่าให้กับฉัน (ซึ่งเพียงแค่นี้ก็จะ เป็นพระเมตตาคุณอย่างไม่อาจประเมินค่าได้แล้ว)¹ พระคัมภีร์กล่าวว่า แก้วของฉันนั้นไม่ได้มีอยู่ตั้งครั้งแก้ว เพราะพระเยซู ชันน้ำของเราก็เต็มและล้นไปด้วยพระพรของพระเจ้า (สดุดี 23:5)

ฉันรู้ว่าอาจจะไม่ได้รับการช่วยกู้จากผ้าอ้อมที่มีกลิ่นจันทะลัก ออกมาละบนพื้นรถ ขณะที่ตัวเองต้องติดอยู่ในรถติดกับลูกคนอื่นที่กำลังร้องไห้แงเพราะอยากออกไปเล่นข้างนอก แต่เพราะข่าวประเสริฐฉันจึงได้รับการช่วยกู้จากการตอบสนองต่อปัญหาเหล่านี้ในแบบที่เหนือหน้บาปต้องการ คือฉันได้รับการเสริมกำลังโดยพระคุณพระเจ้าเพราะฉันได้รับความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์เมื่อฉันตอบสนองต่อปัญหาเหล่านี้อย่างผิด ๆ เพราะข่าวประเสริฐฉันจึงสามารถมองเห็นเจตนาที่ดีของพระเจ้าในการทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จในชีวิตฉัน เพื่อที่ฉันจะเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้นและนำฉันมาใกล้พระองค์มากขึ้น นี่เป็นเพียงไม่กี่ตัวอย่างในทางปฏิบัติที่ยกให้เห็นเมื่อเราในฐานะแม่คิดถึงข่าวประเสริฐในชีวิตประจำวันของเรา

1 ฉันรู้สึกเป็นหนี้ มิลตัน วินเซนต์ (Milton Vincent) อย่างมากที่ช่วยอธิบายเรื่องนี้ไว้ในหนังสือเกี่ยวกับการยกย่องข่าวประเสริฐที่ดีเยี่ยมของเขา ชื่อ A Gospel Primer for Christians: Learning to See the Glories of God's Love (Bemidji, MN: Focus, 2008).

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์จะส่งผลต่อชีวิตของคุณอย่างไรมี
นัยสำคัญได้อย่างไรในเมื่อความเป็นจริงในช่วงเวลานี้ของคุณดูเหมือน
ว่าจะหมดไปแต่กับเรื่องธรรมดาฝ่ายโลก อย่างเช่น อุบัติเหตุที่เกิดจาก
เหลวในร่างกายและการร้องอาละวาดที่เกิดขึ้นในห้างสรรพสินค้า?

ใคร ๆ ก็สามารถให้คำแนะนำว่าต้องจัดการกับเรื่องเหล่านี้ในทาง
ปฏิบัติแบบที่จับต้องได้อย่างไร เช่น อาจมีคนแนะนำให้คุณใส่เสื้อ
กันฝนและใส่หมวกกันกระแทก ๆ ของคุณชั้นมัธยมต้น บางทีอาจจะต้อง
เดินเข้าไปในตู้เสื้อผ้าและปลดปล่อยอารมณ์ในพื้นที่ส่วนตัวเพื่อยับยั้ง
การอาละวาดในที่สาธารณะ อะไรนะ? คุณคิดว่าฉันหมายถึงความ
คลุ้มคลั่งของลูก ๆ ในร้านขายของชำหรือ? อ้อ อันนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง!

แม้ว่าลูกคนแรกของคุณจะเพิ่งปฏิสนธิในครรภ์ หรือคุณเพิ่งจะ
ได้รับการรับรองให้อุปการะบุตรบุญธรรมคุณก็สามารถลิ้มรสได้ถึง
ความดีงามของพระเจ้าที่มีต่อคุณในการเป็นแม่ได้แล้ว

เมื่อฉันมองว่าการเป็นแม่ไม่ใช่ของขวัญที่มาจากพระเจ้าเพื่อ
ชำระฉันให้บริสุทธิ์แต่เป็นบทบาทที่มาพร้อมกับงานที่คอยขัดจังหวะ
ชีวิตของฉัน ฉันก็กำลังพลาดหนึ่งในวิธีการที่พระเจ้าได้กำหนดไว้เพื่อ
ความเติบโตฝ่ายวิญญาณในชีวิตของฉันไป ไม่เพียงเท่านั้นแต่ฉันยัง
พลาดโอกาสที่จะได้มีความเพิลิตเพลินยินดีในพระเจ้าไปด้วย ความ
ทุกข์ระทมทั้งหลายที่แม่ต้องเผชิญนั้นเทียบไม่ได้เลยกับความทุกข์
อันเกิดจากชีวิตที่ปราศจากการปลอมโยน การหุนหัน การปกป้อง
การจัดเตรียม และการสถิตอยู่ที่น่ามาซึ่งความอิมเมจของพระเจ้า
ผู้บริสุทธิ์ของเรา

ฉันต้องการสิ่งที่เปาโลต้องการจะให้พี่น้องชาวฟีลิปปีผู้เป็นที่รัก
ของท่านได้รับ นั่นคือ “ทุกสิ่งที่คุณได้เรียนรู้ได้รับ ได้ยินจากข้าพเจ้า
หรือได้เห็นจากข้าพเจ้า จงนำไปปฏิบัติและพระเจ้าแห่งสันติสุขจะสถิต

กับท่าน”(ฟิลิปปี 4:9) ฉันต้องการให้สันติสุขของพระเจ้าครอบครองการเป็นแม่ของฉัน

ฉันปรารถนาสิ่งที่คุณเขียนพระธรรมฮีบรูปรารถนาจะให้ผู้อ่านของท่านได้รับ นั่นคือ “จงเพียรพยายามที่จะอยู่อย่างสงบร่วมกับคนทั้งปวงและเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะถ้าปราศจากความบริสุทธิ์แล้วก็ไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย”(ฮีบรู 12:14) ฉันอยากใช้ชีวิตในแต่ละวันอย่างที่คุณได้เรียนรู้จากพระคริสต์คือโดยพระคุณทางความเชื่อ ฉันจำเป็นต้องละทิ้งตัวเก่า ยอมให้จิตใจของฉันได้รับการเปลี่ยนใหม่ แล้วสวมตัวตนใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นตามพระลักษณะของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง (เอเฟซัส 4:20-24) จอห์น โอเวน แสดงความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของชาวประเสริฐในการบัพติศมาเช่นนี้ว่า “แล้วความบริสุทธิ์คืออะไร? ความบริสุทธิ์จะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากการปลุกฝังชาวประเสริฐ จารึกชาวประเสริฐ และการใช้ชีวิตที่หลั่งออกมาจากชาวประเสริฐในจิตใจของเรา (เอเฟซัส 4:24)”²

ชีวิตแห่งความเชื่อที่เปี่ยมล้นไปด้วยพระคุณจะเป็นประโยชน์ต่อวิธีที่ฉันใช้เลี้ยงลูกมากกว่านั้นสิ่งนี้หันสายตาของฉันให้มองแด่ที่พระเจ้า อาจกล่าวได้ว่าคำบัญชาในพระคัมภีร์ที่เต็มด้วยความรักมากที่สุดก็คือข้อนี้

ท่านผู้นำชาวตีมาียงคิโยน

จงขึ้นไปบนภูเขาสูง

ท่านผู้นำชาวตีมาียงเฮรูซาเล็ม

2 John Owen, *The Works of John Owen*, vol. 3, *The Holy Spirit* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 1966), 100.

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

จงป่าวร้องสุดเสียง
จงป่าวร้องให้สุดเสียง อย่ากลัวเลย
จงร้องบอกเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ว่า
“นี่คือพระเจ้าของท่าน!”

(อิสยาห์ 40:9)

ฉันอยากเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่ได้เห็นพระเจ้า ฉันอยากมองเห็น
พระเจ้าของฉัน!

ของขวัญที่มาพร้อมกับเป้าหมายอันบริสุทธิ์
ของขวัญต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้เราล้วนรับใช้จุดประสงค์อัน
บริสุทธิ์ข้อนี้คือเพื่อนำการสรรเสริญของเราไปมอบให้กับผู้มอบของขวัญ
เหล่านี้ให้แก่เรา หากคุณมีความสุขและเพลิดเพลินกับของขวัญ
คือลูกและการเป็นแม่ของคุณแต่ความยินดีของคุณหยุดอยู่เพียงแค
ในของขวัญเหล่านี้ คุณก็ได้พลาดเป้าหมายของของขวัญเหล่านี้ไป

ของขวัญแห่งการเป็นแม่นำแม่ไปสู่การยกย่องพระเยซูคริสต์
ในขณะที่พระองค์เปลี่ยนแปลงหัวใจของเราจากภายในสู่ภายนอก

นี่คือหัวข้อที่ฉันกำลังจะเปิดเผยให้คุณได้เห็นในหนังสือเล่มนี้
เพื่อว่าคุณยุ่งเกินกว่าที่จะอ่านส่วนที่เหลือ (ฉันรู้ว่ามันเป็นยังไง!)
สาระสำคัญของบทสรุปของฉันคือ

เพราะชาวประเสริฐซึ่งก็คือชาวเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูได้กระทำ
บนไม้กางเขนเพื่อช่วยคนบาปให้รอด บรรดาแม่ผู้ยกย่องว่า
พระคริสต์คือสมบัติของเธอจึงสามารถเพลิดเพลินยินดีใน
การทำงานของพวกเธอได้ขณะเมื่อพระเจ้าทรงทำงานในพวกเธอ

เป็นเพราะพระเยซูสิ่งเดียวที่คริสเตียนรู้จักคือพระคุณที่ซ่อนพระคุณ โดยพระคุณพระเจ้ามือของเราจึงเต็มและล้นตามขนาดความไพบูลย์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์ ความไพบูลย์นี้รวมถึงผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อันได้แก่ ความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณาปราณี ความดี ความซื่อสัตย์ ความสุภาพอ่อนโยน และการควบคุมตนเอง (กาลาเทีย 5:22-23) แม้ที่ “อยู่ในพระเยซูคริสต์ได้ตรึงวิสัยบาปและกิเลสตัณหาของวิสัยบาปไว้ที่กางเขนแล้ว” (กาลาเทีย 5:24) แม้ที่มีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณควรจะดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณด้วย (กาลาเทีย 5:25) ฉะนั้น ดังที่เปาโลแนะนำเราว่า “อย่าอวดดี ยัวโมโห และอิจฉากันเลย” (กาลาเทีย 5:26) แทนที่จะเป็นเช่นนั้นเราควรแสวงหาสันติภาพต่อกันและเสริมสร้างกันและกันขึ้นในความเชื่ออันบริสุทธิ์ที่สุด แม้แต่ผลของพระวิญญาณที่แสดงออกให้เห็นเหล่านี้ก็ยังไม่ใช่จุดสูงสุดหรือเป้าหมายสูงสุดในตัวเอง เมื่อพระเจ้าทรงทำงานของพระองค์ในการทำให้เราบริสุทธิ์ พระองค์ก็ทรงมีเป้าหมายสูงสุดในใจ นั่นคือการที่เราจะได้รับศักดิ์ศรีร่วมกับพระเยซูคริสต์

อ่าน โรม 8:12-17 โดยนึกถึงตัวเองในใจ ว่า

“เหตุฉะนั้น _____

เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายจึงมีพันธะแต่ไม่ใช่พันธะต่อวิสัยบาปที่จะต้องดำเนินชีวิตตามนั้น เพราะถ้าท่านดำเนินชีวิตตามวิสัยบาป ท่านก็จะตาย แต่ถ้าท่านได้ประหารการกระทำอันชั่วร้ายของร่างกายของท่านโดยพระวิญญาณ ท่านก็จะมีชีวิตอยู่ เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำผู้ใด ผู้นั้นเป็นบุตรของพระเจ้า ท่านไม่ได้รับวิญญานซึ่งทำให้ท่านเป็นทาส

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ของความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทำให้ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า และโดยพระองค์ เราร้องว่า “อับบา พ่อ” พระวิญญาณเองทรงยืนยันร่วมกับวิญญาณจิตของเรา ว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า บัดนี้ถ้าเราเป็นบุตรของพระองค์แล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ ถ้าเรา่วมทนทุกข้ออย่างแท้จริงกับพระองค์ เราก็จะร่วมในพระเกียรติสิริของพระองค์ด้วย”

ใช่แล้วคุณแม่ คุณมีมือที่เต็มและสันจริง ๆ และมือของคุณก็ได้รับการเติมจนเต็มและสันไปด้วยพระคุณโดยท่านผู้คนที่เหยียดมือออกบนไม้กางเขน

บทที่ 2

พระเจ้าสำแดงผีพระหัตถ์ ของพระองค์ในสัตยชาติญาณ ของความ เป็นแม่

“มันกำลังกินลูกของตัวเอง!”

ลูกสาวของฉันกรีดร้องออกมาขณะที่เรากำลังดูรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับสัตว์อยู่ ผู้บรรยายอธิบายด้วยน้ำเสียงที่นิ่งสงบและเยือกเย็นว่าเมื่อแม่ของสัตว์ในสายพันธุ์นี้รู้สึกหิวทักแล้ว พวกมันจะกินลูก ๆ ที่ยังเล็กของมันเอง

ฉันจึงปลอบขวัญลูกสาวว่า “ไม่ต้องกลัวนะลูก แม่จะไม่มีทางกินหนูเด็ดขาด แม้ว่านิ้วหัวแม่โป้งของลูกจะดูน่ากินมาก” เสียงร้องกรีดยังคงดังต่อไปอีกขณะที่ฉันแกลังกินนิ้วเท้าของลูก

แม่หมี

ฉันรู้สึกรู้สึกว่าตัวเองสามารถลบข้อบกพร่องทั้งหมดเพื่อปกป้องสายเลือดของตัวเองได้เลย แต่หากว่าคุณขอให้ฉันยกสมูทตี้กล้วยหอมกับเนยถั่วให้กับลูกคนหนึ่งแล้วละก็ฉันคงต้องขอคิดเรื่องนี้ดูก่อน สัตยชาติญาณ

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ในการเลี้ยงลูกของแม่คือเรื่องตลก ฉันไม่คิดว่าชีวิตนี้จะสามารถลืมเหตุการณ์นี้ได้เลย คือเมื่อลูกสาวคนที่สองของฉันยังเป็นทารกอยู่และลูกหายไปในช่วงเวลาที่ใกล้จะเหมือนกับการจราจลอยู่แล้ว เป็นเวลา 30 วินาที

เราติดอยู่ในฝูงชนราวสองถึงสามพันคนที่ถูกกันไม่ให้เข้าไปในสถานีรถไฟหลังจากงานแสดงดอกไม้ไฟในงานเปิดตัวตึกเบิร์จคาลิฟา (ตึกที่สูงที่สุดในโลก) เสร็จ คนหลายพันคนเดินทางมาถึงตรงชั้นล่างของตึกโดยรถไฟใต้ดินเพื่อชมดอกไม้ไฟ ดังนั้นพวกเราที่มีหลายพันคนจึงต้องเดินทางกลับโดยรถไฟใต้ดินเช่นกัน แต่หลังจากการแสดงพลุจบลงรถไฟก็ยังไม่พร้อมที่จะให้ผู้โดยสารขึ้นทันทีเนื่องจากทีมช่างกำลังทำงานอย่างหนักอยู่เบื้องหลังเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้โดยสารจำนวนมากขนาดนี้

ตอนนั้นเป็นเวลาที่ดีมาก พวกเรารู้สึกเหนื่อยและหิว และทุกคนก็อยากกลับบ้าน เรายืนเบียดเสียดกันท่ามกลางฝูงชนที่เริ่มจะวุ่นวายมากยิ่งขึ้นทุกนาที ไม่มีที่ให้ขยับไปไหนและผู้คนที่ยืนชิดกันมากจนฉันต้องยกลูกที่ยังเล็กของเราขึ้นเหนือศีรษะเพื่อไม่ให้ลูกโดนเหยียบ ลูกน้อยของเรานอนอย่างปลอดภัยในรถเข็นของเธอ ในที่สุดทหารยามก็เปิดประตูสถานีรถไฟและตะโกนขึ้นเหนือเสียงฝูงชนว่าให้ครอบครัวที่มีทารกเข้าไปก่อน

โล่งอก! ในที่สุดเราก็เริ่มเดินทางกลับบ้านได้แล้ว!

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเปิดทางเดินให้กับครอบครัวที่มีเด็กอ่อนสามารถเดินเข้าไปในสถานีรถไฟได้ แต่ครอบครัวเราอยู่ห่างจากประตูมาก ผู้คนเบียดเสียดกันแน่นมากเสียจนเราไม่อาจจะขยับไปข้างหน้าได้เลยแม้แต่คืบเดียว ชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ สังเกตเห็นครอบครัวของเราและแนะนำว่าให้ฉันพยุงรถเข็นเพื่อที่เขาและเพื่อน

ของเขาจะได้ยกรถเข็นเหนือฝูงชนเพื่อมุ่งหน้าไปยังประตูที่เปิด เราคิดว่านั่นเป็นความคิดที่ดี เนื่องจากสามีของฉันไม่สามารถอุ้มลูกของเราหรือยกรถเข็นเองได้เพราะโรคทางเส้นประสาทที่มือของเขา ฉันจึงตอบกลับไปว่า “ขอบคุณค่ะ!”

ฉันปลดลูกออกจากสายรัดของรถเข็นแล้วยื่นลูกให้กับผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ เพื่อจะได้พยุงรถเข็น ฉันต้องการเวลาเพียงแค่อสองสามวินาทีเพื่อจะเอารถเข็นออกไปให้พ้นทางแล้วเดินฝ่าฝูงชนไปข้างหน้า แต่วินาทีที่ฉันพยุงรถเข็นเสร็จ ทารกของฉันก็ได้หายไประหว่างสายตาของฉัน รถเข็นไหลไปตามฝูงชนคล้ายกับการเล่นกระดานโต้คลื่นและดูเหมือนว่าลูกนอนรำที่ของฉันก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน ฉันรู้สึกได้ถึงความโกรธอันเดือดพล่านที่ทำให้ฉันสิ้นไปหมดทั้งตัว ฉันกรี๊ดร้องออกมาด้วยน้ำเสียงที่แหลมและสูงจนแทบจะบาดแก้วหูในระดับที่ฉันไม่เคยร้องถึงมาก่อน ว่า

ลูก ชั้น อยู่ไหน?

ฝูงชนที่ทั้งบ่นและตะโกนเสียงดังสลบกันไปมาตอนนี้เงียบกริบ ฉันคิดว่าฉันทำให้แม่แต่ตัวเองกลัวไปด้วย

สายตาทหลายร้อยคู่หันมาทางฉันในขณะที่ฉันกวาดสายตาไปที่ฝูงชนเพื่อมองหาลูกสาวของฉันอย่างลนลาน ผู้คนกลั่นหายใจและเสียงกระซิบที่แสดงถึงความหวงใยก็ค่อยๆ กระจายออกไปสู่ฝูงชนขนาดใหญ่

แม้แต่ขณะที่กำลังพึมพำอยู่นี้ฉันก็เริ่มรู้สึกได้ถึงผลพวงของอะตริณาสินที่พลุ่งขึ้นในตอนนั้นได้ หลังจากวินาทีที่หัวใจแทบหยุดเต้น เราจึงพบว่าตัวเองกำลังถูกลูกผลักผ่านฝูงชนเข้าไปสู่ประตูของสถานีรถไฟคล้ายกับกระบวนการดูดซึมของเหลว

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ขอบคุณพระเจ้า! หนูน้อยนอนร่าหื่นนอนอยู่อย่างปลอดภัยและ ร้องให้อยู่ในอ้อมแขนของเพื่อนร่วมเดินทางผู้หวังดีคนหนึ่ง ทารกน้อยของเราถูกส่งต่อจากคนแรกไปเป็นทอด ๆ จนไปถึงชายคนสุดท้ายที่อุ้มเธอและได้เดินเข้าไปในรถไฟ

ทั้งโล่งอกและเดือดดาลในเวลาเดียวกัน ตอนนั้นฉันกระซุกลูกออกมาและคำรามออกมาว่า “เอาลูกคืนมาให้ฉัน” “แม่หมี” ตัวนี้ยังคงโกรธจัดเกี่ยวกับดราม่าเรื่องนี้อยู่ ฉันโยนรถเข็นที่ได้มาจากการส่งต่อของฝูงชนลงพื้นเพื่อกางออกแล้วรัดลูกในเข็มขัดนิรภัยของรถเข็น และเราก็เดินทางมาถึงลิฟต์เพื่อจะขึ้นไปให้ทันรถไฟขบวนแรก ตลอดระยะเวลา 45 นาทีที่เดินทางกลับบ้านทั้งฉันและสามีต่างก็ร้องไห้ตลอดทาง ขณะที่ความตึงเครียดจากสถานการณ์นี้ค่อย ๆ คลายลงทุกความคิดทำนองว่า “จะเกิดอะไรขึ้นถ้าหาก...” เล่นเข้ามาในหัวเรา และเราจึงเทความกังวลใจทั้งหลายของเราลงต่อหน้าพระเจ้าและสรรเสริญพระองค์ด้วยใจขอบพระคุณที่ทรงเข้ามาแทรกแซงสถานการณ์นี้แทนเรา

การเป็นแม่ที่มีลักษณะเหมือนพระคริสต์

คุณอาจรู้สึกว่าเป็นเหมือนกับแม่หมีในบางเวลาเมื่อต้องปกป้องหรือ คุ้มครองลูก ๆ ของคุณเอง แต่สัญชาตญาณความเป็นแม่ของคุณที่จริงแล้วต่างไปจากสัญชาตญาณแบบนั้นของสัตว์เดรัจฉาน ริชาร์ด แบกซ์เตอร์ อธิบายว่าพระเจ้าทรงสร้างสัญชาตญาณของแม่ไว้เพื่อยกย่องพระเกียรติของพระองค์อย่างไรในภาษาแบบชาวพิริตันสุด ๆ ของเขาว่า

ผู้หญิง (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง) ควรคาดหวังว่าจะได้พบกับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสในชีวิตแต่งงาน ชนิดที่ว่าหากพระเจ้ามิได้ทรงใส่ความสมัครใจโดยธรรมชาติสำหรับชีวิตแต่งงานไปในพวกเธอและใส่ความรักที่มีต่อลูก ๆ มากพอที่จะทำให้เธออดทนต่อปัญหาที่น่ารำคาญที่สุดต่าง ๆ นานา แล้วละก็ โลกคงมาถึงจุดจบโดยการปฏิเสธชีวิตที่มีแต่หายนะของพวกเธอแล้ว

ความเจ็บป่วยเนื่องจากการมีลูก ความเจ็บปวดในการคลอดพร้อมทั้งอันตรายถึงชีวิต ปัญหาที่น่าเบื่อหน่ายทั้งกลางวันและกลางคืนที่พวกเธอต้องจัดการในการให้นมลูกและชีวิตวัยเด็กของพวกเธอ นอกเหนือจากการเชื่อฟังสามีและการดูแลฐานะต่าง ๆ ของครอบครัว ชีวิตที่ถูกบังคับให้อยู่ภายใต้กิจการของเรื่องที่น่ารำคาญและมีแต่ปัญหา ทั้งหมดนี้ (และมากยิ่งขึ้นอีก) คงจะเป็นอุปสรรคขัดขวางเพศหญิงไม่ให้แต่งงานแน่ หากธรรมชาติมิได้มอบความสมัครใจแบบเดียวกันมาให้กับพวกเธอด้วย¹

ในฐานะมนุษย์ เรามีเป้าหมายและจุดประสงค์ของความเป็นแม่ที่เล็งถึงการให้ชีวิตของพระเจ้าซึ่งเหนือกว่าและสูงกว่าอาณาจักรของสัตว์ที่แสดงออกคล้ายกับลักษณะของแม่หมี เมื่อเราเลี้ยงดูลูก ๆ ด้วยความเชื่อเราไม่เพียงแค่นอนกลับไปสู่ลักษณะที่คล้ายคลึงกับเขาผู้เป็นมารดาของทุกชีวิต (ที่คลุมกายของเธอด้วยใบมะเดื่อหลังจากทำบาป) แทนที่จะคลุมกายด้วยใบมะเดื่อและผ้าขี้ริ้วของ “การทำดี” แห่งความชอบธรรมของเราเอง เราคลุมกายของเราด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์และเข้ามามีส่วนในแผนการของพระเจ้าที่จะไถ่ทุกสิ่ง

1 Richard Baxter, The Practical Works of the Rev. Richard Baxter, vol. 4 (London: Paternoster, 1830), 18.

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ที่ทรงสร้างกลับคืนมาทางพระเยซู เมื่อบังเกิดใหม่เราก็นำชีวิตบนโลกตามชีวิตใหม่ในพระคริสต์และทำภารกิจต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้เราทำ ภารกิจนี้ (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง) คือการนำประชาชาติให้มาเป็นสาวกของพระเยซู (มัทธิว 28:18-20) ผลลัพธ์ในงานของเราคือการที่ผู้คนจะสรรเสริญพระบิดาของเราเมื่อพวกเขาเห็นการงานที่ดีของเรา และพระสิริของพระเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลก

พระฉาย (ภาพ) ของพระเจ้านั้นปรากฏอย่างงดงามและเจิดจรัสที่สุดในพระเยซูคริสต์ผู้เป็นภาพซึ่งไร้อิทธิของพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา (โคโลสี 1:15) โดยพระคุณเพื่อส่วนรวม² สัญชาติญาณของแม่ในการทนทุกข์เพื่อลูก ในการรัก การฝึกความอดทน การอดทนต่อความเจ็บปวด และการทำสิ่งดีเพื่อลูก ๆ คือภาพสะท้อนของภาพของพระเจ้า โดยทางพระคุณซึ่งสำแดงแก่เราในข่าวประเสริฐจึงเกิดลักษณะบางอย่างที่เป็นเหมือนพระคริสต์ขึ้นในความรักที่แม่มีต่อลูก ๆ ของเธอ

พี่น้องกันตลอดไป

โดยพระคุณซึ่งสำแดงแก่เราผ่านทางข่าวประเสริฐเราจึงได้เห็นว่าความรักของพระคริสต์เปลี่ยนแปลงความรักที่เรามีต่อแม่คนอื่น ๆ ในพระคริสต์อย่างไรด้วย เรามีองค์พระผู้เป็นเจ้าของค์เดียวกันและมีความเชื่ออันเดียวกัน และเราก็นำสร้างลูก ๆ ของพวกเขาให้เป็นสาวกที่รักพระเยซูร่วมกัน โดยพระคุณพระเจ้าเราต้องละทิ้งเราคนเก่าซึ่งโดยสัญชาติญาณแล้วชอบที่จะเป็นนายเหนือแม่คนอื่น แล้วสวม

2 God's common grace คือ พระคุณชั้นพื้นฐานของพระเจ้าเพื่อมนุษย์ทุกคนบนโลก เช่น ให้มีฝนตกแดดออกตามฤดูกาล แม้มีความรักต่อลูก ทุกคนบนโลกไม่ป่วยตายกันหมด แม่มนุษย์จะล้มลงในบาป แต่พระเจ้าก็ยังสำแดงความเมตตาต่อทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม - ผู้แปล

ตัวตนใหม่ซึ่งรักความบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 4:20-24) เราละทิ้งความ
หลอกลวงแล้วพูดความจริงกับแม่คนอื่นเพราะเราต่างก็เป็นอวัยวะ
ของกันและกัน เราไม่ทำบาปด้วยความโกรธเคืองและผูกใจเจ็บต่อกัน
ให้มารใช้สิ่งนี้เพื่องานแห่งความแตกแยกอันชั่วร้ายของมันได้ เราพูด
ด้วยคำพูดที่เสริมสร้างและเปี่ยมด้วยความกรุณาต่อกัน เราละทิ้งความ
ขมขื่นใจ การใส่ร้าย และความพยาบาททั้งหลายที่มีต่อแม่คนอื่น แต่
ให้เราเมตตา สงสาร เห็นใจกันและกัน ให้อภัยต่อกันเหมือนที่พระเจ้า
ได้ทรงอภัยให้เราในพระคริสต์ (เอเฟซัส 4:25-32)

เพราะหัวใจของเราถูกประสานรวมกันด้วยความรักทางพระคริสต์
(โคโลสี 2:2) เราผูกพันกันอย่างแน่นแฟ้นและลึกซึ้งยิ่งกว่าความภักดี
ในตัวสินค้า คณะนิกร ความสนใจที่มีร่วมกัน หรือเผ่าพันธุ์ใด ๆ (ทั้ง
ในทางเชื้อชาติและกลุ่มทางความคิด) พี่สาวและน้องสาวในพระคริสต์
มีความสุขกับสามัคคีธรรมอันหวานชื่นของการได้เข้าส่วนในกันและ
กัน ลักษณะพื้นเพของครอบครัวและความคิดเห็นส่วนตัวของพวกเธอ
เทียบไม่ได้เลยกับความเป็นหนึ่งเดียวกันของความเชื่อในพระคริสต์

มันสมเหตุสมผลแล้วเมื่อเราในฐานะผู้ที่บริสุทธิ์และเป็นผู้ที่
พระเจ้าทรงเลือกด้วยความรักจะสวมใจที่เปี่ยมด้วยความรัก ความ
เมตตากรุณา ความถ่อมใจ และความอดทนต่อกัน หากพบว่าตัวเอง
ไม่มีคำพูดดี ๆ จะพูดต่อพี่สาวและน้องสาวคนอื่นในพระคริสต์ ก็จง
เติมหัวใจของเราให้เต็มด้วยสิ่งอื่นแทน (สดุดี 19:14; 72:8, มัทธิ
15:18) หากเราพบว่าตัวเองได้แยกตัวออกมาตั้งกลุ่มตั้งแก๊งค์
แตกแยกกันเพราะเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเช่นรูปแบบการเลี้ยงลูก
หรือเรื่องอาหารการกินแปรรูปแล้วละก็ เราควรจะเตือนตัวเองว่า
ทุกคนต่างเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน เรารู้ว่าควรจะอดทนและให้
อภัยกันเมื่อมีเรื่องกันเหมือนที่พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้เราในพระคริสต์

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

(โคโลสี 3:12-13) ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของการรักกันด้วยความรักที่แตกต่างจากของโลกซึ่งเป็นเครื่องหมายว่าเราคือผู้ติดตามพระคริสต์ (ยอห์น 13:35) เรายกย่องพระคริสต์เมื่อเราให้คุณค่าพี่สาวและน้องสาวผู้ซึ่งพระเยซูได้ตายเพื่อไถ่พวกเธอ

คุณลักษณะและอุดมคติเหล่านี้ค่อนข้างดูเหมาะสมและน่ารักสำหรับเรา มีผู้หญิงคนไหนบ้างที่ไม่อยากเป็นคนที่มีความรักและความเห็นอกเห็นใจมากขึ้น? ผู้หญิงคนไหนบ้างที่ไม่อยากเป็นคนที่ยอดทนมากขึ้น? กระนั้น บ่อยครั้งเรากลับเลือกที่จะส่งสายตาอันน่ารังเกียจไปอีกฟากของห้องแทนที่จะเดินฝ่าฝูงชนเพื่อไปเตือนเพื่อนสาวของเราด้วยสติปัญญาของพระเจ้าอย่างถ่อมสุภาพ เราชอบการแบ่งแยกของเราชอบความมีชื่อเสียงในกลุ่มเพื่อนสาวของเรา และชอบความกระตือรือร้นในการไปมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในเรื่องส่วนตัวของผู้หญิงคนอื่นมากกว่า

เรารู้ว่าหัวใจของเรามีปัญหาและรู้ว่าความรักของเรานั้นผิดปกติ พระคริสต์ทรงแสนดีสำหรับเรา เราเชื่อมติดกับพระองค์โดยความเชื่อ และเราปรารถนาที่จะเห็นอาณาจักรของพระองค์ได้รับการสถาปนาบนแผ่นดินโลกนี้ เราอยากมีคุณลักษณะที่ดีเหล่านี้มากขึ้นเพื่อจะได้เป็นคนที่มีประสิทธิภาพและเกิดผลมากในความรู้เกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้า แล้วความคิดเกี่ยวกับอาการท้องผูกฝ่ายวิญญาณก็เล่นเข้ามาในหัวของฉัน สถานการณ์แบบนี้ดูไม่น่าสนุกและสบายเลย การกลับใจและความเชื่อคือสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นลำดับต่อไป

โดยความเชื่อเราจึงรับเอาความจริงอันงดงามที่ว่าเราต้องการให้ความรักของพระคริสต์ควบคุมเรา (2โครินธ์ 5:14) และมอบความปรารถนาที่จะรักผู้อื่นด้วยความรักฉันพี่น้องให้แก่เรา และต่างคนก็ต่างอยากที่จะแสดงความเคารพต่ออีกคนมากกว่า (โรม 12:10)

พระเจ้าสำแดงผีพระหัตถ์ของพระองค์ในสัญชาตญาณของความเป็นแม่

สิ่งที่สำคัญที่สุดในเรื่องการเติบโตขึ้นในความบริสุทธิ์ของเราคือการที่เราคงอยู่ในพระคริสต์และพระคริสต์สถิตอยู่ในเรา (ยอห์น 15:1-11) ปราศจากพระคริสต์เราก็ไม่อาจจะทำอะไรได้ แต่เมื่อเราเชื่อมติดกับพระคริสต์ด้วยความเชื่อพระวิญญาณก็ได้เข้ามาอาศัยอยู่ในจิตวิญญาณของเราและให้ความมั่นใจแก่เราว่าเราคือบุตรสาวของพระเจ้า โรม 8:1-2 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการลงโทษแก่บรรดาผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ เพราะว่าโดยทางพระเยซูคริสต์ กฎแห่งพระวิญญาณแห่งชีวิตได้ปลดปล่อยท่านให้เป็นอิสระจากกฎแห่งบาปและความตาย”

โดยทางพระคริสต์เราจึงเป็นอิสระจากโทษของบาปและมีเสรีภาพที่จะรักคนอื่นเช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงรักเรา ความรักซึ่งพระคริสต์จัดเตรียมให้ ความรักที่ได้รับการเสริมกำลังโดยพระคริสต์นี้มีบริบทของตัวเอง คือเป็นเหมือนโอเอซิสของชุมชน เปาโลอัครทูตในเอเฟซัส 3:17-19 ว่า “เพื่อพระคริสต์จะสถิตในใจของท่านโดยทางความเชื่อ และข้าพเจ้าอธิษฐานว่าเมื่อท่านหยั่งรากและตั้งมั่นคงในความรักแล้ว ตัวท่านพร้อมทั้งประชากรทั้งหมดของพระเจ้าจะได้สามารถหยั่งถึงความรักของพระคริสต์ว่ากว้างยาวสูงลึกปานใด และซาบซึ้งในความรักนี้ซึ่งเหนือกว่าความรู้ เพื่อท่านจะบริบูรณ์ด้วยความสมบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า”

การได้รับความ “บริบูรณ์ด้วยความสมบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า” คือวลีที่เปาโลใช้เพื่อบรรยายถึงความเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ ดังที่เปาโลได้บรรยาย ความเป็นผู้ใหญ่ที่ได้มาขณะที่เราแสวงหาความรักที่ไม่จำกัดของพระเยซู คุณเห็นวิธีที่เปาโลปลูกบริบทของความเติบโตฝ่ายวิญญาณไว้ในโอเอซิสของชุมชนแล้วหรือยัง? ท่านอธิษฐานว่าให้เราเข้มแข็งขึ้นด้วยกันกับ “ประชากรทั้งหมดของพระเจ้า” พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในใจเราแต่ละคนโดยทางความเชื่อ และความรักซึ่งเกิน

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ความเข้าใจของพระองค์สามารถสัมผัสได้ในชุมชนของผู้เชื่อ

เราต้องการผู้หญิงคริสเตียนคนอื่นในชีวิตเพื่อช่วยให้เราเข้าใจถึงความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึกแห่งความรักของพระเยซู การแปลกแยกชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราออกมาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่นนั้นไม่เป็นประโยชน์และไม่เพียงเท่านั้น สิ่งนี้ยังทำลายชีวิตฝ่ายวิญญาณด้วย เมื่อเราลดความสำคัญของการสามัคคีธรรมร่วมกับผู้หญิงคนอื่นให้เหลือเพียงแค่การพูดคุยเรื่องของสิ่งที่ชั่วคราวและหลีกเลี่ยงการพูดถึงนิรันดร์กาลที่ประทับบนหัวใจเรา อยู่เราก็ไม่ได้กำลังช่วยเหลือตัวเองหรือเพื่อนของเราอยู่เลย

ผู้หญิงคริสเตียนคือพี่น้องในชุมชนที่มีความสนิทสนมกันอย่างยิ่งซึ่งที่สุด พวกเรามีพันธะต่อกันในพระคริสต์ตลอดนิรันดร์ พระเยซูไม่ได้เป็นเพียง “สื่อกลางที่เชื่อมโยง” ระหว่างพวกเรากับเพื่อนสาวคนอื่นในพระคริสต์ พระองค์คือผู้ที่ประสานพวกเราเข้าด้วยกัน เราเจริญเติบโตขึ้นในทุกด้านสู่พระองค์ผู้เป็นศิระษณะที่เราสร้างตัวเองขึ้นในความรักของพระองค์ (เอเฟซัส 4:15-16) เป็นความจริงที่แม่คนอื่นก็สามารถให้คำแนะนำที่ดีและสนับสนุนการตัดสินใจในเรื่องการเลี้ยงลูกของคุณได้ แต่พี่สาวและน้องสาวในพระคริสต์สามารถให้ได้มากกว่านั้น พระเยซูชมอบตัวพระองค์เองให้แก่เราและพระองค์มอบพี่สาวและน้องสาวให้เราเพื่อที่พวกเราจะได้เสริมกำลังกันและกันในขณะที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับความรักที่เกินความเข้าใจของพระองค์มากขึ้น พระเจ้าได้ทรงออกแบบมาให้เราต้องการกันและกัน

ผลักประตูรอกออก

การเลือกที่จะเลี้ยงดูและอุ้มชูชีวิตโดยการเสียสละร่างกายของคุณ การหาเลี้ยงครอบครัวของคุณ และยอมสละอนาคตของคุณคือสิ่งที่

สวนกระแสน้ำในโลกรปัจจุบัน เมื่อใดก็ตามที่แม่เลือกที่จะเสียสละ นั่นคือหลักฐานของพระคุณในการสงวนไว้ของพระเจ้า³ ที่ยังคงหลงเหลือ อยู่ในโลกที่ลึกลงในบาปของเรา

เมื่ออาดัมและเอวาไม่เชื่อฟังพระเจ้าในสวนเอเดนพระเจ้าทรงตอบสนองต่อพวกเขาด้วยความเมตตา พระองค์เคยสั่งสอนพวกเขาแล้วว่าไม่ให้กินผลจากต้นไม้แห่งความรู้ดีชั่ว “เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมกาล 2:17) แต่อาดัมและเอวาไม่ได้ล้มตายทันทีขณะที่พวกเขากัดเข้าไปในผลไม้แสนอร่อยลูกนั้น

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับยังมีชีวิตอยู่เพื่อจะได้ฟังถ้อยคำอันเปี่ยมด้วยความกรุณาจากปากของพระเจ้า พระเจ้าสาปแช่งซาตานผู้ได้แปลงกายเข้ามาหาอาดัมและเอวาในร่างของงูเพื่อทดลองพวกเขา พระเจ้าตรัสกับงูว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า และพงศ์พันธุ์ของนางด้วย เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเขาฟกช้ำ” (ปฐมกาล 3:15)

ชีวิต! หากจะมีพระเจ้าผู้ช่วยที่จะพาดศีรชะของงูให้แหลกแล้ว นั่นหมายความว่าชายและหญิงคู่นี้จะต้องมีทายาท ช่างเป็นพระเมตตาของพระเจ้าเหลือเกิน!

หนึ่งในคำสาปแช่งที่พระเจ้าประกาศออกมาในสวนวันนั้นเกี่ยวข้องกับ ความเจ็บปวดในการคลอดลูกสำหรับผู้หญิง และเธอก็ยังต้องต่อสู้กับความปรารถนาชั่วที่จะปกครองเหนือสามีของเธอด้วย (ปฐมกาล 3:16) ส่วนผู้ชายก็ต้องต่อสู้กับแผ่นดินที่ถูกสาปเพื่อให้ได้มาซึ่งอาหาร โดย “เหงื่ออาบหน้า” (ปฐมกาล 3:17-19) อาดัมและเอวาสมควรที่จะตายทันทีหลังจากที่พวกเขาได้ทำบาป แต่ในพระคุณอันหาที่เปรียบ

3 God's preserving grace คือ พระคุณในการรักษามนุษย์ที่ทรงเลือกให้รอด ไปจนถึงวันสุดท้ายของพระเจ้า - ผู้แปล

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

มิได้ของพระองค์ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะมีชีวิตเกิดขึ้นมา

อาดัมมองไปที่พระคุณในอนาคตของพระเจ้าในการส่งพระผู้ช่วยให้รอดมา โดยความเชื่อเขา “ตั้งชื่อภรรยาของตนว่าเอวา เพราะนางเป็นมารดาของผู้มีชีวิตทั้งปวง” (ปฐมกาล 3:20) หลังจากนั้นพระเจ้ก็ทรงฆ่าสัตว์ตัวหนึ่งแล้วทำเครื่องนุ่งห่มจากหนังสัตว์ให้อาดัมและเอวาสวมใส่ (ปฐมกาล 3:21) และมนุษยชาติจึงได้รับการสงวนไว้โดยพระคุณพระเจ้าเพื่อรอคอยบุตรแห่งพันธสัญญาผู้จะมาทำลายศัตรูของพระเจ้าอย่างราบคาบ

พวกวิญญาณชั่วก็เชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าด้วย พวกมันเข้าใจว่าเชื้อสายแห่งคำพยากรณ์ของหญิงผู้นั้นจะเหยียบหัวงูจนแหลก ซาตานคงใช้เวลาหลายพันปีต่อมามองหา “บุคคลแห่งพระสัญญา” ผู้นั้นเพื่อจะได้ทำลายเสีย “ผู้เล็กน้อยที่สุดคนหนึ่งในคนเหล่านี้” (มัทธิว 25:40, 45) คือพระฉายของพระเจ้า ไม่แปลกเลยที่ซาตานจะเกลียดชังพวกเขา และพยายามกำจัดพวกเขาให้สิ้นซากและทำลายความไร้เดียงสาของพวกเขา

องค์ผู้ลิขิตชีวิตทรงกำจุนชีวิตของเรา

เราผู้เป็นเชื้อสายของมนุษย์ชายหญิงคู่แรกต่างมีประสบการณ์กับความตายเมื่อเรากลับคืนสู่ผลผลิตดินที่ถูกใช้ปั้นเราขึ้นมา หากจะพูดถึงในทางสถิติแล้วสิบในสิบคนตายทั้งหมด ความตายไม่ใช่ “เพื่อน” ของเราหรือเป็นการที่ชีวิต “หมดทุกข์หมดโศก” ความตายคือ “ศัตรูตัวสุดท้าย” ที่ต้องถูกทำลาย (1 โครินธ์ 15:26) ความตายคือความน่าสยดสยอง คือส่วนหนึ่งของคำสาปแช่ง คือการแยกกันระหว่างจิตวิญญาณและร่างกายของเรา (ปฐมกาล 2:17; 3:19,22; โรม 5:12; 8:10; ฮีบรู 2:15)

พระเจ้าสำแดงผีพระหัตถ์ของพระองค์ในสัญชาตญาณของความเป็นแม่

แม้กระทั่งพระเยซูผู้ต่อมาจะเป็นขึ้นจากตายและเอาชนะความตายอย่างมีชัยก็ยังไม่ได้คิดถึงความตายอย่างเพื่อฝัน องค์ผู้ลิขิตชีวิตผู้ให้ชีวิตทั้งในทางชีวภาพ (bios) และชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ครบบริบูรณ์ (zoë) ได้ถูกความทุกข์โศกปกคลุมที่อุโมงค์ฝังศพของเพื่อนของพระองค์ (ยอห์น 11:1- 44) พระเยซูได้ลงมาเพื่อจะเอาคำสาปแช่งนี้ไปความมรณาถูกทำให้พ่ายแพ้โดยพระเมตตาของพระเจ้า “เพราะว่าค่าตอบแทนที่ได้จากบาปคือความตาย แต่ของขวัญจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 6:23)

โดยทางความตายบนไม้กางเขน พระเยซูได้ทรงจ่ายหนี้ให้เราเพื่อกำจัดเหล็กในอันน่าสยดสยองของความตาย และพระองค์มอบชัยชนะเหนือศัตรูตัวสุดท้ายให้กับเราด้วย สัญชาตญาณของพระเยซูบังคับให้ทรงมุ่งหน้าไปยังเยรูซาเล็มที่ซึ่งพระองค์จะยอมถูกตรึงเพื่อจะได้ไถ่ คำจูน และทำให้บรรดาคนเหล่านั้นที่หวั่นในพระองค์ได้รับศักดิ์ศรี

พระเยซูทรงช่วยเราให้รอดอย่างสมบูรณ์เพื่อที่เราจะไม่ต้องโศกเศร้าเหมือนอย่างคนที่สิ้นหวัง (1ธสะโลนิกา 4:13) เราครัครวญเพราะความตายของคนที่เรารักโดยรู้ว่าความรักของเจ้ามีพลังยิ่งกว่าประตูแห่งความตาย ความตายเอาชีวิตของผู้เชื่อไปได้แต่ไม่อาจกักขังพวกเขาไว้ได้ เนื่องจากชีวิตที่มีค่าเหล่านี้ได้ถูกแย่งสิทธิการครอบครองแล้วโดยพระเยซู วิสุทธิชนทั้งหลายมีชีวิตอยู่ตลอดไปในที่ประทับของพระเจ้าซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาจะมีชีวิตมากกว่าที่เคยเป็น

ความรักอันทรงพลังของพระเจ้าเช่นนี้เป็นของเราไม่ใช่เพียงแค่นั้น ในความตายแต่ในชีวิตทุกวันของเราด้วย ฤทธิ์อำนาจเดียวกันที่ทำให้พระเยซูฟื้นจากความตายได้มอบชีวิตให้กับกายที่เสื่อมสลายได้ของเรา แม้กระทั่งตอนนี้ “ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซู

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

เป็นขึ้นจากตายสถิตในท่าน พระองค์ผู้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้น จากตายจะประทานชีวิตแก่กายซึ่งต้องตายของท่านด้วย พระองค์ ประทานชีวิตนั้นโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ผู้สถิตในท่าน” (โรม 8:11) พระเยซูได้เสนอพลังของพระองค์ให้กับบรรดาแม่ผู้จะ อาศัยอยู่ในโลกของเธอด้วยความเชื่อในฐานะลูกสาวของกษัตริย์ที่ต้อง ทนทุกข์ เปี่ยมด้วยความรัก อดทนนาน และการทำงานหนัก ไม่ว่าจะ เป็นความเหนื่อยยากในการคลอดลูก หรือความอดทนขณะที่ต้อง วิ่งเต้นเรื่องเอกสารการรับบุตรบุญธรรม และการแสวงหาสิ่งดี ๆ เพื่อ ลูกของเราด้วยการอธิษฐาน และในทุกสิ่งที่ต้องเจอ จงรู้ว่าพระองค์ ผู้ทรงลิขิตชีวิตได้ทรงคำจุนเราไว้

พระคัมภีร์กล่าวว่า หากเราได้เข้าร่วมในความมรรณาของพระคริสต์ เพื่อเป็นตัวแทนในการไถ่บาปของเราโดยทางความเชื่อ ดังนั้นเราก็ จะมีชีวิตร่วมกับพระองค์ด้วย (โรม 6:1-12; พีลิปปี 3:10-11) ฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์มีพร้อมแล้วสำหรับเราเมื่อเรายอมรับ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะต้องดำเนินอยู่ในพระองค์ หยั่งราก และก่อร่างขึ้นในพระองค์ ตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และเปี่ยม ด้วยการขอบคุณอย่างที่ได้รับการสั่งสอนมา เราต้องใส่ใจเพื่อจะ ไม่มีใครสามารถฉกฉวยเราไปเป็นทาสด้วยหลักปรัชญาและคำหลอกลวง อั่นกลวงเปล่าที่ไม่สอดคล้องกับพระคริสต์ได้ มีหลายอย่างที่รบกวน หรือไม่ก็ขัดขวางเราจากการดีที่พระเจ้าได้มอบหมายให้เรา โลกนี้ เต็มไปด้วยความหวังแบบลม ๆ แล้ง ๆ และความฝันสำหรับการเป็นแม่ ที่สามารถเห็นได้เพียงแคในระยະสั้นเท่านั้น แต่พระเยซูดำรงอยู่ตลอด นิรันดร์ และพระเยซูก็เพียงพอแล้ว “เพราะในพระคริสต์พระลักษณะ ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์และ ท่านได้รับความบริบูรณ์ในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นศีรษะเหนือเทพผู้ทรง

พระเจ้าสำแดงผีพระหัตถ์ของพระองค์ในสัญชาตญาณของความเป็นแม่

เดชาภาพและเทพผู้ทรงอำนาจทั้งสิ้น” (โคโลสี 2:9-10)

พระเยซูได้รับเกียรติในการสามัคีธรรมของเราเมื่อแม่ที่เป็นคริสเตียนอยู่ร่วมกันด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว

พระเยซูทำทนายประตู่แห่งความตายเมื่อแม่ทั้งหลายเลือกที่จะเลี้ยงดูชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งโดยพระคุณเพื่อส่วนรวมของพระเจ้า

พระเยซูผลักประตู่แห่งความตายออกเมื่อแม่ทั้งหลายยกย่องพระคุณแห่งไม้กางเขนของพระเจ้าในภารกิจแห่งความเป็นแม่ของพวกเขา

ขอพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเราขึ้นในพระฉายของพระองค์ได้รับคำสรรเสริญและพระเกียรติในพระเยซูคริสต์ผ่านทางแม่ผู้ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นร่วมกับพระองค์

บทที่ 3

สมอง (ที่หลงๆ ลืมๆ) ของแม่

ฉันยังจำตอนที่ลูกคนสุดท้ายของเราแกลังอำคนอื่นเป็นครั้งแรกได้ ฉันอุ้มเขาเห็นข้างเอาจและกำลังยืนคุยอยู่กับเพื่อนคนหนึ่งระหว่างช่วงพบปะกันของคนในคริสตจักร จากนั้นก็ถึงเวลาที่เรจะต้องไปฉันจึงบอกกับลูกชายว่า “เราต้องไปแล้วจืดสัน บอกลากับน้ำซามีครับลูก”

“บ๊า บา!” ลูกพูดซ้ำ ๆ ขณะที่โบกมือไปมาบนอากาศ จากนั้นเขาก็โน้มตัวไปหาเพื่อนของฉันพร้อมกับทำท่าจะหอมแก้มเธอ เราทั้งคู่ต่างรู้สึกปลื้มอกปลื้มใจเพราะการแสดงความรักของเขา จืดสันโน้มตัวไปเพื่อจะจูบบนแก้มของซามีด้วยจูบที่เปียก ๆ ของทารก ซามีหัวเราะคิกคักแล้วโน้มแก้มของเธอไปทางเขาเพื่อจะรับของขวัญ แต่ในวันที่สุดท้ายลูกชายหันมาจูบตรงแก้มของฉันแทน แล้วเขาก็เริ่มหัวเราะออกมา

ฉันถือว่านี่เป็นการแกลังอำครั้งแรกของจืดสัน การแกลังกันเป็นประเพณีในครอบครัวที่พวกเราชอบทำกัน คุณคงจะจินตนาการได้ว่าฉันรู้สึกภูมิใจในตัวเขาแค่ไหนในตอนนั้น แม้แต่ขณะที่ยังเป็นทารกเขาก็เข้ากับวัฒนธรรมขำขันของครอบครัวเราแล้ว และในที่สุดเขาก็มอบจูบลำให้กับซามี

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

เด็ก ๆ โตเร็วมากใช่ไหม? ไม่มีวันไหนที่ฉันไม่ได้บอกกับตัวเองแบบนี้หรือไม่ได้ยินสิ่งนี้จากคนอื่น แม้จะเป็นเช่นนั้นแต่ฉันก็ไม่ได้ใช้ชีวิตราวกับว่านี่คือเรื่องจริงอยู่ตลอดเวลา

ภาวะความจำเสื่อมในผู้ปกครอง

แม้จะมีสัญญาณการเติบโตและพัฒนาการของลูก ๆ ให้ฉันได้เห็นอยู่ทุกวัน แต่ฉันก็ยังประสบกับภาวะความจำเสื่อมในผู้ปกครอง

ภาวะความจำเสื่อมในผู้ปกครองนั้นไม่ใช่แค่เมื่อคุณเดินเข้าไปในห้องและลืมไปว่าทำไมตัวเองถึงถือตะกร้าที่มีแก้วกาแฟที่ใช้แล้วสี่ใบอยู่ในนั้น นั่นเรียกว่าปกติ ภาวะความจำเสื่อมในผู้ปกครองคือการที่เราลืมสองสิ่ง คือ วันพรุ่งนี้และนิรันดร์กาล

อย่างแรก เราลืมไปว่าหากเป็นน้ำพระทัยพระเจ้าลูก ๆ ของเราจะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ในวันหนึ่ง เป็นเรื่องยากสำหรับฉันที่จะจินตนาการถึงลูกอายุห้าขวบในฐานะของคนอายุสามสิบห้าหรือหกสิบห้า เป้าหมายใหญ่ของลูกในตอนนี้คือการรอรอยางอดทนที่จะได้โยกฟันคลอนซี่แรกของลูกออก ลูกพูดอย่างไม่หยุดไม่หย่อนเลย ว่าพยายามมากแค่ไหนกว่าจะอ่านเวลาจากนาฬิกาได้ ลูกเลงเนยถั่วลงไปบนแดงกว่าที่หั่นเป็นแว่น ๆ และชอบมัน ไม่แปลกเลยที่บางครั้งฉันก็คิดไปเองว่าลูกจะอายุห้าขวบไปตลอดกาลและทำสิ่งที่เด็กห้าขวบจะทำตลอดไป

สิ่งที่เรอลืมอย่างที่สอง คือการที่ลูก ๆ ของเราจะเป็นมากกว่าผู้ใหญ่ที่วันหนึ่งจะมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์สังคม แม้ว่าฉันจะเห็นคุณค่าของการมีผู้ช่วยตัวน้อยมาช่วยเก็บจานออกจากเครื่องล้างจานมาก ๆ แต่ความจริงแห่งนิรันดร์กาลป้องกันไม่ให้ฉันมองลูกของตัวเองตามแนวคิดที่นึกถึงประโยชน์เป็นหลัก (utilitarian perspective) ลูก ๆ ของเรา

คือมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นตามภาพของพระเจ้า พวกเขามีจิตวิญญาณที่จะคงอยู่ตลอดกาล และสิ่งนี้มอบคุณค่าให้กับพวกเขาแม้ว่าพวกเขาจะมีความบกพร่องในการเจริญวัยหรือไม่เคยอยู่จนถึงวัยผู้ใหญ่ก็ตาม การเป็นแม่คือเรื่องที่สนุกจริง ๆ แต่เพราะนิรันดร์กาลการเป็นแม่จึงเป็นความชื่นชมยินดีแบบไม่ใช่เล่น ๆ ในเวลาเดียวกันด้วย

ในฐานะแม่ง่ายมากที่เราจะจดจ่ออยู่แต่ที่ความไม่เติบโตของรูปภาพเล็กๆ ของพระเจ้าเหล่านี้ พวกเขาที่ชอบไขว่คว้าของตัวเอง พวกเขาที่เราละเลยที่จะรักในฐานะของภาพสะท้อนแห่งพระสิริของพระเจ้า ในความพยายามอันสูงส่งที่จะเลี้ยงดูลูกให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ของเราบ่อยครั้งเรามักจะลืมอะไรบางอย่าง เราลืมดวงอาทิตย์ขึ้นที่ส่งสัญญาณของอีกหนึ่งวันแห่งพระคุณที่พระเจ้าได้มอบหมายให้เราเลี้ยงดูและพุ่มพืกรูปภาพน้อย ๆ ของพระองค์เพื่อที่จะรักและถวายเกียรติแด่พระองค์ที่สุด เป็นลำดับแรก และตลอดไป

เมื่อชีวิตทุกวันของโลกปรากฏชัดยิ่งกว่าชีวิตนิรันดร์ เราก็ลืมไปว่าพระเจ้าคือผู้ใด เราเป็นใคร และลูก ๆ ของเราเป็นใคร

เรามีแนวโน้มที่จะลืมเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้และนิรันดร์กาลเมื่อแต่ละวันของเราเต็มไปด้วยแอกของภารกิจอันเร่งด่วน เคยรู้สึกบ้างไหมว่าตัวเองเป็นเหมือนลูกบอลในเกมตู้ที่กระเด็นไปมาระหว่างกำแพง? เรากำกับลูกคนหนึ่งให้ทำการบ้านในขณะที่ต้องคอยเบี่ยงเบนความสนใจลูกวัยคลานอีกคนไม่ให้เหวี่ยงแขนลงไปโน้ส่วม เราประกาศคำพิพากษาในคดีว่าใครคือเจ้าของของเล่นชิ้นนี้กันแน่ เราพยายามที่จะไม่ลืมเอาผ้าที่ซักรแล้วไปอบหรือไปตากเพื่อจะได้มีผ้าสะอาดใส่ในวันรุ่งขึ้น ไม่น่าแปลกที่เราต้องพยายามอย่างหนักเพื่อจะนึกถึงสิ่งที่เราทำเมื่อเช้านี้ ถ้าอย่างนั้นการรักษาสายตาแห่งนิรันดร์ก็ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

เมื่อเรามีมุมมองแห่งนิรันดร์กาล เราจะตอบสนองต่อการเป็นแม่แตกต่างจากเมื่อเรามีชีวิตอยู่เพียงเพื่อช่วงเวลานี้เท่านั้น เราจะมองเห็นว่าลูก ๆ ของเรากำลังเดินมุ่งหน้าไปสู่ปลายทางของพวกเขา เราจะถือว่าปัญหาอันชั่วคราวและไม่จีรังที่ต้องเผชิญอยู่นั้นกำลังจะผ่านพ้นไป ขณะที่เรารอคอยพระเยซูผู้เป็นความหวังของเรา เราจะรอคอยวันเวลานั้นด้วยความหวังว่าจะได้เข้าส่วนในพระคุณของพระเจ้าเพื่ออนาคต¹ เพราะทุกหน้าที่ที่ธรรมชาติของเรามีความสำคัญอย่างมีความหมายและจะส่งผลไปตลอดนิรันดร์ เราจะยอมเสียสละในการวางแผนและตัดสินใจต่าง ๆ เพราะเข้าใจว่าเราเป็นของพระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกเราให้เข้าไปสู่บางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าความสุขของเราหรือความสุขของลูก ๆ

ดังที่พอล ทริปปี้ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “Forever” (แปลว่านิรันดร์กาล) ของเขาว่า “นิรันดร์กาลบอกเราว่าลูกของเราไม่เคยมีตัวตนอยู่เพื่อเป็นศูนย์กลางของจักรวาลเลย นิรันดร์กาลบอกเราว่าลูกของเราจะไม่ใช้ผู้เขียนบทละครชีวิตของตัวเอง ไม่ใช่แม้แต่พวกเรา นิรันดร์กาลเตือนสติเราว่าลูกไม่ได้เป็นสมบัติของเรา พวกเขาเป็นของพระเจ้า ในฐานะพ่อแม่ เราคือตัวแทนของพระเจ้าที่ได้รับมอบหมายให้ทำให้แผนการของพระองค์ก้าวหน้าไป”² การรักษามุมมองแห่งชีวิตนิรันดร์ช่วยยึดเท้าของเราให้มั่นคงอยู่ในพระประสงค์ของพระเจ้า

1 God’s future grace คือ พระคุณที่เราจะได้รับในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู และพระคุณที่มาถึงเราในทุกวันที่ขณะที่เรากำลังมุ่งหน้าไปสู่อนาคตนั้น (อ้างอิงมาจาก <https://www.desiringgod.org/interviews/what-do-you-mean-by-future-grace>)

2 Paul Tripp, *Forever: Why You Can’t Live without It* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2011), 141.

ยกสายตาของคุณขึ้นด้วยพระคำของพระเจ้า
สำหรับฉันแล้ว ภาวะความจำเสื่อมในผู้ปกครองนั้นคงอยู่เหมือนกับ
หมอกในยามเช้า หากฉันไม่ฟื้นหัวใจใหม่ผ่านทางความจริงแห่งพระคำ
ของพระเจ้าหมอกเหล่านี้ก็จะไม่ยอมสลายตัวไปเพื่อเปิดทางให้แสง
แห่งความหวังของข่าวประเสริฐได้สาดส่องเข้ามา และในตอนท้ายของ
วันนั้นฉันก็จะหลงทางอยู่ในเมฆหมอกแห่งความท้อใจที่ไม่ยอมเคลื่อน
ไปไหน เราต้องการเข็มทิศแห่งชีวิตนิรันดร์เพื่อนำวิสัยทัศน์ของเรา

เป็นเรื่องง่ายที่จะปล่อยให้สายตาของเราจมอยู่ใต้กองพะเนิน
ของเสื้อผ้าที่ต้องซัก กระนั้นเราก็กต้องพยายามอย่างหนักที่จะจำไว้ว่า
งานของเราเป็นมากกว่าการหุงหาอาหาร การอาบน้ำ และการช่วยเหลือ
ในเรื่องการเรียน งานเหล่านี้มีความหมายในตัวเองเนื่องจากงาน
เหล่านี้คือส่วนหนึ่งของงานแห่งการดูแลทุกสิ่งทีพระเจ้าได้มอบให้แก่เรา
ในฐานะแม่ที่เป็นคริสเตียนพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เราดำเนินชีวิตด้วย
สิ่งที่เราสามารถมองเห็นได้ด้วยตาฝ่ายวิญญาณเท่านั้น นั่นคือนิรันดร์กาล

วิธีหลักที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อประทับนิรันดร์กาลลงบนดวงตา
ของเราคือด้วยพระคำของพระองค์ หากคุณวางพระคัมภีร์บนด้านสัน
ตั้งตรง แล้วปล่อยให้หน้าต่างๆ ค่อยๆ ร่วงลงมาเอง เป็นไปได้ว่า
พระคัมภีร์จะเปิดตรงที่ใกล้กับตรงกลางเล่มพอดีซึ่งใกล้กับพระธรรม
สดุดี บทที่ 119 สดุดี บทที่ 119 คือพระคัมภีร์บทที่ยาวที่สุด และหากว่า
คุณสามารถอ่านภาษาฮีบรูของพระคัมภีร์ได้ คุณจะสังเกตเห็นว่าเป็นคือ
โคลงกระทู้³ ทุกๆ บรรทัดอุทิศให้กับความรู้สึกรักซาบซึ้งและการเทิดทูน
พระคำของพระเจ้า

3 คือ โคลงที่แต่งตามคำหรือเงื่อนไขหัวข้อที่ตั้งไว้ โดยให้คำหรือหัวข้อกระทู้หลัก
แต่ละคำวางลงมาในแนวตั้งด้านหน้าของแต่ละบาทของโคลง (อ้างอิงจาก <http://www.homelittlegirl.com/index.php?topic=6279.0>)

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

สดุดี บทที่ 119 มีคำหนุนใจให้กับแม่ทั้งหลายที่ต้องทำงานอย่าง
ไม่หยุดหย่อนรีบเร่งไปตามเข็มนาฬิกา สิ่งนี้เปรียบเสมือนกับน้ำเย็น
ลึกซึ้งที่สามารถปลุกได้แม้กระทั่งคนที่ตาพร่ามัวและไม่ได้นอนเลย
ในสดุดี บทที่ 119 คุณจะได้พบกับข้อความที่เกี่ยวข้องและเชื่อมโยง
กับแม่อย่างเจาะจงและอย่างเป็นส่วนตัวราวกับว่าผู้เขียนเคยมาอ่าน
บันทึกในไดอารี่ของเราเลยอย่างนั้น (อย่างกับว่าฉันมีเวลาเขียนไดอารี่!)
น่าเหลือเชื่อจริง ๆ ที่พระเจ้าจะพูดกับเราทางพระคำของพระองค์!

ฉันค้นพบว่าพระวาระข้อดังต่อไปนี้จาก สดุดี บทที่ 119 เข้ากับ
สถานการณ์ของฉันอย่างเห็นได้ชัด เช่นเดียวกับที่พระธรรมเหล่านี้เป็น
แรงบันดาลใจให้ฉันเปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำวัน (และประจำคืน)
บางอย่างของฉันให้เกิดขึ้นอย่างเหมาะสมกับช่วงเวลาด้วย

- ในยามค่ำฉันข้าพระองค์ระลึกถึงพระนามของพระองค์ และ
ข้าพระองค์จะปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ (ข้อ 55)
- ยามเที่ยงคืนข้าพระองค์ลุกขึ้นมาขอบพระคุณพระองค์
สำหรับบทบัญญัติอันชอบธรรมของพระองค์ (ข้อ 62)
- ข้าพระองค์รักบทบัญญัติของพระองค์ยิ่งนัก! ข้าพระองค์
ใคร่ครวญบทบัญญัตินั้นตลอดวัน (ข้อ 97)
- ข้าพระองค์ตื่นขึ้นก่อนรุ่งสาง ทูลขอความช่วยเหลือข้าพระองค์
ฝากความหวังไว้ที่พระวาระของพระองค์ (ข้อ 147)
- ข้าพระองค์ล้มตายนอนอยู่ตลอดคืน เพื่อข้าพระองค์จะได้
ใคร่ครวญพระสัญญาของพระองค์ (ข้อ 148)

ฉันต้องการที่จะหวังในพระเจ้าเมื่อลูก ๆ ปลุกฉันก่อนนาฬิกาจะปลุก
ฉันต้องการที่จะรักในพระคำของพระเจ้าขณะเมื่อทำงานธรรมดา

ภายในบ้าน ฉันต้องการที่จะใคร่ครวญพระสัญญาของพระเจ้าและสรรเสริญพระองค์และระลึกถึงพระองค์เมื่อตื่นขึ้นมาพร้อมกับทารกน้อยในตอนเที่ยงคืนและตอนตีสาม (และสิบโมงเช้า ติสอง และตีห้า ในช่วงที่ร่างกายของลูกกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว)

จากสถิติ บทที่ 119 ไม่มีช่วงใดของกลางวันหรือกลางคืนเลยที่พระคำของพระเจ้าไม่เข้ากับสถานการณ์ในชีวิตเรา แม้ขณะที่เราคิดหมกมุ่นอยู่แต่กับการห่อข้าวกล่องให้ลูกไปโรงเรียน หรือการเลือกเสื้อผ้าสำหรับถ่ายรูปครอบครัว พระคำของพระเจ้าสามารถยกสายตาของเราให้มองไปยังนิรันดร์กาลได้

ความหวังในพระคริสต์

ความจริงแห่งนิรันดร์กาลย้ำเตือนเราว่าในความหวังที่เรามีเพื่อลูก ๆ ของเราจะต้องให้ชีวิตนิรันดร์มาก่อนเป็นลำดับแรก ก่อนที่เราจะแบ่งปันมุมมองแห่งนิรันดร์กาลนี้ให้กับผู้อื่นตัวเราเองต้องหวังในพระคริสต์ก่อน บ่อยครั้งที่ความหวังของฉันตั้งอยู่บนสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ฉันพูดอะไรทำนองนี้ว่า “ฉันไม่ไหวแน่ ๆ ถ้าลูกไม่นอนตอนเช้านี้” ซึ่งการที่จะพูดแบบนี้หรือรอคอยสิ่งนี้ก็เป็นที่ทำได้ แต่ถ้าหากถึงตอนเที่ยงแล้วลูกยังไม่นอน และสิ่งนี้ทำให้ฉันอารมณ์เสียมากเสียจนทำลายบรรยากาศในตอนบ่ายของฉัน ถ้าเป็นแบบนี้ฉันก็คงได้ฝากความเชื่อของฉันไว้กับการนอนกลางวันในครั้งนั้นมากกว่าสถานะที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงของข่าวประเสริฐไปเสียแล้ว

เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ บนโลกที่ต้องต่อสู้กับบาปซึ่งถ่วงอยู่ เราที่เป็นแม่มักจะหลงลืมข่าวประเสริฐ และความไม่รู้หรือการเฉาต่อความหวังที่เรามีในพระคริสต์ทำให้เกิดผลที่เน่าเสียของชีวิต อย่างเช่น เกิดวิกฤติตัวตนและความไม่พึงพอใจ เราต้องจำไว้ว่าพระเจ้าไม่ได้

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ทรงดีกับเราตอนที่เราพบที่กำลังรบอยู่กับลูกวัยอนุบาลอย่างไม่มีใครยอมใครในแถวจ่ายเงินที่ซูเปอร์มาร์เก็ตน้อยไปกว่าขณะเมื่อพระบุตรของพระองค์กำลังแบกไม้กางเขนขึ้นไปบนเนินเขานั้นในวันศุกร์เมื่อสองพันปีที่แล้วเลย

พระเจ้าทรงเข้ามาแทรกแซงในช่วงเวลาแบบนั้นและแสดงให้เห็นว่าวิถีของพระองค์สูงกว่าวิถีของฉันด้วยพระเมตตา โดยพระคุณพระเจ้าฉันจึงสามารถต้านทานการล่อลวงที่จะปฏิบัติต่อลูก ๆ ราวกับเป็นสิ่งที่ยืดขวางความปรารถนาของฉันที่มีต่อชีวิตฉัน แทนที่จะเป็นแบบนั้น พระเจ้าทรงทำให้ฉันปฏิบัติต่อลูก ๆ ในฐานะของขวัญอันล้ำค่าที่ทรงใช้มาเพื่อจะขัดเกลากชีวิตของฉันให้เป็นไปตามพระฉายของพระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ที่มีต่อชีวิตฉัน

เช้าวันหนึ่งลูกสาวของฉันวิ่งกลับไปบนบ้านเพื่อไปเอากระเป๋า ก่อนที่เราจะออกจากบ้าน การสะพายกระเป๋าที่วางเปล่าทำให้ลูกรู้สึก ว่าตัวเองพร้อมเสมอที่จะช่วยลูกหมาหรือลูกแมวที่ถูกทิ้งตัวไหนก็ตามที่พบเจอ (ครั้งหนึ่งลูกเคยช่วยชีวิตนกที่กำลังจะจมน้ำใกล้ ๆ กับสระน้ำที่คอนโดของเราแล้วอุ้มนกตัวนั้นใส่กระเป๋าของลูกเพื่อจะวางมันไว้บนพื้นหญ้าแถว ๆ นั้น) ขณะที่ฉันกำลังต้อนรับครอบครัวของเราที่มีสภาพเหมือนคนละครสัตัวออกจากบ้าน ฉันคิดว่ากำลังจะเรียกให้ลูกกลับมาแล้วทิ้งกระเป๋าไว้ แต่มีบางอย่างหยุดฉันที่กำลังแบกถุงพระรุงพะรังอยู่ตรงประตูทางเข้า ฉันหยุดชะงักเพราะความคิดที่ว่ามันเป็นเหมือนเมื่อวานนี้เองที่ลูกเป็นเพียงทารกที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ลูกเคยต้องได้รับการดูแลในทุกเรื่อง และในตอนี้ (ที่ดูเหมือนว่าผ่านไปเพียงหนึ่งลมหายใจ) ลูกมีความปรารถนาและมีความสามารถในการที่จะดูแลผู้อื่นแล้ว วันหนึ่งเด็กคนนี้อาจจะมีความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่กว่าในการช่วยเหลือผู้ที่ช่วยตัวเองไม่ได้ก็ได้

ในเวลานั้นฉันเลือกที่จะชื่นชมยินดีในการงานของพระเจ้า ขณะที่เหตุการณ์ดำเนินไป ฉันตัดสินใจไม่ทำตามความคิดที่จะให้ลูกแคร์บี ๆ ขึ้นรถ ลูกรีบวิ่งแจ้นขึ้นบันไดเพื่อจะไปหยิบกระเป๋า

ในแง่ของนิรันดร์กาล ฉันอยากฉวยโอกาสในทุกวันที่จะยกสายตาของลูกขึ้นเพื่อยกย่องพระเจ้าและสำแดงพระฉายของพระองค์ ตัวฉันเองต้องทำสิ่งนี้ด้วย! กระแสความคิดของฉันถูกขัดจังหวะขณะที่ลูกกระโดดข้ามบันไดสองชั้นลงมาอยู่ตรงห้องโถงพร้อมด้วยกระเป๋า ในมือของเธอ “ได้แล้วแม่!” ลูกประกาศด้วยน้ำเสียงหอบว่า “ตอนนี้หนูเอาสัตว์ตัวเล็ก ๆ กลับมาบ้านเหมือนที่พระเยซูจะพาเรากลับบ้านได้แล้ว!”

บางครั้งพระเจ้ายิ่งทรงใช้ลูก ๆ ของเราเพื่อย้ำเตือนเราถึงมุมมองแห่งนิรันดร์กาล พวกเด็ก ๆ โตเร็วมากใช่ไหม?

อ้าแขนรับนิรันดร์กาล

การคิดถึงนิรันดร์กาลในทางที่ดีและคิดถึงอยู่บ่อย ๆ ไม่ใช่มุมมองที่แสนเศร้า เมื่อเราปฏิเสธหรือใช้ชีวิตโดยไม่สนความเป็นจริงแห่งนิรันดร์กาลเราก็กำลังพลาดความเพลิดเพลินยินดีที่มีในพระเจ้าไป

ฉันตระหนักว่าการพูดถึงชีวิตนิรันดร์หรือนิรันดร์กาลสามารถกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกแบบเร่งด่วนว่าวันเวลาของเรามีน้อยในระดับหนึ่งความรู้สึกถึงแรงดึงดูดของกาลอวกาศเป็นสิ่งที่ดี การดูแลลูก ๆ สามารถทำให้เรากลายเป็นคนที่สนแต่สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเป็นวัน ๆ (หรือคืน ๆ) ไป เราควรอธิษฐานเหมือนที่ผู้เขียนพระธรรมสดุดีอธิษฐานว่า “โปรดช่วยเราให้รู้จักนับวันเวลาอันแสนสั้นของพวกเรา เพื่อเราจะได้ใช้ชีวิตอย่างชาญฉลาด”(สดุดี 90:12) เราควรทูลขอที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงย้ำเตือนเราว่า “สิ่งที่มองเห็นนั้นอยู่แค่

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ชั่วคราว แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นอยู่ถาวรตลอดไป” (2โครินธ์ 4:18)

นี่จึงเป็นเหตุผลที่เราควรระมัดระวังที่จะไม่คิดไปเองว่าปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของแม่คือการมีเวลาไม่พอ การล่อลวงเพื่อให้คิดว่าฤดูกาลที่ยิ่งคืออุปสรรคของความชื่นชมยินดีในพระเจ้า นั่นรุนแรงมากแค่ไหน! อุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดต่อความยินดีในพระเจ้าของเราไม่ใช่การไม่มีเวลา เมื่อเราปล่อยให้มุมมองแห่งนิรันดร์กาลกลืนหายไปในชีวิตประจำวันของเรา การชดใช้บาปของพระเยซูจึงกลายเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญหรือมีค่าสำหรับเราของขวัญที่ยิ่งใหญ่กว่าเวลาคือของขวัญแห่งการอภัยบาปที่เราได้รับทางพระเยซูคริสต์เพื่อที่เราจะสามารถมองดูพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ของเราได้

การจดจำนิรันดร์กาลและใช้ชีวิตโดยระลึกถึงนิรันดร์กาลที่สุดแล้วคืองานของความรักแห่งการไถ่ของพระเจ้าในชีวิตเรา ฉันไม่สามารถเขียนแผนที่สร้างสรรค์และมีกลยุทธ์ที่ดีเพื่อช่วยให้คุณสร้างหัวใจใหม่เพื่อจะยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้าในนิรันดร์กาลได้ ไม่มีใครในพวกเราที่สามารถรวบรวมพลังใจได้มากพอที่จะสามารถรักพระเจ้าและรักอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ได้ มีเพียงพระคุณแห่งการไถ่ของพระเจ้าซึ่งมีอำนาจสูงสุดและสามารถเปลี่ยนแปลงมนุษย์ได้เท่านั้นที่สามารถทำให้หัวใจซึ่งมัวเมาอยู่ในบาปฟื้นขึ้นจากตาย มอบชีวิตนิรันดร์ให้กับเรา และทำให้สายตาเราเพ่งมองแต่ที่พระเยซูผู้เป็นความหวังอันผาสุกของเราได้ คนเหล่านั้นที่จิตวิญญาณของเขาได้รับการฟื้นฟูโดยพระคุณได้สัมผัสกับบางสิ่งที่พระเยซูเปรียบได้กับปฏิหารย์ของการเกิด พระองค์เรียกสิ่งนี้ว่า “การบังเกิดใหม่” “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ไม่มีใครเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้ ถ้าเขาไม่บังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:3)

ในฐานะทายาทของพ่อแม่คนแรกผู้ที่บาปซึ่งเกิดขึ้นในสวนเอเดนของพวกเขาได้นำการลงโทษมาสู่มนุษยชาติทั้งหลายเราจึงรู้สึกยำเกรงในพระคุณเพื่อส่วนรวมของพระเจ้าในการที่ทรงกำหนดให้ชีวิตมนุษย์ยังสามารถดำเนินต่อไปได้ในโลกที่ลึ้มลงในบาปของเรา ผู้ชายและผู้หญิงสามารถมองเห็นพระคุณเพื่อส่วนรวมของพระเจ้านี้ได้ในการมอบของขวัญแห่งชีวิตเช่นกัน สิ่งนี้เป็นความจริงไม่ว่าเด็กคนนั้นจะออกมาจากร่างกายของคุณเองหรือไม่ สิ่งนี้เป็นความจริงไม่ว่าเด็กคนนั้นจะถูกรับไปสวรรค์ก่อนจะได้เกิดมาอีก เมื่อคิดถึงความมหัศจรรย์ของชีวิตเราจึงเริ่มจะเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราเมื่อเราบังเกิดใหม่และได้รับชีวิตนิรันดร์ ในที่ที่เมื่อก่อนไม่มีชีวิต พระเจ้าทรงให้ชีวิต ช่างเป็นพระคุณเหลือเกิน!

เราเกิดมาในสภาพที่ตายแล้วในการล่วงละเมิดและในบาปทั้งหลายของเรา เราเป็นศัตรูกับพระเจ้าก่อนที่จะสามารถพูดคำแรกได้หรือก่อนที่จะยึดมั่นในความคิดอันหยิ่งยโสของเราเสียอีก การถูกตัดขาดจากชีวิตในพระเจ้าคือการเป็นเหมือนคนตายที่เดินได้โดยทางความเชื่อเราจึงได้เห็นของขวัญของพระเจ้าที่วิเศษไปสู่อันจำนวนมาก เพราะอับราฮัมเชื่อพระเจ้าเราจึงสามารถไล่ล่าดับเชื้อสายทางฝ่ายวิญญาณของเรากลับไปยังท่านได้ “ดังนั้นจากชายคนเดียวนี้ซึ่งเป็นเหมือนคนที่ตายแล้วก็เกิดมีลูกหลานสืบเชื้อสายมากมายดั่งดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายนับไม่ถ้วนที่ชายฝั่งทะเล” (ฮีบรู 11:12)

ความเชื่อของอับราฮัมนั้นเหมือนกับความเชื่อของอาดัม แม้ความตายจะครอบครองเนื่องจากบาปแต่ท่านทั้งสองก็เชื่อในพระสัญญาที่จะให้ชีวิตของพระเจ้า เราสามารถประหลาดใจในพระคุณของพระเจ้าร่วมกับอัครทูตเปาโลได้ว่า “มากยิ่งขึ้นกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับพระกรุณาอันไพบูลย์ และรับของประทานคือความชอบธรรม

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์” (โรม 5:17) การตอบสนองที่ดีที่สุดต่อข่าวดีนี้คือการชื่นชมยินดีในพระเมตตาคุณของพระเจ้าของเรา “สรรเสริญพระเจ้าพระบิดาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา! ด้วยพระเมตตายิ่งใหญ่พระองค์ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดใหม่เข้าในความหวังอันยั่งยืนโดยการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์”(1เปโตร 1:3)

เราดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ เราสามารถพาลูก ๆ ไปนอนบนที่นอนของเขาด้วยความเชื่อ นอนหลับปิดตาลง (โดยที่ยังคงถูกรบกวนบ่อย ๆ) ด้วยความเชื่อ และตื่นมาในตอนเช้าด้วยความเชื่ออย่างเต็มที่ว่าพระเยซูคือความหวังของเรา แม้ขณะที่ลูก ๆ จะโตเร็วกว่าที่เราชอบก็ตาม

บทที่ 4

ธรรมเนียมนครอบครัว ข้อที่ 1: เราต้องการพระคุณพระเจ้าเสมอ

การมีวินัยคือปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นช่วง ๆ สำหรับฉัน มีบางช่วงที่ฉันรู้สึก
ขยันหมั่นเพียรและบางช่วงที่ดูเหมือนความพากเพียรจะยอมแพ้ให้กับ
ความสะตวกสบาย

เมื่อลูกคนโตของฉันใกล้จะถึงวัยอนุบาล ฉันก็คิดว่าตัวเองพบกับ
ทางออกของปัญหาในเรื่องการควบคุมตัวเองแล้ว คุณอยากรู้ความลับ
ไหม?

หากคุณต้องการการตรวจสอบความรับผิดชอบในบางเรื่องอย่าง
สม่ำเสมอก็ให้บอกแผนการนั้นกับเด็กวัยอนุบาลและอย่าลืมใส่คำว่า
“ทุกครั้ง” ลงไปด้วย ตัวอย่างเช่น ฉันทำใจไม่ได้ที่จะเห็นโกตีแบ่งที่ใช้
ผสมคุกกี้ได้ไว้แช่น้ำอยู่ในซิงค์ล้างจานจนกว่ามันจะถูกใครสักคน
“ทำลายหลักฐานจนหมดเกลี้ยง” เสียก่อน เพื่อต่อสู้กับปัญหาเรื่อง
การควบคุมตัวเองไม่ให้กินคุกกี้ได้ไว้ฉันจึงขอความช่วยเหลือจาก
ลูกสาวของฉัน

“แม่ขา แม่บอกว่าจะไม่กินคุกกี้ได้ไว้แล้วเพราะว่าแม่จะเอาโด
คุกกี้ได้ไว้ให้พวกเราเลียทุกครั้ง”

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

“แม่รู้ว่าแม่พูดแบบนี้จะลูก แต่ดูสิ มี...”

“แต่พวกเราได้เสียโถทุกครั้งนี่!”

“แม่รู้ว่าลูกจะไต่กิน ดูสิคุกกี้โดว์ที่เหลือเป็นของหนู”

“ก็แม่บอกว่าพวกเราจะได้เสียโถคุกกี้โดว์ทุกครั้งนี้”

“แม่รู้จะลูก แม่ขอโทษนะ”

“แม่กำลังเคี้ยวอะไรอยู่คะ?”

ลูกวัยอนุบาลจะตรวจสอบคุณตามมาตรฐานที่คุณเลือกไว้อย่างไร? ความสำเร็จ พวกเขากระหายความคงเส้นคงวา ไม่ว่าจะเป็นการสวมรองเท้าข้างขวาก่อนเสมอหรือการห้ามปนดินน้ำมันสีที่ต่างกันเด็ดขาด ธรรมเนียมที่ทำกันเป็นประจำคือชื่อของเกมนี้

ดังนั้น นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าควรจะต้องมาตรฐานเท่าที่คุณจะสามารถทำได้ใช่ไหม?

หนังสือเกี่ยวกับผู้นำพูดถึงการแบ่งปันนิมิตและการสร้างวัฒนธรรมภายในองค์กร ผู้บริหารและผู้จัดการไม่ใช่คนเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นที่ใส่ใจกับเรื่องเหล่านี้ พ่อแม่มีหน้าที่และสิทธิพิเศษในการสร้างและหล่อหลอมลักษณะพื้นฐานทางสังคมที่มีร่วมกันด้วยลักษณะพื้นฐานทางสังคมที่มีร่วมกัน (ethos) พูดง่ายๆ คือหมายถึง “สิ่งที่ให้คุณให้ความสนใจและให้ความสำคัญ” คำว่าลักษณะพื้นฐานทางสังคมที่มีร่วมกันไม่มีความหมายต่อทารกหรือลูกวัยอนุบาลมากนัก แต่เด็ก ๆ รู้ว่าสิ่งที่พวกเขาทำอยู่เสมอคืออะไร “พ่อมักจะโบกมือลาให้หนูจากลานจอดรถหน้าบ้านก่อนไปทำงานทุกครั้ง” “แม่จะเปิดไฟในห้องน้ำไว้ทั้งคืนให้หนูทุกคืน” “หนูนั่งที่เก้าอี้ตัวนี้ตอนเรานั่งทานข้าวที่โต๊ะด้วยกันทุกครั้ง” “เราดูหนังตอนบ่ายวันศุกร์ด้วยกันทุกอาทิตย์”

ฉันคงไม่อาจจะลืมอาทิตย์ที่เราทำตุ๊กตาเอลโม๋หายได้ ลูกสาว

ของฉันทักจะนอนกลางวันพร้อมกับตุ๊กตาเอลโมในเตียงคอกของเธอ ดูเหมือนว่าธรรมเนียมปฏิบัตินี้คือโลกทั้งใบของลูก เพราะลูกสาวบอกให้เราว่าโลกทั้งใบของเธอกำลังล่มสลาย เจ้าสิ่งที่เรียกว่า “เรามักจะทำแบบนี้เสมอ” ทั้งหลายเหล่านี้พิเศษและสำคัญ กิจกรรมเหล่านี้ทำให้เกิดความสม่ำเสมอที่ลูกต้องการ สิ่งที่เรียกว่า “เรามักจะทำแบบนี้เสมอ” พวกนี้สามารถเป็นเรื่องสนุกที่จะเริ่มต้นและดำเนินต่อไป เพื่อนของเราบางคนมีธรรมเนียมที่เรียกว่าโดนนัทในวันเสาร์ คือเวลาที่พ่อจะพาเด็ก ๆ ออกไปทานโดนนัทในตอนเช้า เป็นธรรมเนียมที่น่าสนุกจริง ๆ!

ฉันมีความคิดดี ๆ มากมายสำหรับการเริ่มธรรมเนียมใหม่ ๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ฉันพยายามจะสร้างประเพณีบางอย่างที่เรียกว่า “วันพุธไม่พูด” แทนที่จะโต้เถียงกันด้วยการกรีดร้องและการตะโกนเสียงดัง เราจะแสดงละครใบ้แทน แต่ลูก ๆ ก็ไม่เคยสืบสานประเพณีนี้เลย

เราต้องการพระคุณพระเจ้าเสมอ

แม้มีบทบาทในเชิงกลยุทธ์ในการยอมให้ข่าวประเสริฐกำหนดทิศทางในบ้านของเธอโดยการเข้าใจว่าเราทุกคนต้องการพระคุณพระเจ้าเสมอ คุณต้องการพระคุณพระเจ้าไหม? หรือว่าคุณมีทุกสิ่งที่ต้องการเพื่อจะทำหลาย ๆ งานให้เสร็จในเวลาเดียวกันได้? คุณต้องการพระคุณพระเจ้าไหม? หรือเมื่อคุณมีปัญหาเกี่ยวกับสามีในเรื่อง “ซ้า ๆ ซาก ๆ” แบบนี้อีกแล้วและเวลาผ่านไปความขัดแย้งก็จะหาทางออกด้วยตัวมันเอง? คุณต้องการพระคุณพระเจ้าไหม? หรือว่าคุณต้องการแค่กุเกิล? คุณต้องการพระคุณพระเจ้าไหม? หรือว่าคุณเกิดมาพร้อมกับความเป็นแม่อย่างไรที่ติดอยู่ในสายเลือดของคุณอยู่แล้ว?

หากต้องการจะมอบพระคุณให้กับลูก ๆ เราต้องเต็มใจที่จะรับพระคุณนี้จากพระเจ้าด้วยตัวเองเสียก่อน

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ท่ามกลางความเป็นไปได้ซึ่งไม่มีที่สิ้นสุดของ “เรามักจะทำแบบนี้เสมอ” ของบ้านเรา มีความคาดหวังอย่างเดี่ยวที่เรามั่นใจได้ว่าจะได้พบทุกวันไม่ว่าเราจะนึกถึงหรือไม่ นั่นคือ เราต้องการพระคุณพระเจ้าเสมอ ดังที่ผู้เขียนเพลงชีวิตคริสเตียนท่านหนึ่งเขียนไว้ว่า “คุณสมบัติเดี่ยวที่ทรงเรียกร้องจากคุณคือที่คุณจะรู้สึกได้ว่าคุณต้องการพระองค์”¹

ขณะที่เรากำลังกำหนดทิศทางให้กับความคาดหวังภายในบ้าน เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าพระคุณคือสิ่งสำคัญที่สุด ลูกของเราจำเป็นโตขึ้นไปโดยรู้ว่า “เราวางใจในพระเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ทรงเต็มใจที่จะช่วยเราและสามารถช่วยเราได้” และ “เราจะสรรเสริญพระเจ้าทุกเวลา เพราะพระองค์คือสมบัติที่ล้ำค่าที่สุดของเรา” และเราต้องตื่นมาทุกเช้าโดยรู้ว่า “ฉันวางใจในพระเจ้าทุกเวลาเพราะพระองค์ทรงเต็มใจที่จะช่วยและทรงสามารถช่วยฉันได้”

ชาวประเสริฐควรกำหนดทิศทางให้กับการสร้างบ้านของเราผ่านทางธรรมเนียมปฏิบัติของเรา นี่หมายความว่าเราควรจะสอนลูก ๆ ของเราด้วยการใช้ catechisms² หรือเปล่า? นี่หมายความว่าเราจะต้องเฉลิมฉลองวันพิเศษทางคริสตศาสนาต่าง ๆ อย่างมีเป้าหมายหรือเปล่า? ก็อาจเป็นไปได้ เรื่องเหล่านี้ถือเป็นเรื่องความชอบส่วนบุคคล

อย่างไรก็ตามชาวประเสริฐไม่ใช่เรื่องของความชอบส่วนตัว แต่เป็นเรื่องของความเป็นความตายฝ่ายวิญญาณ ชาวประเสริฐสามารถกำหนดทิศทางให้กับบ้านของเราเมื่อเราผู้เป็นแม่ตระหนักว่าไม่สามารถที่จะบรรลุมাত্রฐานความเป็นเลิศอย่างที่ปรารถนาเสมอไปได้ หากเราอยากจะทำมอบพระคุณให้กับลูก ๆ เราจะต้องได้รับพระคุณนั้นจากพระเจ้าก่อน เรามีแนวโน้มที่จะหมกมุ่นอยู่กับความละเอียดหรือการ

1 Joseph Hart, “Come, Ye Sinners, Poor and Needy,” 1759.

2 การสอนหลักคำสอนของคริสตศาสนาด้วยคำถามและคำตอบ

เยาะเย้ยเพราะการไร้ซึ่งความสามารถที่จะมีวินัยในการควบคุมตัวเอง เมื่อถึงจุดหนึ่งเราจะล้มเหลวและบางครั้งก็ล้มอย่างไม่เป็นท่า เราจึงต้องอ้อวุดในข่าวประเสริฐ เพราะในข่าวประเสริฐพระเจ้าประทานพระคริสต์ให้เป็นสมบัติอันล้ำค่าของเราโดยพระเมตตา เรื่องอะไรต่างๆ อย่างเช่น “ความรู้สึกผิดของแม่” ไม่สามารถบดขี้เราได้เพราะพระคริสต์ทรงถูกบดขี้บนไม้กางเขนแทนเราแล้ว พระเยซูคือความคงเส้นคงวาของเรา พระองค์ทรงทำให้ความคาดหวังสูงสุดของพระเจ้าในเรื่องความสมบูรณ์แบบสำเร็จ และในพระองค์พระสัญญาของพระเจ้าล้วนเป็นจริง (2โครินธ์ 1:20) ในพระองค์เราพบกับพระเมตตาในเวลาที่ต้องการซึ่งก็คือทุก ๆ เวลานั้นเอง

เป็นตัวอย่างในเรื่อง

“เราต้องการพระคุณพระเจ้าเสมอ”

วิธีหนึ่งที่จะสอนเรื่องที่เราต้องการพระคุณพระเจ้าให้กับลูก ๆ คือการสารภาพบาปของเราต่อพวกเขาอย่างเหมาะสม ขอสติปัญญาในเรื่องนี้จากพระเจ้าและอธิษฐานทูลขอที่พระองค์จะให้ความถ่อมใจกับคุณที่จะขอโทษลูก ๆ เมื่อต้องทำ นี่เป็นเรื่องทำลายสำหรับฉันเพราะฉันชอบเลือกที่จะมองว่าความผิดบาปของตัวเองเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือไม่ก็หาความชอบธรรมให้กับบาปนั้นโดยการโทษสถานการณ์ของตัวเอง ฉันรู้สึกเศร้าใจเมื่อนึกถึงการที่ฉันโทษลูก ๆ ในเรื่องการตอบสนองแบบผิด ๆ ของตัวเอง เราทุกคนต้องการพระคุณพระเจ้าตลอดเวลา

บางครั้งลูก ๆ ของฉันจะเข้าไปส่วนพัวพันกับสิ่งที่ฉันเรียกว่า “บาปตะลุมบอน” คือเมื่อคนหนึ่งเริ่มไปเหยียดอีกคนก่อนและในทันใดนั้นทั้งสามก็ทะเลาะกันอย่างบ้าคลั่ง ฉันถามตัวเองในเวลาแบบนี้ว่า “ทำไมนี่ ทำไม? อะไรกันที่จะทำให้ลูกคิดว่าการทำแบบนี้

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

หรือแบบนี้เป็นการตอบสนองที่ดีที่สุดเมื่ออีกคนแย่งเอาตุ๊กตา
ยูนิคอร์นของลูกไป?”

พระเจ้าทรงโปรดให้ฉันมีความเข้าใจในเรื่องสาเหตุของบาป
ตะลุมบอนนี้ นั่นคือลูก ๆ ของฉันเป็นคนบาปเพราะพวกเขาเชื่อมโยง
กับฉันทางสายเลือด เราทุกคนล้วนเป็นคนบาปที่ได้รับธรรมชาติบาป
มาจากพ่อแม่คนแรกของเราคืออาดัมและเอวา แม้ว่าฉันจะมัดพวกเขา
ติดกันเพื่อจะได้ยุติข้อพิพาทว่ายูนิคอร์นนี้เป็นของใคร พวกเขาก็จะ
หลุดออกมาแล้วได้เถียงกันว่าเชือกที่ใช้มัดเป็นของใครกันแน่

ฉันเองก็ไม่ได้ต่างจากลูก ๆ การรับมือกับสิ่งที่มารบกวนและ
การรับมือกับบาปของกันและกันคือส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน แต่
เราสามารถเลือกที่จะตอบสนองต่อสิ่งเหล่านี้ในแบบที่ถวายเกียรติ
พระเจ้าได้ ฉันมีแนวโน้มที่จะระเบิดอารมณ์หงุดหงิดออกไปอย่าง
สุดขีด นี่คือปัญหาใหญ่ของฉันและสิ่งนี้บอกบางอย่างเกี่ยวกับวิธีที่ฉัน
มองความดีซึ่งครอบครองเหนือทุกสิ่งของพระเจ้า สิ่งนี้ส่งผลต่อลูก ๆ
ของฉันด้วย

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่มอเตอร์ของเครื่องซักผ้าเกิดไหมขึ้นมา นี่เป็น
ปัญหาใหญ่สำหรับครอบครัวขนาดใหญ่ของเราที่มีจำนวนสมาชิก
ในบ้านหลายคน (รวมทั้งแขกที่มาพักบ้านเราด้วย) เพราะฉันรู้สึกว่
โลกหมุนรอบตัวเอง ฉันจึงรู้สึกปั่นป่วนและกระวนกระวายใจเนื่องจาก
ความไม่สะดวกของการที่ตัวถังเครื่องซักผ้าไม่ปั่นทำงานอีก ฉันเดิน
ออกมาจากห้องซักล้างด้วยความโมโห “นี่ล้อเล่นใช่ไหม?” ฉันคงจะ
ทิ้งผ้าขนหนูเปียก ๆ ลงพื้นอย่างแรงด้วยความโกรธ และกัดฟันกรอด ๆ
แล้วกรี๊ดร้องออกมาด้วยความโมโห ลูก ๆ ได้ยินเสียงโมโหของฉัน
และวิ่งเข้ามาดู เมื่อฉันเห็นตาของลูก ๆ เบิกโปลงด้วยความกลัว
พระวิญญูณบรสิทุทธ์จึงเตือนให้ฉันระลึกถึงความบาปของตัวเอง หัวใจ

ของฉันโศกเศร้าเพราะความบาปของฉันและเปี่ยมล้นด้วยความยินดี โดยองค์พระผู้ไถ่ของฉันในเวลาเดียวกัน และฉันก็กลับใจต่อหน้าทุกคน โดยพระคุณพระเจ้าฉันจึงใช้โอกาสนี้ยื่นเตือนกับลูก ๆ (และตัวเองด้วย) ถึงพระเมตตาของพระเจ้าในการช่วยคนที่คิดว่าโลกนี้หมุนรอบตัวเขาให้รอด ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วโลกนี้อุบัติขึ้นก็เพื่อพระองค์ พระเจ้าของเราทรงแสนดีแค่ไหนที่ทรงใช้เวลาธรรมด ๆ อย่างนี้ในการชำระเราให้บริสุทธิ์!

เราต้องการพระคุณเสมอ การได้รับการอภัยบาปโดยความเชื่อทางพระคุณบนรากฐานของการบังเกิดใหม่เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้น ความรอดอธิบายสั้น ๆ ได้ว่าหมายถึงการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ และแม้ว่าเราจะยังทำบาปต่อไปและถูกทดลองให้ทำบาปทุกวัน พระเยซูมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราก็ทรงเต็มใจที่จะช่วยและทรงสามารถช่วยเราได้ เราสามารถฝากความหวังทั้งหมดของเราไว้ที่พระเยซูด้วยความมั่นใจ พระองค์คือผู้ที่สามารถทำได้ทุกสิ่ง! ลูก ๆ จะสังเกตเห็นได้เมื่อเรายกย่องพระเยซูท่ามกลางการทดลองให้ทำบาปโดยพระคุณพระเจ้า ตัวอย่างในเรื่องความเชื่อของเราจะเป็นพยานว่า “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเหมือนเดิม ทั้งเมื่อวานนี้ วันนี้ และสืบไปนิรันดร์” (ฮีบรู 13:8) อยู่เสมอ

ตอนที่ 2

การเป็นแม่
ในฐานะของการนมัสการ

เสียงเรียกให้แม่บานบัสการ

บ้านของเรามีมุขตลกว่าหากใครต้องการจะตื่นในชั่วโมงไหนก็ตาม สิ่งเดียวที่เขาต้องทำคือให้ตั้งนาฬิกาปลุกสิบนาทึ่หลังจากเวลาที่คิดไว้ ก็พอ เด็ก ๆ จะเอาชนะนาฬิกาปลุกและตื่นก่อนเวลาที่คุณคาดไว้เสมอ เพื่อนคนหนึ่งของฉันชอบพูดว่าลูก ๆ คือนาฬิกาปลุกที่มีประสิทธิภาพ ยกเว้นอย่างเดียวคือพวกเขาไม่มีปุ่มเลื่อนเวลา

ตั้งแต่แต่งงานมารูปแบบการใช้ชีวิตของฉันก็เปลี่ยนไป ฉันไม่ได้เป็นโสดอีกและฉันก็ได้ปรับตัวสำหรับชีวิตที่จะใช้ร่วมกับสามีของฉัน ฉันยอมยืดหยุ่นและยอมเปลี่ยนเพื่อให้เข้ากับชีวิตใหม่ของเราที่จะใช้ร่วมกัน เมื่อกลายเป็นแม่รูปแบบการใช้ชีวิตของฉันก็ได้เปลี่ยนใหม่อีกครั้ง มีกิจวัตรใหม่ ๆ ให้เรียนรู้ มีการปรับตัว ปรับตัวใหม่อีก และเรียนรู้ใหม่อีกครั้ง สุภาษิตของการเป็นพ่อแม่ที่บอกว่า “เด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน” นั้นจริง และแม่แต่ละคนก็ไม่เหมือนกันด้วยแม่แต่ ในขณะที่เรากำลังเรียนรู้และกำลังเติบโต

เวลาของฉัน, เวลาเฝ้าเดี่ยว
ทั้งหมดล้วนเป็นเวลาของพระเจ้า

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

หนึ่งในการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นในด้านของความมีวินัย ฝ่ายวิญญาณ ฉันเคยชินกับการมีเวลาเป็นของตัวเอง ราว ๆ ช่วงที่ท้องของฉันเริ่มโตจนฉันมองไม่เห็นเท้าของตัวเอง ผู้หญิงคนอื่นเริ่มเตือนฉันว่า “ใช้เวลากับตัวเองให้เต็มที่ตอนที่ยังมีเวลานะ!” ฉันรู้ว่านี่คือเรื่องจริงจากการเฝ้าดูแม่ของฉันสละเวลาของเธอให้กับฉันและพี่น้องของฉัน อย่างไรก็ตาม ฉันไม่เคยจินตนาการเลยว่าสิ่งที่เลื่อนหล่นออกมาจากตารางเวลาของฉันจะเป็นเวลาที่ฉันได้ใช้กับพระเจ้าอย่างเป็นประจำ นำเศร้าที่ปฏิภิกิริยาแรกของฉันคือการโยนความผิดให้กับทารกแรกเกิดและฤดูกาลใหม่ในชีวิต

ฉันมีแนวคิดที่บิด ๆ เบี้ยว ๆ เกี่ยวกับเวลาและเชื่อว่าเวลาเป็นสมบัติของฉันที่จะวางแผนอย่างไรก็ได้ เวลาส่วนตัวของฉันและเวลาเฝ้าเดี่ยวอันเสียบสงบของฉันกริตรี้องฟาดงวงฟาดงาตลอดทางที่ต้องถูกเชิญให้ออกจากบ้านในขณะที่ภาพของแม่ลูกอ่อนปรากฏเข้ามาในฉาก การศึกษาพระคำของพระเจ้าอย่างเข้มงวดและมีวินัยดูเหมือนจะเกิดขึ้นเฉพาะตอนที่ฉันต้องเขียนใบงานส่งอาจารย์ในโรงเรียนพระคริสตธรรม ฉันตระหนักได้ว่าเวลาเดียวที่ฉันอธิษฐานคือเวลาที่ฉันไม่ได้ยุ่งอยู่กับการดูแลทารกของฉัน และฉันก็ดูแลลูกอยู่ตลอดเวลา ฉันสารภาพให้เพื่อนคนหนึ่งฟังว่าการเป็นแม่ทำให้ฉันรู้สึกที่ตัวเองลืมพระเจ้าและการฝึกฝนความมีวินัยฝ่ายวิญญาณของฉันก็ถูกเปิดเผยแล้วว่าสิ่งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของฉัน

ความเงียบ ความสงบ และการอยู่คนเดียวเป็นสิ่งที่ดี พระเจ้าทรงใช้ความเงียบในการนำหัวใจเราให้มาฟังเสียงของพระองค์ผ่านทางพระคำของพระองค์ ความเงียบสามารถช่วยเราในการอธิษฐานโดยปราศจากเสียงรบกวนใด ๆ ได้ ในบรรยากาศที่เงียบสงบรอบตัวเราพระเจ้าสามารถทำให้หัวใจที่วุ่นวายของเราสงบลงได้การใช้เวลา

อยู่กับพระเจ้าเพียงผู้เดียวจริง ๆ เท่านั้นข้างเป็นของขวัญที่ล้ำค่าจริง ๆ แต่เวลาที่ท่านต้องควบคุมคณะละครสัตว์ของครอบครัวก็เป็นของขวัญที่ล้ำค่าด้วย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้ขณะที่ท่านต้องช่วยดูตึกขี้มูกที่อัดแน่นออกจากจุกเล็ก ๆ อันนั้น เช่นเดียวกับขณะที่ท่านต้องขอสติปัญญาแบบของซาโลมอนในการยุติข้อพิพาทในเรื่องของเล่นเจ้าปัญหาชิ้นนั้นด้วย

ชีวิตฝ่ายวิญญาณของฉันอ่อนแรงลงเมื่อลูกคนแรกของฉันคลอด นี่ไม่ใช่ความผิดของลูกเลยแม้แต่น้อย ฉันเคยเชื่อสมมติฐานที่ผิด ๆ ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงปลอมโยน ขึ้นมา และรับรองฉันก็ต่อเมื่อฉันเคลียตารางเวลาให้ว่างหรือเมื่อฉันมีสมุดบันทึกวางพร้อมบนตักแล้วเท่านั้น ฉันเคยคิดว่าไม่สามารถได้ยินเสียงพระเจ้าได้หากมีเสียงอื่นดังในชีวิต

เมื่อมีเสียงอื่นหรือความยุ่งเหยิงผ่านเข้ามาฉันก็ไม่ได้พยายามมากพอเพื่อจะมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ฉันเริ่มติดนิสัยที่ไม่ดีบางอย่างคือหากวันนั้นฉันไม่ใช่คนแรกที่ได้ตื่นขึ้นมาเพื่อจะได้เพลิดเพลินกับความสงบเงียบและได้อยู่คนเดียวในบ้านแล้วละก็ ฉันจะเรียกวันนั้นว่าเป็นวันที่สูญเสียเปล่าทางฝ่ายวิญญาณ ฉันจะหงุดหงิดอย่างไม่รู้จบรู้สิ้นเมื่อมีบางสิ่งหรือบางคนปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือกับแผนที่วางไว้อย่างดีเพื่อจะได้สื่อสารกับพระเจ้าอย่างเงียบ ๆ เป็นสิ่งแรกในตอนเช้า

พระวิญญาณทรงเตือนฉันอย่างรุนแรงถึงความน่ารังเกียจของบาปของฉัน พระองค์ทรงทำให้ฉันระลึกถึงความกรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำบรรยายถึงพระเมตตาอันอ่อนโยนของพระเจ้าในพระธรรมตอนนี้ได้ทำให้หัวใจของฉันอ่อนลงว่า “ไม้อ้อซ้ำแล้ว ท่านจะไม่หักและไส้ตะเกียงที่ริบหรี่นั้น ท่านจะไม่ดับ” (อิสยาห์ 42:3) ฉันรู้ว่าหากฉันเป็นไม้อ้อที่ซ้ำหรือไส้ตะเกียงที่ริบหรี่นั้นก็

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

เพราะพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น ฉันรู้สึกว่ามีหลายสิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึก
ชมชื่นใจ รากชมชื่นที่ใหญ่ที่สุดซึ่งกอดรัดหัวใจของฉันคือการทำงานที่ฉันต้อง
ทำงานทางกายในการเลี้ยงดูทารกของเราทั้งหมดเนื่องจากความพิการ
ทางกายของสามีของฉัน “หากเพียงแค่นี้ฉันได้รับความช่วยเหลือในทาง
กายภาพจากสามี บางทีฉันก็อาจจะมีเวลาให้กับพระเจ้าได้” นี่คื
ความคิดที่ผิดพลาด ฉันแทบไม่รู้เลยว่าพระเมตตาของพระเจ้ากำลัง
จะมีชัยเหนือหัวใจที่ชมชื่นของฉันเลยในตอนนั้น (โรม 2:4)

ฉันสัมผัสได้ว่ามุมมองเกี่ยวกับธรรมชาติของชีวิตฝ่ายวิญญาณ
ในฐานะแม่ลูกอ่อนของฉันกำลังถูกเขย่าและกำลังได้รับการก่อขึ้นใหม่
ฉันได้พูดคุยกับเพื่อนรักคนหนึ่งซึ่งเป็นบทสนทนาที่หนุนใจมาก เธอ
ได้แบ่งปันพระธรรมใน 2 โครินธ์ 9:8 กับฉันว่า “พระเจ้าทรงสามารถ
ประทานพระคุณทุกประการอย่างล้นเหลือแก่ท่าน เพื่อว่าท่านจะมี
ทุกอย่างที่จำเป็นอยู่ทุกเวลา และท่านจะมีล้นเหลือสำหรับการดี
ทุกอย่าง” พระเจ้าทรงวางแผนตอนจบไว้แล้วตั้งแต่ต้นและพระองค์
ทรงครอบครองเหนือเวลาทั้งหมดในระหว่างนั้นด้วย และพระองค์ก็
ทรงสามารถประทานพระคุณที่ฉันต้องการสำหรับเวลาที่ทรงวางแผน
ไว้ในขณะที่ฉันต้องการเพื่อที่ฉันจะสามารถทำตามน้ำพระทัยของ
พระองค์ได้ หากพระเยซูยืนยันแล้วว่าทรงอยู่กับฉันจนกว่าจะสิ้นยุค
(มัทธิว 28:20) ดังนั้นแน่นอนว่าจะทรงอยู่กับฉันตลอดเวลาขณะที่
อุ้มลูก ทำความสะอาดบ้าน ขับรถ อบรมลูกในตอนกลางคืน และ
ขณะที่ช่วยเหลือสามีด้วยเหมือนกัน

สิ่งที่เรียกว่าการขัดจังหวะ

เมื่อรู้สึกว่าคุณภาพแวดล้อมรอบตัวเราจะต้องเป็น “แบบนี้เท่านั้น”
เราจึงจะสามารถมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าได้ ถ้าอย่างนั้นสิ่งใดก็ตาม

ที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเรามากจะได้ชื่อว่าเป็น “การขัดจังหวะ” การขอร้องให้ช่วยในเรื่องเกมของเด็กก็วยเตาะเตาะคือการขัดจังหวะ การนอนเร็วของลูกคือสิ่งที่ขัดจังหวะ ทารกที่ไม่ยอมสงบลงคือสิ่งที่ขัดจังหวะ

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าหากพระเจ้าต้องการที่จะมีสัมพันธภาพกับเรา ตรงที่ที่เราอยู่แม้จะเป็นท่ามกลางความวุ่นวายของชีวิตประจำวันล่ะ? แน่แน่นอนว่าพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นแน่ จงพิจารณาดูวิธีที่พระเจ้าทั้งสามพระภาคทรงทำงานเพื่อให้แน่ใจว่าคุณได้เห็นพระสิริของพระองค์ ตลอดทั้งวันทั้งคืน

พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของคุณทรงครอบครองเหนือทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นชนนกรจะจอกตัวหนึ่งที่ล่องหล่นลงบนพื้นโฉบไปโฉบมา เพื่อหลบหนีเงื้อมมือของเด็กชายตัวน้อยผู้อยากรู้อยากเห็น แบตเตอรี่รถยนต์หมดอย่างกระทันหันที่ลานจอดรถหลังจากการนัดเล่นกันของเด็ก ๆ ขณะเดียวกับที่ลูกของคุณเหนื่อยล้าอย่างสุดขีด จุกนมปลอมหล่นออกจากปากของทารกตอนที่เขาเกือบจะหลับอยู่แล้ว ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นนอกเสียจากว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้แล้วพระองค์คือผู้ที่ไว้วางใจได้และสมควรแก่การสรรเสริญในทุกเวลาและทุกสถานการณ์

พระบุตรผู้เป็นอมตะของพระเจ้าคืออิมมานูเอล แปลว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเรา พระเยซูทรงทำให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จครบถ้วน ถูกตรึงบนไม้กางเขนแทนเรา เป็นขึ้นจากความตายอย่างมีชัย และกำลังปกครองโดยประทับอยู่ที่เบื้องขวาของพระบิดา พระเยซูทรงรับความโกรธที่พระเจ้ามีต่อความบาปอย่างเต็มที่และชื่อเราออกมาจากการเป็นทาสบาป โดยความเชื่อเราจึงได้รับความชอบธรรมอันสมบูรณ์ของพระเยซูและพระองค์ได้สร้างหัวใจใหม่ที่อยากจะรักพระองค์ขึ้นในเรา แม้แต่ในขณะที่คุณไม่รู้สึกว่าการเป็น

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ลูกสาวของกษัตริย์เป็นความจริงเกี่ยวกับคุณ แต่นี่ก็เป็นความจริง แม้ว่า คุณจะจินตนาการว่าชีวิตของตัวเองเหมือนกับตคนรททั้งเป็นและ ลืมไปเลยว่าตัวเองได้ถูกย้ายเข้าไปในอาณาจักรแห่งความสว่างอันแสน วิเศษของพระเจ้าแล้ว กระนั้นคุณก็ยังคงเป็นของพระองค์ตลอดไป คุณสามารถมั่นใจได้ว่าจะไม่มีสิ่งใดมาแยกคุณไปจากความรักของ พระเจ้าที่มีสำหรับคุณในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของคุณ ได้เลย “ไม่ว่าความตายหรือชีวิต” (โรม 8:38)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าสถิตอยู่ในหัวใจของผู้เชื่อและ จารีกกฎหมายของพระเจ้าลงบนหัวใจของพวกเขา เมื่อเราใคร่ครวญ พระคำของพระเจ้าพระวิญญาณก็ทรงยินดีที่จะยืนยันในหัวใจเราว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่พระองค์บอกว่าทรงเป็น พระวิญญาณปลุกเราขึ้น จากความทุกข์ซึ่งเกิดจากบาปของเราและปลุกให้ความรักต่อความ บริสุทธิ์ของพระเจามีชีวิตขึ้นในเรา เมื่อเราวางมือของเราลงบนคันไถ (หรือจะพูดให้ถูกคือแปรงขัดห้องน้ำ) พระวิญญาณก็ทรงมอบชีวิต เพื่อให้เราสามารถทำงานประหนึ่งว่าทำเพื่อพระเจ้าได้ พระวิญญาณ ทรงช่วยเราในความอ่อนแอและในความไม่สนใจของเรา ทรงอธิษฐาน เพื่อเราเมื่อเราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานว่าอะไร พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็น เหมือนเซลล์ประสาทที่เดินทางจากต่อมรับรสไปยังสมองของเราด้วย ข้อความว่าเจ้าสัมผัสที่เคลือบด้วยดาร์กช็อคโกแลตชิ้นนี้ละมุนลิ้นมาก เมื่อเราได้ลิ้มรสกับการจัดเตรียมของพระเจ้าหรือการได้เป็นหนึ่งเดียว กับพระคริสต์ พระวิญญาณคือผู้ที่กระซิบบอกหัวใจของเราว่าพระเจ้า ทรงแสนดี

คำเชิญชวนให้มานมัสการพระเจ้า

ในการประชุมนมัสการประจำสัปดาห์ของคริสตจักรของเรา มีสิ่งหนึ่ง

ที่เราเรียกว่า “การเรียกให้มานบัสการ” จะมีหนึ่งคนออกไปยืนอยู่ข้างหน้าพร้อมด้วยไมโครโฟน อ่านพระธรรมสักตอนหนึ่งแล้วเชิญชวนทุกคนให้มานบัสการพระเจ้า ตามแนวคิดของ “สิ่งที่ถูกเรียกว่าการขัดจังหวะ” แม่ได้ยิน “เสียงเรียกให้มานบัสการ” ตลอดทั้งวันและคืน หากเรามีหูที่ได้ยินเสียงเรียกเหล่านี้เราก็มีโอกาสที่จะนบัสการพระเจ้าผู้ที่ทรงอยู่ใกล้มากกว่าที่เราคิด

ทารกร้องไห้เพราะต้องการอาหาร ความอบอุ่น เพื่อน และความรัก พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือจากเรา เสียงร้องของชีวิตน้อย ๆ เหล่านี้เตือนใจว่าเราเองก็ไม่ต่างจากพวกเขาเท่าไร เราเองก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และอยู่ในสภาพที่สิ้นหวัง เราต้องการพระเจ้ามากเหลือเกิน พระคำของพระเจ้าสอนเราว่าจงอย่าหยุดเรียกหาพระเจ้าจนกว่าพระองค์จะตอบ จงบอกหัวใจของตัวเองให้คอยฟังเสียงที่บอกว่าเป็นเวลาที่จะยอมรับความขาดแคลนของตัวเองต่อพระเจ้า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสดับฟังและตอบข้าพระองค์ด้วยเถิด เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน” (สดุดี 86:1)

หัวใจของเราสามารถถูกเรียกให้มานบัสการได้แม้จะผ่านทางเสียงร้องของความโกรธเคือง เด็กที่โกรธเคืองร้องไห้อาววเมื่อของเล่นสุดรักสุดหวงหายไปจากกล่องของเล่น มันไม่ยุติธรรมเลย! แล้วคุณล่ะ? คุณเคยโกรธด้วยความโกรธอันชอบธรรมเพราะความอยุติธรรมบ้างไหม? คุณเคยปล่อยให้ตัวเองโศกเศร้าเนื่องจากความบาปของคุณเองหรือเปล่า? คุณได้ทำให้จิตสำนึกของตัวเองตายด้านด้วยความคิดแบบว่า “ก็นะ แล้วจะทำอะไรได้?” เมื่อคุณเห็นความน่าขยะแขยงของความชั่วร้ายในโลกของเราบ้างไหม? เมื่อคริสเตียนยอมรับว่าบาปนั้นชั่วร้ายพระวิญญาณก็ทรงปลอบโยนหัวใจของเธอและนำเธอให้ยกย่องพระเจ้าผู้ทรงปราบศัตรูของพระองค์ด้วยความยุติธรรมที่

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

สมบูรณ์ เมื่อคุณรู้สึกว่าคุณขุ่นมัวและความโกรธเคืองกำลังก่อขึ้นในใจจงจำไว้ว่าพระคำของพระเจ้าบอกว่าคุณมีสิทธิ์ในการดำเนินคดีนั้นเป็นของใคร จงตอบสนองในใจด้วยท่าทีที่สงบในแผนการของพระเจ้าที่จะเอาชนะศัตรูของพระองค์ “ส่วนคนชั่วจะพินาศ แม้ว่าศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นเหมือนดอกไม้ในทุ่งหญ้า พวกเขา ก็จะสูญสิ้นไปเหมือนควัน” (สดุดี 37:20) และจงเข้าไปหาคนรอบข้างด้วยความเมตตาและด้วยความรักและจงรับใช้พวกเขาในฐานะผู้รับใช้ที่ถ่อมใจ

เสียงเรียกแทรกท่วงทำนองของเสียงเพลงผ่านทางลำโพงว่า “ดูหนูสิแม่!” นิกบัลเล่ต์ตัวน้อยกำลังเชิญชวนให้ฉันดูการหมุนของเธออย่างกระตือรือร้น ลูกอยากแบ่งปันความสุขของเธอให้กับทุกคนและใครก็ตามที่อยากรับชมและเคลิบเคลิ้มไปกับเสียงดนตรีและการเต้นรำของเธอ ความคาดหวังในความสุขที่ได้แบ่งปันให้กับผู้อื่นของลูกทำให้ฉันระลึกถึงวิถีที่พระเยซูเชื่อเชิญให้ฉันเข้าร่วมแบ่งปันในความยินดีนิรันดร์ของพระองค์ตลอดกาล เคยสังเกตไหมว่าเจ้าตัวเล็กจะไม่ยอมหยุดชวนคุณให้มาร่วมในความยินดีของพวกเขาเลย จนกว่าคุณจะยอมอ่อนข้อและตามไป ความยินดีของพระเยซูไม่ใช่สิ่งที่คงอยู่ชั่วคราวหรือถูกรบกวนได้ง่าย แต่เป็นสิ่งที่สมบูรณ์และสามารถเข้าไปสัมผัสได้ถึงส่วนที่ลึกที่สุดของหัวใจ จงตอบสนองต่อคำเชิญชวนของพระเยซูที่จะเติมคุณให้เต็มอย่างไพบูลย์ตลอดไปด้วยความเชื่อ “เราบอกท่านไว้เช่นนี้เพื่อว่าความชื่นชมยินดีของเราจะอยู่ในพวกท่าน และเพื่อว่าความชื่นชมยินดีของพวกท่านจะเต็มบริบูรณ์” (ยอห์น 15:11)

ฉันสามารถได้ยินเสียงร้องให้ดังมาจากเบาะหลังผ่านทางอากาศที่หมุนเวียนภายในรถ ความไม่อดทนแสดงออกเป็นการบ่น นี่แหละตัวฉันเลย ฉันอยากได้สิ่งที่ฉันอยากได้และอยากได้มันตั้งแต่วินาทีแรก

แล้ว ในขณะที่โยนแครกเกอร์ลงหนึ่งใสมือลูกที่กำลังหิวอยู่นั้นฉันก็
ระลึกได้ว่าเป็นเรื่องยากที่จะบ่นเมื่อหัวใจของคุณเต็มไปด้วยคำ
สรรเสริญ คุณคงเคยถูกสอนมาว่า “อย่าพูดตอนมีอาหารอยู่เต็มปาก”
แต่พระคัมภีร์พูดอีกอย่างว่าเราควรจะพูดด้วยหัวใจและปากที่เต็ม
“ริมฝีปากของข้าพระองค์เต็มล้นด้วยคำสรรเสริญพระองค์ ประกาศ
พระบารมีตลอดทั้งวัน” (สดุดี 71:8) “จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
ข้าพเจ้าจะเทิดทูนองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าหมดหัวใจในที่ประชุมของผู้
ชอบธรรมและในที่ชุมนุม” (สดุดี 111:1) “คนดีย่อมนำสิ่งดีออกจาก
ความดีที่สะสมไว้ในใจของตน ส่วนคนชั่วก็นำสิ่งชั่วออกจากความชั่ว
ที่สะสมไว้ในใจของตน เพราะปากย่อมเอ่ยสิ่งที่เอ่อล้นออกมาจากใจ”
(ลูกา 6:45)

สำหรับฉันเสียงเรียกให้มาบัพการพระเจ้าที่ฟังได้ยากที่สุดคือ
เสียงที่มาในตอนเช้าตรู่ ในช่วงเริ่มต้นครอบครัวของเราเคยนอน
รวมกันเป็นเวลาหลายปี ฉันถูกปลุกด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต็นอย่างกระหืด
กระหอบคอยกระซิบข้าง ๆ หูประกาศถึงการมาเยือนของรุ่งอรุณเป็น
ประจำ ความไม่เชื่ออย่างงัวเงียของฉันทันนั้นเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นอกจาก
เศษเสี้ยวหนึ่งของความเหนื่อยล้าและความหนักใจทางจิตวิญญาณ
ซึ่งเป็นความรู้สึกอย่างเดียวกับพวกผู้หญิงที่มาถึงอุโมงค์ก่อนฟ้าสว่าง
และไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะได้เห็นพระบุตรผู้เป็นขึ้นจากความตาย

แต่เพราะพระเยซูเป็นขึ้นจากความตาย ทุก ๆ รุ่งอรุณอันเจิดจ้า
(แม้จะเป็นอันที่ยังเข้าอยู่) ก็กำลังเดินไปข้างหน้าและชี้ให้เราองไป
ยังวันที่กำลังจะมาถึงคือวันที่ความมืดจะมาถึงจุดจบตลอดไป ในวันนั้น
เราจะได้เห็นพระผู้ช่วยของเราแบบหน้าต่อหน้าโดยไม่มี ความสงสัย
หรือความรักแบบอ้อม ๆ หรือความเฉื่อยชาอีกต่อไป เมื่อนั้นเราจะร้อง
เรียกกันและกันให้มาบัพการพระเจ้าตลอดไป ว่า “ขอถวายคำ

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

สรรเสริญ พระเกียรติ พระสิริ และเดชานุภาพ แต่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแต่พระเมฆโปดก (ลูกแกะของพระเจ้า) สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์!” (วิวรณ์ 5:13ข.)

เสียงร้องของการปิดปากของชาตานอย่างไร?

เมื่อทารกร้องขึ้นมากกลางดึกไม่ว่าจะเป็นเพราะหิว หนาว เหนง เปียก หรือรู้สึกไม่สบาย บ่อยครั้งเราที่เป็นแม่ก็รู้สึกว่าจะไม่สะดวก เอาอีกแล้วหรือ? คราวนี้จะไรกันอีก? เราถอนหายใจยาว ๆ โอดครวญ บ่นพึมพำ ขี้ตา และลากขาที่อ่อนล้าลงจากเตียงมาบนพื้นอย่างไม่ได้เต็มใจอีกครั้ง

แต่น้ำตาที่มากมาย การร้องไห้อย่างเหนื่อยแฉะ ความหงุดหงิด และสิ้นหวัง และทุกสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างนั้นเป็นการประกาศให้รู้ถึงบางสิ่งมากกว่าสิ่งที่ทารกของคุณต้องการ เสียงเหล่านี้คือเสียงร้องที่ปิดปากศัตรูผู้เกลียดชังพระเจ้า เกลียดชังสิ่งที่ทรงสร้าง และเกลียดชังชีวิตซึ่งเป็นของขวัญที่มาจากพระเจ้า เสียงร้องของทารกที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของคุณกำลังฉีกการหลอกหลอนของชาตานออกเป็นชิ้น ๆ

เสียงร้องของทารกดังไกลไปถึงจักรวาล (และฉันก็ไม่ได้พูดถึงแค่ระดับเสียงที่ทำให้แสบแก้วหูเท่านั้น) ในสดุดี 8:1 เราอ่านพบว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์เกริกไกรทั่วแผ่นดินโลกจริง ๆ! พระองค์ทรงตั้งเกียรติสิริของพระองค์เหนือฟ้าสวรรค์” พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือภาพลักษณ์และทุกสิ่งเกี่ยวกับผู้ที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งที่ทรงสนใจ พระนามนั้นจะได้รับการยกย่องเหนือทุกสิ่งและเหนือทุกคนที่ทำทนายพระองค์

ข้อที่ 2 ดำเนินความคิดนี้ต่อไปและผลักดันให้เรา รู้สึกยำเกรงในพระกำลังขององค์จอมเจ้านายของเรา พระองค์เชิดชูกำลังของพระองค์

ผ่านทางความอ่อนแอ “พระองค์ทรงตั้งที่มั่นเพื่อต่อสู้กับเหล่าศัตรูของพระองค์ผ่านทาง การสรรเสริญของเด็กและทารกเพื่อทำให้ศัตรูและคนที่เคียดแค้นเงียบไป” ศัตรูของพระเจ้าคือซาตาน และซาตานทำการแก้แค้นอย่างรุนแรงด้วยการพรากชีวิต ยับยั้งชีวิต ชัดขวางชีวิต และทำให้ชีวิตมีความพิกลพิการ

จงพิจารณาความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในการสร้างจักรวาลดังเช่นที่กษัตริย์ดาวิดได้ทำในสดุดี บทที่ 8 ว่า “เมื่อข้าพระองค์เพ่งพินิจฟ้าสวรรค์อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายที่พระองค์ทรงตั้งไว้มนุษย์ที่ต้องตายเป็นใครหนอพระองค์จึงทรงพะวงถึง? บุตรของมนุษย์เป็นผู้ใด พระองค์จึงทรงห่วงใยพวกเขา?” (ข้อ 3-4) จักรวาลที่ถูกสร้างขึ้นคือสิ่งเล็กน้อยเมื่อเทียบกับศักดิ์ศรีของผู้ที่สร้างจักรวาลขึ้นมา ไม่มีอะไรน่าทึ่งไปกว่าฟ้าสวรรค์อีกแล้ว (เว้นแต่ตัวพระเจ้าเอง) ฟ้าสวรรค์ที่พระองค์สร้างเป็นเพียงภาพสะท้อนแห่งศักดิ์ศรีของพระองค์เท่านั้น เฉพาะกาแลคซีทางช้างเผือกของเราที่มีดวงดาวอยู่ในนั้นอย่างน้อย 200,000 ล้านดวงแล้ว แล้วเราจะต้องรู้สึกประหลาดใจแค่ไหนเมื่อนึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระสิริอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้า

เจ้าเด็กน้อยคนนี่คือภาพขององค์บริสุทธิ์ บนเวทีแห่งจักรวาลอันกว้างใหญ่แห่งพระสิริซึ่งลำแสงให้เห็นในจักรวาลของพระเจ้า เสียงร้องของทารกได้ปิดปากคำอวดอ้างอย่างโอหังของศัตรูของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ชีวิตยังคงดำเนินต่อไปได้แม้จะมีความตายซึ่งเป็นผู้รับใช้อันเสื่อมทรามของซาตานอยู่ด้วยก็ตาม พระเจ้าทรงทำให้ชีวิตนิรันดรมีชัยผ่านทางพระบุตรของพระองค์ ผู้ทรงมีชัยเหนือหลุมฝังศพและไม่เคยป้อยุ่นา พระเจ้าทรงมอบชีวิตนิรันดร์นี้เป็นของขวัญให้กับคนที่เชื่อวางใจในพระบุตรของพระองค์

ชีวิตได้มาแล้วและจะคงอยู่ตลอดไป

เมื่อคุณได้ยินเสียงร้องของทารก จงอธิษฐานขอที่คุณจะมีหูฝ่ายวิญญานเพื่อจะได้ยิน จงฟังขณะเมื่อพระวิญญานเรียกหัวใจของคุณให้เข้ามานมัสการองค์จอมเจ้านายผู้ครอบครองเหนือทุกสิ่ง พระองค์ทรงใช้สิ่งที่ย่อนแอเพื่อทำให้ผู้ที่เข้มแข็งอับอาย (1 โครินธ์ 1:27) ช่างเป็นภาพของความลึกลับอันลึกซึ้งซึ่งแห่งพระลักษณะของพระเจ้าของเราผู้ซึ่งพระประสงค์ของพระองค์จะไม่สามารถถูกขัดขวาง ถูกขัดจังหวะ หรือถูกรบกวนได้เลย

ขณะที่คุณกำลังฟัง ก็จงมองดูด้วย ขณะที่ถูกวัยก่อนเรียนของคุณ ร้องหาซัสนพลาสติกสีฟ้าประจำตัวสุดที่รักของเขา (ไม่ใช่ ไม่เอาอันสีเหลือง!) หรือเมื่อคุณได้ยินสัญญาณเริ่มต้นของคำคืนอันยาวนานผ่านทางกล้องเบบี้มอร์นิตอร์ที่ตั้งขึ้น จงมองดูประตูสู่พระคุณเหล่านี้ ด้วยสายตาของหัวใจ จงมองดูหลักฐานแห่งพระคุณพระเจ้าในการให้ชีวิตและคำจูนชีวิตในโลกที่ลุ่มลงในบาปของเรา จงเชื่อว่าพระเจ้าทรงอยู่กับคุณท่ามกลางงานอันประเสริฐของการเป็นแม่ ฉันทัวร์นี่คืองานที่ยากและบ่อยครั้งก็เจ็บปวด แต่เนื่องจาก “ความทุกข์ยากของเราในปัจจุบันเทียบไม่ได้เลยกับพระเกียรติสิริซึ่งจะทรงสำแดงในเรา” (โรม 8:18) ดังนั้นอย่าให้เราจดจ่ออยู่แต่ที่ความเจ็บปวดชั่วคราวเหล่านี้ แต่จงมองไปที่พระคริสต์ จงตอบสนองต่อการทรงเรียกให้มานมัสการของพระเจ้าตลอดทั้งวันและคืนของคุณด้วยการปรนนิบัติรับใช้และการเลี้ยงดูฟูมฟักเจ้าตัวน้อยที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และด้วยการนมัสการพระองค์ผู้ประทานชีวิต

บทที่ 6

รักของแม่

“หนูรักแม่เท่านี้เลย!”

ตั้งแต่ลูก ๆ เริ่มหัดพูด พวกเขาก็ถูกตั้งถามและให้ตอบแบบนี้ ก่อนนอนเกือบทุกคืน ว่า “พ่อกับแม่รักหนู แต่รู้ไหมใครรักหนูมากที่สุด?”¹ คำถามนี้ถูกตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเล็ก ๆ ที่อยู่ในห้องนั้น อย่างดังก็ก้องว่า “พระเยซู!”

ผู้เขียนบทเพลงสดุดีวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับความรัก เช่นนี้ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสำแดงความรักมั่นคงของพระองค์และโปรดประทานความรอดแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย”(สดุดี 85:7)

พระเยซูประกาศว่าพระองค์คือคำตอบของคำร้องทูลจากใจของผู้เขียนเพลงสดุดีว่า “ไม่มีผู้ใดมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้คือ การที่เขายอมสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตนเอง” (ยอห์น 15:13) เปาโลอธิบายความรักที่เสียสละของพระเยซูไว้ในโรม 5:7-8 ว่า “น้อยนักที่จะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แม้ว่าอาจจะมีบางคนกล้าที่จะตาย

1 ธรรมเนียมที่พวกเรารักมากอันนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากหนังสือของ Noël Piper ชื่อ *Most of All, Jesus Loves You!* (Wheaton, IL: Crossway, 2004).

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

เพื่อคนดีก็ได้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์เองแก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” และไม่กี่ชั่ก่อนหน้านั้นในโรม 5:5 เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับพันธกิจแห่งการปลอบโยนใจของพระวิญญาณผู้ได้เทความรักของพระเจ้าเข้ามาในใจเรา

แม่รักก็เพราะพระเจ้าทรงรักเราก่อน

ความรักมั่นคงของพระเจ้านั้นดีกว่าชีวิตจริง ๆ (สดุดี 63:3) เพราะความรักของพระองค์มอบชีวิตของพระองค์ให้แก่เรา เพราะความรักของพระองค์เราจึงสามารถรักได้ “เรารักก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1ยอห์น 4:19)

ความรักแบบพระเยซูนี้เองที่กระตุ้นให้แม่ที่เป็นคริสเตียนรักลูก ๆ ของพวกเธอ ความรักของพระคริสต์ในหัวใจของเธอคือสิ่งที่หลั่งออกมาเมื่อแม่พุดกับลูกด้วยความอ่อนโยนแม้ว่าลูกจะไม่พุดตอบอย่างเป็นมิตรก็ตาม ความรักของพระคริสต์ที่กักก้องอยู่ในจิตวิญญาณของเธอคือสาเหตุที่แม่เมื่อแม่พระคุณไปให้กับลูก ๆ ของเธอ ลูกที่สามารถได้ยินเสียงเปิดของถุงมันฝรั่งทอดจากอีกฟากหนึ่งของบ้านแต่ไม่อาจจะได้ยินคำบางคำที่พุดอยู่ตรงหน้าพวกเขาอย่างคำว่า “ไปเก็บ ที่ นอน” ได้เลย ความรักของพระคริสต์ควบคุมเราอยู่เมื่อเราเอ่ยถ้อยคำของข่าวประเสริฐแห่งความหวังกับลูก ๆ ของเราครั้งแล้วครั้งเล่า ความรักของพระคริสต์โน้มน้าวจิตใจของแม่ว่าไม่ให้อยู่เพื่อตัวเองแต่ให้อยู่เพื่อพระองค์ผู้ที่ตายและถูกทำให้เป็นขึ้นมามีอีกเพื่อเธอ (2โครินธ์ 5:15)

แม่ผู้มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์รักก็เพราะความหวังซึ่งสะสมไว้สำหรับเธอในสวรรค์ (โคโลสี 1:4-5) เราว่านี่คือความจริงเพราะ

พระคัมภีร์บอกว่านี่คือความจริง ส่วนตัวแล้วอีกเหตุผลหนึ่งที่ฉันรู้ว่านี่คือความจริงคือเพราะการที่แม่ของฉันได้รักฉันอย่างเสียสละและปราศจากเงื่อนไขเนื่องจากความเชื่อในพระคริสต์ของเธอ ความเชื่อในพระคุณแห่งอนาคตคือสิ่งที่ค้ำจุนหัวใจแม่ของฉันไว้ในตลอดช่วงฝันร้ายของการเป็นวัยรุ่นกับปัญหาต่างๆ ที่ฉันก่อขึ้นมาเองโดยไม่ต้องสงสัย ฉันคือคนที่ชอบเยาะเย้ยแต่แม่รักฉันอย่างจริงจัง ฉันเดินตามคำแนะนำของคนอธรรมแต่แม่รักฉันมากพอที่จะบอกว่าฉันกำลังหลงทาง ฉันยืนอยู่ในทางของคนบาปแต่แม่รักฉันมากพอที่จะบอกฉันเกี่ยวกับเรื่องการให้อภัยของพระเยซู ไม่มีหุบเขาแห่งฝันร้ายใดๆ ของแม่ที่มีตึกเกินกว่าที่พระเยซูจะแบกภาระให้เธอไปจนตลอดทางได้

ความหวังในพระคุณแห่งอนาคตของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์คือสิ่งที่ยึดเหนี่ยวหัวใจของแม่เอาไว้เมื่อเธอรู้สึกว้าวุ่นเดียวที่กำลังจะเป็นคือแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เรารู้ว่าเพราะความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้าเราจะไม่ถูกเผาทำลายและความรักของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด (เพลงคร่ำครวญ 3:22) แม้แต่เยเรมีย์ที่เห็นความรกร้างว่างเปล่าของนครอันเป็นที่รักก็ฝากความหวังของท่านไว้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่ในสถานการณ์ของตัวเอง ท่านยอมรับว่าความเมตตาของพระเจ้าเป็นสิ่งใหม่ทุกเช้า (เพลงคร่ำครวญ 3:23) และความเชื่อในพระคุณแห่งอนาคตของพระเจ้านี้เองที่ทำให้เยเรมีย์สามารถพูดได้ว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นมรดกส่วนของข้าพเจ้าเพราะฉะนั้นข้าพเจ้ามีความหวังในพระองค์” (เพลงคร่ำครวญ 3:24) คุณจะไม่รักพระคัมภีร์ที่ทำให้หัวใจของคุณชวนเซภายใต้พระสิริอันเต็มขนาดขณะเดียวกันก็ยึดเท้าของคุณไว้ให้มันได้หรือ? ลองจินตนาการว่าพระเจ้าคือมรดกส่วนของคุณ นั่นยังไม่ได้ทำให้คุณเชื่อหรือ? จงดูสิ่งที่พระบิดาทำต่อพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ (ผู้เต็มพระทัยจะมอบตัวพระองค์เอง

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

เพื่อคุณ) เพื่อที่พระเยซูจะสามารถทำให้คุณกลายเป็นสมบัติของพระองค์และทำให้พระองค์เป็นสมบัติของคุณได้

ฉันรู้สึกว่าคุณทดลองให้สนใจแต่เรื่องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมภายนอกเท่านั้นและก็เอาแต่แอบหวังว่าผลลัพธ์จะออกมาดีที่สุดในที่สุด แต่ความรอดของแม่และลูก ๆ ของพวกเธอเป็นของพระเจ้า เราทุกคนต้องฝากความหวังไว้ที่พระบุตร ยึดไม้กางเขนของพระองค์ไว้และชื่นชมยินดีในความหวังแห่งพระสิริของพระเจ้า

ความรักนั้นซับซ้อน

ความรักที่เสียสละซึ่งได้รับการเสริมกำลังโดยพระวิญญาณของแม่คือสิ่งที่ทำให้เธอเต็มใจยอมทำให้ชีวิตของตัวเองยุ่งยากและซับซ้อนเพื่อผลประโยชน์ของลูก แต่นึกถึงความยุ่งยากอย่างไม่ธรรมดาที่คุณสังเกตได้จากชีวิตของตัวเอง จากชีวิตของแม่ของคุณ และแม่คนอื่น ๆ ที่คุณรู้จัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่ที่รับบุตรบุญธรรมมาเลี้ยงหลายคน ที่ฉันรู้จักเต็มใจยอมให้ชีวิตของพวกเขาลำบากและยุ่งยากอย่างมีความสุขเพื่อที่จะรักลูก ๆ ของพวกเธออย่างเสียสละได้

ความรักที่เหมือนพระเยซูจะยอมเว้นที่ว่างให้กับความยุ่งยากเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่นอย่างเต็มใจและอย่างมีความสุข หากเราได้รับการชูใจ การปลอบโยน ความรัก และความเห็นอกเห็นใจจากพระคริสต์และได้รับการต่อต้านกับพระองค์โดยพระวิญญาณแล้ว เราก็ควรจะให้การชูใจ การปลอบโยน ความรัก และการเห็นอกเห็นใจซึ่งหลังออกมาจากการเป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์เอ่อล้นออกไปด้วย (ฟิลิปปี 2:2) ในขณะที่รับใช้ครอบครัว เราต้องระวังที่จะไม่รับใช้พวกเขาในแบบที่จะยกตัวขึ้น ในความถ่อมใจให้เราถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว (ฟิลิปปี 2:3) เมื่อพูดถึงการเลี้ยงลูก ไม่มีงานไหนที่น่าอายเกินไปเมื่อ

เรามีแนวคิดเหมือนพระเยซูคริสต์ผู้เป็นผู้รับใช้ที่ถ่อมใจ

จงพิจารณาถึงวิธีที่องค์พระเยซูเจ้าทรงยอมทำให้ชีวิตของพระองค์ลำบากและยุ่งยากอย่างเต็มใจและอย่างมีความสุขเพื่อที่จะสามารถแบ่งปันชีวิตของพระองค์ให้แก่เราได้ แม้จะมีสภาพเป็นพระเจ้า ก็ “ไม่ทรงถือว่าความทัดเทียมกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่ต้องยึดไว้ แต่ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และทรงปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงถ่อมตัวลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณบบนกางเขน” (ฟิลิปปี 2:6-8) ประหนึ่งว่าการเป็นพระเจ้าผู้ลงมาบังเกิดนั้นไม่ถ่อมใจพอสำหรับองค์พระผู้สร้าง องค์ผู้ลิขิตชีวิตซึ่งปราศจากบาปผู้นี้จึงถ่อมตัวลงยิ่งกว่านั้นโดยการยอมให้เอาตัวพระองค์เองไปตรึงเหมือนอาชญากรคนหนึ่ง

เป็นความจริงที่ลูกของเราจำเป็นต้องได้ยินข่าวประเสริฐซึ่งให้ชีวิตนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า เราที่เป็นแม่ก็ต้องได้ยินสิ่งนี้ด้วย

จำได้ว่าทั้งครอบครัวได้เห็นว่าการยึดติดอยู่กับความคิดที่ว่า “ฉันต้องมาก่อน” ของฉันเป็นอย่างไรในเช้าที่สดใสท่ามกลางทะเลทรายวันหนึ่ง การผ่าตัดแขนของเดฟมาพร้อมกับการพักผ่อนที่ค่อนข้างจะเข้มนวดและความเจ็บปวดทางกายที่ยังหลงเหลืออยู่ บางครั้งเขาไม่สามารถอาบน้ำ แต่งตัว หรือทานข้าวเองได้ บางครั้งฉันต้องวางลูก ๆ ที่ยังเล็กขำ ๆ สามี่และป้อนอาหารให้พวกเขาทีละคนสลับกัน!

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่ทุกคนต่างร้องเรียกเพื่อขอความช่วยเหลือและความสนใจจากแม่ มีผ้าอ้อมเปียกสองผืนที่ต้องเปลี่ยน ยังไม่มีใครในบ้านที่ใส่เสื้อผ้าพร้อมแล้ว และสามี่ของฉันก็ต้องการให้ฉันช่วยเปิดน้ำและปล่อยน้ำในอ่างอาบน้ำให้จังหวะที่ลูกวัยคลานของเรากำลังร้องอแงอยู่ เดฟก็ยิ่งพูดติดตลกได้อีกว่า “เอาหละเด็ก ๆ ใครร้องเสียง

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ดังที่สุดแม่จะช่วยคนนั้นแต่งตัวเป็นคนแรก!” ฉันไม่ได้หัวเราะ ฉันหัวเราะไม่ออก

ด้วยเหตุผลบางอย่างความรู้สึกขมขื่นใจต่อสถานการณ์ที่ฉันเผชิญได้หยั่งรากลึกเกินกว่าที่จะรู้สึกตลกได้ ฉันโกรธและคิดว่าตัวเองโกรธไปสักพักหนึ่ง ฉันลืมนสนิทเลยว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเมตตาเจตนาต่อสถานการณ์ของฉัน ฉันหยุดมองเห็นชีวิตในฐานะของการต่อสู้เพื่อความยินดีท่ามกลางความเจ็บปวดในโลกที่เสื่อมสลาย ในช่วงเวลานั้นฉันแค่อยากให้ทุกคนช่วยปล่อยฉันไว้คนเดียว ฉันโพล่งคำพูดด้วยเสียงที่ดังพอๆ กับทุกคนผ่านพื้นที่กีดกรอดออกมาว่า “ปล่อยฉันไว้คนเดียวสักครั้งจะได้ไหม ทุกคนเลย ขอร้อง?” ลูคัส ไม่สนใจและยังคงร้องต่อไป สามี่ของฉันเดินออกจากห้องน้ำไปด้วยความเจ็บปวดและทิ้งกิจวัตรในตอนเช้าที่ยังไม่เสร็จของเขาไว้ตรงนั้น

ทำไมความรักที่มีต่อผู้อื่นของฉันถึงได้เหือดแห้งขนาดนี้? ทำไมฉันจึงมีท่าทีที่เป็นปฏิปักษ์กับคนที่ฉันรักมากที่สุด? ในระหว่างที่ฉันใช้เวลาไตร่ตรองถึงเหตุการณ์นั้นด้วยการอธิษฐาน พระเจ้าก็ทรงเปิดเผยให้เห็นว่าฉันมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะตอบสนองความต้องการของตัวเองก่อนของคนอื่นแค่ไหน ฉันได้เห็นแล้วว่าการรับใช้ครอบครัวอย่างแทบไม่หยุดไม่หย่อนของฉันนั้นได้รับพลังมาจากความพยายามที่จะช่วยชีวิตตัวเองด้วยกำลังที่มาจากตัวเองและการคอยควบคุมสถานการณ์รอบข้างของฉัน ฉันเคยรับเอาความคิดที่ว่าหากฉันสามารถผ่านวันนี้ไปได้อีกวันแล้วฉันก็จะได้นอนหลับอีกครั้งและจะไม่มีใครมารบกวนฉันอีกได้จนกว่าจะถึงเวลาเช้า (ก็อาจจะใช่ละ) ฉันเคยนึกว่าหากฉันสามารถจัดตารางหน้าที่ภายในบ้านอย่างสมบูรณ์แบบคอนโดของเราก็จะมีระบบระเบียบ ฉันเคยคิดว่าหากฉันสามารถพบกฤษฎีในการเลี้ยงลูกที่ดีที่สุดได้แล้วลูกๆ ก็จะช่วยดูแลตัวเองได้

เหมือนกับรถที่ไร้คนขับ และแน่นอนฉันรู้สึกว่าจะหากสามีของฉันหาย พิจารณาชีวิตของเราทุกคนก็จะสามารถไปต่อได้เสียที่ ฉันลืมนพระเจ้าไปแล้ว และการหลงลืมเช่นนี้สามารถแผ่เงามีตปกคลุมจิตวิญญาณของเราได้

การรักเหมือนที่พระเยซูรักคือการตายต่อตัวเองวันละหลายพันครั้ง มีบางครั้งที่เราไม่ได้ถูกผลักดันโดยความรักของพระคริสต์ และเราโกรธเป็นพินเป็นไฟใส่ลูก ๆ ของเราไม่ใช่เพราะพวกเขาฝ่าฝืนกฎของพระเจ้าแต่เพราะพวกเขาฝ่าฝืนกฎของเรา เราอาจทำให้ความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ และการโต้เถียงอันไร้สาระกับลูกกลายเป็นเรื่องใหญ่ เราอาจกำลังละเลยสภาพความเป็นอยู่ทางกาย ทางจิตใจ และทางฝ่ายวิญญาณของลูก ๆ อยู่ก็ได้ เราอาจจะกำลังพยายามเอาตัวรอดทั้งวัน (และทั้งคืน) และไม่ยอมวางชีวิตลงเพื่อรับใช้ผู้อื่นอยู่ก็ได้

เราอาจจะปรนนิบัติผู้อื่นได้ดีมาก ๆ แต่ขณะเดียวกันก็โอดครวญว่าลูก ๆ และสามีไม่ได้ชื่นชมความพยายามของเรามากพออยู่ตลอดเวลาก็ได้

ความถ่อมใจของพระเยซูเปลี่ยนนิยามในการรับใช้ผู้อื่นตามความคิดแบบโลกของเราใหม่ พระองค์มอบบัญญัติใหม่ให้แก่เรา “เราให้บัญญัติใหม่ไว้กับพวกท่าน คือให้รักซึ่งกันและกัน เรายังรักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จะรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” (ยอห์น 13:34) เราจำเป็นต้องได้รับการไถ่และการเปลี่ยนใหม่โดยพระคุณพระเจ้า เราต้องยอมจำนนต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้สามารถตัดโซ่ตรวนแห่งการรับใช้และนมัสการตัวเองของเรา เมื่อแม่คนหนึ่งยอมรับความตายแห่งการไถ่บาปของพระคริสต์ด้วยความเชื่อ เธอก็จะเห็นความตายของความบาปของเธอในความตายของพระคริสต์ “เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่ง

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ท่านพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย”
(โรม 8:1-2)

แม่ที่ความบาปของเธอได้ถูกฝังไว้กับพระคริสต์ในความตายของพระองค์ถูกทำให้เป็นขึ้นสู่ชีวิตใหม่ในการเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์ เดียวนี้เธอกลายเป็นทาสของความชอบธรรม (โรม 6:18) เธอมีเพลงประจำตัวใหม่แล้ว เป็นท่อนร้องรับที่จะดังก้องในชีวิตเธอตลอดทั้งวันและคืน คือบทเพลงของความรักแห่งการไถ่

ไม่ได้เสียสละเลย

หนึ่งในวีรบุรุษมิชชันนารีในดวงใจของฉันคือ เดวิด ลิฟวิงส์โตน เขาคือชายคนหนึ่งที่ใช้เวลาเกือบจะส่วนใหญ่ของชีวิตอย่างทรหดอดทนท่ามกลางความยากลำบากที่ไม่ธรรมดาเพื่อเห็นแก่ชาวประเสริฐในแอฟริกา ฉันมักจะนึกถึงตัวอย่างในเรื่องความทรหดอดทนและความเชื่อของเขาเมื่ออยู่ในสถานการณ์แบบ “มันอาจจะแยกว่านี่ก็ได้” แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้ชีวิตของลิฟวิงส์โตนหนุ่มใจฉันมากขนาดนี้ ความเชื่อแบบเสริมเหล็กชนิดพิเศษไม่ได้ถูกหล่อหลอมขึ้นโดยการพิจารณาว่าสถานการณ์ของฉันสบายมากกว่าของคนอื่นแค่ไหน สถานภาพแบบ “มันอาจจะแยกว่านี่ก็ได้” ไม่อาจจะคำจุนหัวใจอันเปราะบางของฉันได้ มีเพียงความหวังในความซื่อสัตย์อันมั่นคงของพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นหลักประกันรุ่นเสริมกันกระแทก (ไม่ให้หัวใจแตกสลาย) หัวใจของฉันมีกำลังขึ้นเมื่อคิดใคร่ครวญว่าเราต่างมีพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์องค์เดียวกัน ได้รับการช่วยกู้โดยพระเยซูองค์เดียวกัน มีพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันมาสถิตอยู่ด้วย และชื่นชมยินดีในข่าวประเสริฐเดียวกัน หากพระเจ้าทรงคำจุนวิสุทธิชนท่านนี้ พระองค์ก็สามารถแบกฉันไปได้ด้วย

แล้วเรื่องราวของมิชชันนารีที่ไปแอฟริกาคนนี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับการเป็นแม่หรือการเสียสละ? ลิฟวิงสโตน ได้กล่าวสุนทรพจน์ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ซึ่งสิ่งนี้กำหนดวิธีคิดในเรื่องการเป็นแม่ของฉันทเขาไม่ได้พูดเจาะจงถึงการเป็นแม่ เขาพูดถึงการมีมุมมองแห่งนิรันดร์กาลและบทบาทของเขาในฐานะมิชชันนารี เมื่ออ่านคำพูดของเขาฉันก็อดคิดไม่ได้ว่าหลักการเดียวกันนี้ยังสามารถใช้ได้กับชีวิตของฉันในฐานะแม่ผู้หวังใจในชาวประเสริฐด้วย ลิฟวิงสโตนกล่าวว่า

“สำหรับผมแล้ว ผมไม่เคยหยุดตั้งใจเลยที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งให้ผมไปทำงานแบบนี้ ผู้คนต่างพูดถึงการเสียสละที่ผมตัดสินใจใช้เวลามากมายในชีวิตที่แอฟริกา... นี่เป็นการเสียสละหรือ คือการเสียสละที่ในตัวเองนำมาซึ่งรางวัลอันยอดเยี่ยมของความเป็นอยู่ที่ดี การรู้ตัวว่ากำลังทำสิ่งดี ความสงบสุขแห่งใจและความหวังอันสดใสของปลายทางอันรุ่งโรจน์หลังจากชีวิตนี้? จงเอาคำพูดของทัศนคติเช่นนี้และความคิดแบบนี้ไปให้ไกล! ชัดเจนว่านี่ไม่ใช่การเสียสละ แต่เรียกว่าเป็นสิทธิพิเศษมากกว่า ความกังวลใจ ความเจ็บป่วย ความทุกข์ทรมาน หรืออันตรายที่เกิดขึ้นในช่วงขณะหนึ่ง ทั้งการยอมเสียสละความสะดวกสบายและพระพรที่ใคร ๆ ต่างก็มีในชีวิตนี้อาจทำให้เราสะดุด หรือหยุดชั่วคราว ทำให้จิตวิญญานของเราหวั่นไหว และทำให้จิตใจรู้สึกจมดิ่ง แต่ขอให้สิ่งนี้เกิดขึ้นเพียงชั่วคราว สิ่งเหล่านี้เทียบไม่ได้เลยกับศักดิ์ศรีที่จะปรากฏขึ้นในเราและเพื่อเรา ผมไม่ได้เสียสละเลย”

แน่นอนว่าแม่เสียสละเพื่อลูก ๆ ของเธอในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ วันละหลายพันครั้ง แต่เราต้องให้นิยามและประเมินค่าสิ่งเหล่านี้ใหม่

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ด้วยสายตาแห่งนิรันดร์กาล เราควรตั้งคำถามเหมือนกับลิฟวิ่งส์โตน ว่า : การปรนนิบัติรับใช้ที่ฉันทำให้กับลูกเป็นการเสียสละที่นำมาซึ่งรางวัลอันยอดเยี่ยมของความเป็นอยู่ที่ดี การรู้ตัวว่ากำลังรับใช้พระเจ้า ความสงบสุขในใจ และความหวังอันสดใสของปลายทางอันรุ่งโรจน์หรือไม่? ในทางกลับกัน เมื่อแม่ประสบความสำเร็จในข่าวประเสริฐ ความหวังอันสดใสในพระเยซูของเธอก็จะส่องสว่างเจิดจรัสยิ่งกว่าผลประโยชน์ใด ๆ ในโลกที่เธออาจได้รับเป็นไหน ๆ คือผลประโยชน์ที่อาจได้จากการไม่ยอมมอบความรักที่เสียสละของพระเยซูให้กับลูก ๆ ของเธอ

ดังนั้นเมื่อเราพิจารณาถึงการทรงเรียก การงาน และการเสียสละในการเป็นแม่ในแง่ที่เราจึงสามารถพูดด้วยความตื่นตันได้ว่าเราไม่ได้เสียสละเลย

การรักลูกเพื่อพระเกียรติของพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้น เป็นไปได้ที่การกระทำซึ่งทำในนามของ “ด้วยความรักที่มีต่อลูก” จะสามารถแสดงให้เห็นว่าหัวใจซึ่งเป็นเหมือนโรงงานผลิตรูปเคารพ นั้นเป็นอย่างไร ฉันรู้สึกสะอึกเมื่อคิดว่าบ่อยแค่ไหนที่ฉันหาความชอบธรรมให้กับการนมัสการตนเองภายใต้หน้ากากของคำว่า “เพราะฉันรักลูก” แล้วยกตัวฉันหรือลูกของฉันขึ้นให้อยู่ในตำแหน่งของพระเจ้า ฉันยกย่องลูก ๆ ของตัวเองและสไตล์การเลี้ยงลูกแบบที่ชอบ และฉันยกย่องพระเจ้าน้อยมาก สิ่งนี้ยังเป็นการทดลองเรื่องใหญ่สำหรับฉันอยู่เนื่องจากฉันตกลงไปในหลุมพรางของการถือตัวเป็นใหญ่อยู่ตลอดเวลา และนี่จึงเป็นสาเหตุที่ฉันรู้สึกขอบคุณการที่ข่าวประเสริฐปลดปล่อยฉันจากการแสวงหาเกียรติให้ตัวเองจากการเลี้ยงลูกหรือเกียรติในลูก ๆ ของฉัน ลูก ๆ ของฉัน (แม้จะยังไม่สามารถอธิบายสิ่งนี้ได้)

ก็รู้สึกโล่งใจเมื่อฉันยกย่องพระเยซูว่าเป็นสมบัติล้ำค่า เมื่อนั้นพวกเขาก็เป็นอิสระจากภาระหนักของการเป็นศูนย์กลางของโลกทั้งใบของฉัน ไม่มีลูกคนไหนควรต้องมาคอยแบกศักดิ์ศรีและภาพพจน์อันหนักอึ้งของแม่บนบ่าของพวกเขา

แม้ทุกคนสามารถเป็นอิสระจากการแสวงหาเกียรติเพื่อตัวเองได้เมื่อเธอรักลูก ๆ ของเธอเพื่อพระนามของพระเยซูจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางบรรดาประชาชาติ บางทีการแก้ไขที่ตรงประเด็นที่สุดที่ฉันได้รับจากการทดลองนี้คือสิ่งที่พระเยซูบอกกับเปาโลเกี่ยวกับการโอ้อวดว่า “พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘พระคุณของเราเพียงพอสำหรับเจ้า เพื่อว่าฤทธิ์อำนาจของเราจะได้ปรากฏเต็มทีในความอ่อนแอ’ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอวดความอ่อนแอของตนด้วยความยินดี เพื่อฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า” (2 โครินธ์ 12:9) ฉันต้องการให้ฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์อยู่ในฉันขณะที่ฉันเลี้ยงลูกใหม่? ใช่แล้ว ขอให้เป็นอย่างนั้น! ถ้าเช่นนั้นฉันก็ต้องการให้พระเยซูปลดปล่อยฉันจากความปรารถนาที่จะได้รับการนมัสการเนื่องจากการเป็นแม่ของฉัน ฉันจะต้องยอมรับความอ่อนแอของตัวเองเพื่อจะได้เห็นคุณค่าของฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์

อำนาจในการครอบครองเหนือทุกสิ่งของพระเจ้าปลดปล่อยฉันจากความกังวลว่าฉันกำลังทำงานในการวางแผนเพื่อชีวิตลูกแบบส่งเดชอยู่ ขาวประเสริฐเตือนฉันว่าแผนการของแม่ไม่ใช่สิ่งที่ชี้ชะตาสูงสุด แต่เป็นแผนการของพระเจ้าต่างหาก พระเจ้าคือผู้ที่สร้างเด็ก ๆ เหล่านี้และพระองค์ก็มีความตั้งใจที่จะยกย่องตัวพระองค์เองผ่านทางเด็กเหล่านี้ไกลเกินกว่าที่ฉันจะคาดฝันไว้มาก พระเจ้าทรงสร้างเด็ก ๆ เหล่านี้มาเพื่อตัวพระองค์เอง เพื่อนามของพระองค์

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ทุกเซลล์ในร่างกายเล็ก ๆ ของพวกเขาเกิดขึ้นเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า องค์จอมเจ้านายทรงรู้ชั้นปลายของพวกเขาที่สเปิร์มจะพบกับไข่อีก พระองค์ทรงกำหนดปลายทางของพวกเขาไว้ตั้งแต่ก่อนที่รากฐานของโลกจะถูกสร้างขึ้น พระองค์ทรงทราบจำนวนวันเวลาของพวกเขาและไม่มีส่วนใดในเรื่องราวของพวกเขาที่ทำให้พระองค์ประหลาดใจ พระองค์คือพระเจ้าผู้ที่เราอยากวางใจในเรื่องลูก ๆ ของเราด้วยความกระตือรือร้นในทุกวัน องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ครอบครองเหนือจักรวาลทรงสมควรได้รับการยอมรับซึ่งเปี่ยมด้วยความเชื่อว่าทรงเป็นเจ้าของลูก ๆ ของเรา เราทุกคนเป็นของพระผู้สร้างของเรา เมื่อคิดว่าลูกมีชีวิตอยู่เพื่อรับใช้อัตตาของเรา เราก็มักไขว่ไขว้ไปจากจุดประสงค์หลักในการรับใช้ลูก ๆ ของเราโดยการสอนพวกเขาว่าพระเจ้าคือผู้ใดและพวกเขามีชีวิตอยู่เพื่อที่จะเพลิดเพลินยินดีในพระองค์อย่างไร

การยกย่องให้พระคริสต์เป็นที่หนึ่งในชีวิตเราทำให้ลูกมองเห็นภาพของการเสียสละตนเอง การรับใช้ผู้อื่น การให้อภัยความบาป และการเผื่อแผ่พระคุณของพระเจ้าให้กับผู้อื่น ว่าพระเจ้าทรงคู่ควรแก่การมองดูชื่นชม และได้รับการสำแดงว่าเป็นความหวังสูงสุดที่จะสามารถมีได้แค่นั้น พระเยซูคือผู้ที่รักเราที่สุดด้วยความรักแห่งการไถ่ของพระองค์

แม่ไม่ได้รู้ดีไปเสียทุกเรื่อง

แม้ว่าแม่จะไม่ใช่คนช่างเลือก แต่เธอก็ต้องเลือก

ก่อนเข้านอนคืนหนึ่งลูกสาวคนโตเข้ามาหาฉันพร้อมกับแผนของรายการอาหารเช้าของวันรุ่งขึ้น “แม่ขา หนูมีไอเดียดี ๆ จะบอกพรุ่งนี้เช้าเรากินซีเรียลกันดีไหมคะ ตอนเที่ยงกินแซนวิชเนยถั่วกับแฮมและมันฝรั่งทอด แล้วตอนเย็นเราจะกินซูปที่เหลือของวันนี้ที่แม่ทำดีไหมคะ?”

ฟังดูเป็นแผนที่ดีสำหรับฉันเลย ฉันจึงตอบไปว่า “ก็เอาสิลูก ฟังดูเข้าท่านะ”

จากนั้นเธอก็เสริมเคล็ดลับต่อท้ายมาด้วยว่า “และก็ แม่ขา หนูคิดว่าแม่น่าจะจดมันไว้ หนูวาดภาพกำกับแต่ละอันให้ได้นะแม่จะได้ไม่ลืมว่าเราเคยคุยกันเรื่องนี้ไง และแม่ก็ไม่ต้องคิดเรื่องนี้วันพรุ่งนี้อีกด้วย”

ลูกของฉันรู้จักฉันดี การวางแผนในเรื่องอาหารและการซื้อของเข้าบ้านคือเรื่องภายในบ้านที่ฉันยังบกพร่องอยู่ ฉันจึงรู้สึกขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของลูกมาก

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ดูเหมือนว่าฉันเพิ่งจะรู้จักวิธีทำอาหารสำหรับคนสองคนเมื่อลูกคนแรกของเราลืมตาดูโลก จากนั้นเมื่อฉันรู้สึกว่าจะหาทางจัดการกับมื้ออาหารต่างๆ สำหรับครอบครัวเล็กๆ ของเราได้พวกเรา ก็ย้ายมาอยู่ต่างประเทศ ฉันต้องเปลี่ยนจากออนซ์เป็นกรัม จากดอลลาร์เป็นดีแรห์ม จากชุกินีเป็นฟักแฟง จากกราโนล่าเป็นมูสลี่ จากเนื้อมดเป็นเนื้อสับ และอีกมากมาย ในปีแรกที่เราย้ายมาอยู่ที่นี่การไปร้านซูเปอร์มาร์เก็ตทำให้ฉันหัวหมุนมาก (และบ่อยครั้งก็หงุดหงิด) ไม่ว่าจะป็นวิธีการในการซื้อของแบบใหม่และอาหารใหม่ๆ ที่ไม่มีฉลากโภชนาการกำกับอยู่ด้วย

จู่ๆ การตัดสินใจในเรื่องอาหารสำหรับครอบครัวก็กลายเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและสับสน สิ่งที่ต้องเรียนรู้มันมีมากจนฉันรู้สึกว่ามันมากเกินไป

ภาระที่หนักของการตัดสินใจ

ฉันคิดว่าพวกเราหลายคนคงรู้สึกว่าจะอะไรๆ ก็ถ้าโถมเข้ามาเมื่อเรากลายเป็นแม่ เรารู้สึกหนักใจกับสิ่งที่ต้องตัดสินใจก่อนที่ลูกจะคลอดเสียอีก ทานวิตามินสำหรับคนท้องตัวไหนดี? ระหว่างสูติแพทย์หรือพยาบาลผุ่ยครรภ์จะเลือกอันไหนดี? ทางไหนคือทางเลือกที่ดีที่สุดในการรับบุตรบุญธรรม? เราอยากรู้เพศลูกก่อนคลอดไหม? เราเปิดใจที่จะรับบุตรบุญธรรมข้ามชาติพันธุ์หรือรับเด็กมาจากต่างประเทศไหม? ฉันควรจะลาออกจากงานดีไหม? ควรจะลาออกตอนไหน? เราจะหาข้อตกลงในเรื่องชื่อของลูกยังไงดี?

หากคุณลงเรือลำนี้มาแล้วแต่ไม่เคยรู้เรื่องพวกนี้มาก่อน การตัดสินใจเลือกในขณะนี้ของการเป็นแม่คงจะโหมกระหน่ำใส่คุณราวกับว่าคุณโดนเพลโตไว้ก่อนยักษ์ขว้างใส่หน้าเลยทีเดียว บางทีคุณอาจจะ

ตกใจที่วิธีตัดสินใจเลือกส่วนตัวของคุณกลายมาเป็นยี่ห้อประจำตัวของคุณอย่าง “คุณแม่สาย.....” คุณอาจประหลาดใจที่ได้ค้นพบค่านิยมต่าง ๆ ที่คุณยึดถือไว้โดยไม่รู้ตัวมาก่อน และแน่นอนคุณคงจะรู้สึกเสียใจเพราะโดนวิจารณ์ในเรื่องที่คุณเองก็ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะโดนด้วยซ้ำ แถมยังถูกคาดหวังด้วยว่าจะมีความยินดีที่ได้ร่วมแบ่งปันบางสิ่งที่มีเหมือนกันกับเพื่อนใหม่ของคุณด้วย

ชัดเจนว่าแม่จะไม่ขาดโอกาสในการตัดสินใจเลือกเลยตลอดทั้งวัน ตัวเลือกของเราเริ่มต้นเรื่องชั่วคราวไปจนถึงเรื่องระยะยาวแล้วแม่จะไปหาสติปัญญามาจากไหน? การตัดสินใจที่สำคัญที่สุดที่แม่คนหนึ่งจะทำได้คือการยำเกรงพระเจ้าและแสวงหาสติปัญญาที่มาจากพระองค์ ยากอบ 1:5 กล่าวว่า “ถ้าใครในพวกท่านขาดสติปัญญา ให้คนนั้นทูลขอจากพระเจ้าผู้ประทานให้กับทุกคนด้วยพระทัยกว้างขวางและไม่ทรงตำหนิ แล้วเขาก็จะได้รับตามที่ทูลขอ” สติปัญญาที่มาจากพระเจ้าเช่นนี้ไม่ใช่การแสวงหาที่ไม่สำคัญเหมือนอย่างการสู่มอ่านพระคัมภีร์ที่คุณเปิดไปหลาย ๆ หน้าจนกระทั่งสายตาสของคุณสะดุดไปเจอบางอย่างที่ฟังดูเข้าท่า เราจะได้รับสติปัญญาที่มาจากพระเจ้าเมื่อเราขอจากพระองค์ และปัญญาของพระองค์ก็ได้รับการสำแดงอย่างลึกซึ้งที่สุดในพระบุตรผู้เป็นของชั้วญซึ่งมาจากพระเจ้า ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์คือพระปัญญาของพระเจ้าที่ทำให้ปัญญาของโลกสับสนไม่มีสติปัญญาใดที่ลึกซึ้งกว่าและสำคัญกว่าซึ่งมนุษย์จะสามารถมาแบ่งปันได้มากกว่าความยำเกรงพระเจ้าและการนมัสการพระเยซูคริสต์ผู้เป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์อีกแล้ว

ความบีบคั้นให้ต้องตัดสินใจอย่างเร่งด่วนคือภาพลวงตา เรามักจะรู้สึกว่าการตัดสินใจที่ต้องเลือกในแต่ละวันที่สำคัญที่สุดเป็นเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตรของลูกหรือไม่ก็เรื่องที่เราจะให้

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ลูกเริ่มใช้ลูกปลอมหรือไม่ กระนั้นสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของเรามากที่สุดคือเรื่องการที่เราแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าผ่านทางพระคำของพระองค์และทางการอธิษฐาน เพื่อที่พระองค์จะได้เติมเราให้เต็มด้วยความรู้แห่งน้ำพระทัยของพระองค์ในสติปัญญาและความเข้าใจฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย สิ่งที่สำคัญมากกว่าการตัดสินใจเลือกหรือกลยุทธ์ต่างๆ ในการเป็นแม่คือการที่เราจะดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสมและคู่ควรต่อพระองค์หรือเปล่า เป็นที่ชอบพระทัยของพระองค์ทุกประการ เกิดผลในการดีทุกอย่าง และเติบโตขึ้นในความรู้เรื่องพระเจ้าหรือไม่ (โคโลสี 1:9-10)

เราทุกคนขาดปัญญา

ตอนที่ฉันยังเป็นคุณแม่มือใหม่ เพื่อนคนหนึ่งที่มีอายุมากกว่าได้ให้คำแนะนำว่า “พื้นที่ที่คุณเข้าใจพัฒนาการช่วงหนึ่ง พัฒนาการอีกช่วงก็จะตามมา ดังนั้นไม่ต้องไปหมกมุ่นอะไรมากเกี่ยวกับเรื่องรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ” ฉันคิดว่าสิ่งที่เธอพูดนั้นค่อนข้างเป็นประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนประเภทอย่างฉันที่รู้สึกไม่ค่อยชอบความลึกลับและหลายเรื่องในการเป็นแม่ที่ยังไม่รู้เท่าไร

เรามีปัญหาที่มากกว่าการขาดแคลนสติปัญญาเพราะการขาดประสบการณ์ ความบาปของเราชักนำให้เราทำงานเพื่อจะได้เป็นอิสระจากการพึ่งพาพระเจ้า เราไม่ต้องการปัญญาของพระองค์ เปาโลกล่าวในโรม 7:18 ว่า “ข้าพเจ้ารู้ว่าไม่มีสิ่งดีอะไรอยู่ในตัวข้าพเจ้า คือในวิสัยบาปของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าปรารถนาจะทำสิ่งที่ดีแต่ทำไม่ได้” แม้จะรู้ว่าตัวเองต้องแสวงหาสติปัญญาที่มาจากพระเจ้าแต่เราก็ต้องต่อสู้กับเนื้อหนังของตัวเองคือเนื้อหนังซึ่งขัดขวางความดีงามของพระเจ้า เราคือคนบาปโดยสัญชาตญาณ หากขาดจากพระคริสต์เราก็เป็นคนที่

แสดงความบริสุทธิ์

โรมัส วัดสัน ซึ่งเป็นนักเทศน์กลุ่มพิวริตันท่านหนึ่ง กล่าวว่า “จนกว่าบาปจะกลายเป็นรสนิยม พระคริสต์ก็จะไม่ไชรสหวาน” ฉันคิดว่าโรมัส ซอลเมอร์ส ผู้รับใช้ชาวสกอตแลนด์ท่านหนึ่งซึ่งเทศนาในหัวข้อ “The expulsive power of a new affection” (แปลได้ว่า : พลังขับไล่ออกของความรักรั้งใหม่) คงจะเพิ่มเติมไปว่า “จนกว่าพระคริสต์จะกลายเป็นรสนิยม ความบาปก็จะไม่กลายเป็นรสนิยม”

ความรักต่อบาปซึ่งอยู่ผิดที่ผิดทางของเราจะต้องถูกขับลงมาจากบัลลังก์แห่งหัวใจเราโดยฤทธิ์อำนาจที่สูงกว่า เราจำเป็นต้องมีหัวใจใหม่ ความรักอันบริสุทธิ์ของเราต้องได้รับการกระตุ้นโดยการสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้โน้มนำจิตใจของเราให้รักพระเยซูและอยากเข้ามาใกล้ความบริสุทธิ์ของพระองค์ อะไรที่น้อยกว่านี้ไม่อาจทำได้แน่ “ผมไม่รู้จักวิธีอื่นที่สามารถเอาชนะความบาปในระยะยาวได้ นอกเสียจากการได้มัลลิมรซาติอันน่ารังเกียจของมันซึ่งเกิดขึ้นเพราะความน่าพิงใจอย่างที่สุดในพระเจ้ามากกว่าบาปนั้น”¹

เราไม่สามารถกำจัดเนื้อหนังและความรักโลกของเราออกไปด้วยการพูดถึงวิธีทั้งหมดที่บาปและโลกทำให้เราผิดหวังได้ บางทีคุณคงได้เห็นแล้วว่า การบ่นเรื่องความผิดหวังต่าง ๆ ในเรื่องการเป็นแม่ของคุณ ให้เพื่อนฟังนั้นไม่เกิดผลดีอะไรเลยแค่นั้น การเอาแต่ระบายความผิดหวังเหล่านั้นออกมาไม่ได้กระตุ้นให้เรามีความรู้สึกตื่นตัวกับความหวังในพระเจ้าเลย การดำเนินไปสู่การปฏิเสธของชวัญซึ่งมาจากพระเจ้าเป็นการรักษาความเจ็บป่วยภายในหัวใจที่บกพร่องและไร้ประโยชน์ที่สุดในที่สุด ความร้อนรนแบบนักบวชซึ่งปฏิเสธความงามของความเป็น

1 John Piper, *Desiring God: Meditations of a Christian Hedonist* (Colorado Springs, CO: Multnomah, 2003), 12.

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

แม่เช่นนี้ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นคริสเตียนของเราไปมากกว่าแนวคิดสุขนิยมของแม่ที่ยกการเป็นแม่ให้เป็นรูปเคารพเลย

ความรุนแรงของความชั่วร้ายและหัวใจที่ขอบพิสูจนความถูกต้องของเราเองมีความหมายว่ามีสิ่งที่สำคัญบางอย่าง พวกมันหมายความว่า การเพียงแต่คร่ำครวญถึงความไม่เพียงพอของโลกคือการช่วยกู้และการรักษาหัวใจที่ตกเป็นทาสจากการรักสิ่งที่ผิดของเราที่ไร้ประสิทธิภาพ หัวใจของเราต้องได้รับการไถ่โดยพระเยซูและต้องถูกสร้างขึ้นใหม่

ฤทธิ์อำนาจที่เหนือกว่าของความรักและการอุทิศตัวเพื่อพระเยซูสามารถทำในสิ่งที่ไม่มีการคร่ำครวญเพราะโลกใด ๆ หรือของชวิญทางโลกของพระเจ้าอันชั่วครวใด ๆ จะสามารถทำได้ การเพียงแค่แสดงให้เห็นว่าการล่อลวงของ _____ และเล่ห์เหลี่ยมของ _____ จะหันกลับมาแว้งกัตุคุณในที่สุตนั้นยังไม่เพียงพอ คุณต้องนำหัวใจของคุณให้มารู้จักกับความรักที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่ง “มีพลังมากพอที่จะกำจัดอิทธิพลแรกของมันได้”²

ความรักที่ใหญ่กว่านั้นจะต้องสามารถเติมใจเราให้เต็มอย่างที่ไม่มืสิ่งใดสามารถทำได้ เหมือนกับเมื่อคุณได้ทานนิวยอร์คซิสเค้กที่ทำจากวัตถุดิบแท้ชั้นเลิศชนิดที่แบ่งซิสเค้กสำเร็จรูปไม่อาจทำได้ ความรักที่ประเสริฐกว่าเช่นนี้คือสิ่งที่ทำให้รูปเคารพและการล่อลวงทั้งหลายดูน่าสมเพช ไร้สาระ และเล็กน้อยไปเลยเมื่อเทียบกันแล้ว

เราจะรักสติปัญญาได้อย่างไร?

เมื่อทารกเริ่มเปลี่ยนมาทานอาหารแข็ง เราดูแลเขาอย่างดีในการป้อนอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการที่เหมาะสมกับอายุ เราใส่ใจในเรื่อง

2 Thomas Chalmers, “The Expulsive Power of a New Affection,” sermon, <http://www.newble.co.uk/chalmers/comm9.html>.

เนื้อสัมผัส อุดหนุมิ และปริมาณของอาหารแทนเขาเพราะทารกทำ
สิ่งนี้เองไม่ได้

คุณให้อาหารฝ้ายวิญญาณกับตัวเองอย่างไร? คุณหิวกระหายสติ
ปัญญาที่มาจากพระเจ้าหรือไม่? คุณปรารถนาถ้อยคำของพระเจ้า
มากกว่าความรู้ันตี ๆ หน่อย ๆ ของข้อมูล ข่าวสาร สถานะล่าสุดของ
โซเซียลมีเดียทั้งหลายที่พร้อมให้คุณอ่านอยู่ตลอดเวลาหรือไม่? ทุกวัน
เราต้องเผชิญกับการทดลองของการเรียนรู้วิธีการใหม่ ๆ ที่มากเสียจน
ทำลายเราได้ เคล็ดลับในทางปฏิบัติ คู่มือให้คำแนะนำ และเว็บไซต์
ต่าง ๆ ที่มีไว้สำหรับแม่เป็นประโยชน์และช่วยได้มาก เราต้องการความ
ช่วยเหลือในทางปฏิบัติ ฉันเพิ่งตรวจสอบประวัติการค้นหาในเว็บ
เบราร์เซอร์ของฉัน และพบว่าฉันค้นหาคำตอบในทางปฏิบัติว่า
“ทำอย่างไรถึงจะ _____ ได้” ถึงเจ็ดครั้งภายใน 48 ชั่วโมงที่ผ่านมา

แต่ความพยายามที่จะเรียนรู้เรื่องที่เป็นประโยชน์ในทางปฏิบัติ
สำหรับการดำรงชีวิตนั้นไม่ใช่ปัญหาของฉัน ปัญหาใหญ่ที่สุดของฉัน
คือการที่ฉันใช้ชีวิตอยู่ภายใต้สภาพแสงตาที่บอกว่าจะฉันสามารถทำอะไร
ก็ได้ที่ตั้งใจและพยายามทำในขณะที่ปากก็บอกว่าต้องการสติปัญญา
ที่มาจากพระเจ้า ฉันจำเป็นต้องรู้ซึ่งในใจว่าฉันไม่สามารถทำอะไรเพื่อ
พระเกียรติของพระเจ้าอย่างดีเลิศได้หากปราศจากการทรงนำและ
ความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลักคำสอนที่ถูกต้องตาม
พระคัมภีร์จะตอกหัวใจของฉันให้ยึดติดกับความจริงของพระเจ้าและ
มอบสติปัญญาที่ฉันต้องการเพื่อจะเข้าใจว่าปัญหาใหญ่ที่สุดของฉัน
นั้นไม่ใช่การทำหลาย ๆ อย่างพร้อมกันหรือการขาดประสบการณ์ใน
การเป็นแม่และการดูแลบ้าน แม่ที่ป้อนอาหารให้กับจิตวิญญาณของ
ตัวเองด้วยพระคำของพระเจ้าจะจำเริญขึ้นขณะที่หัวใจของเธอได้รับ
การสอนโดยสติปัญญาที่มาจากพระเจ้า

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

การเขียนรายการของสิ่งที่ต้องทำเป็นวิธีที่ดี กระนั้นสิ่งนี้ก็ไม่ใช่สำคัญเท่ากับสติปัญญาของพระเจ้า เรามักจะเลือกสิ่งที่จะต้องทำไว้ก่อนเมื่อต้องเจอกับสถานการณ์ที่ยากลำบากที่ต้องตัดสินใจเลือก “แค่บอกมาว่าต้องทำอะไร!” ฉันท้ายินประโยคนี้อยู่บ่อย ๆ เมื่อให้คำปรึกษากับผู้หญิงที่รู้สึกว่าจะติดอยู่ระหว่างสถานการณ์แบบหนีเสือปะจระเข้ ศาสนศาสตร์มีส่วนช่วยแม่ที่ต้องตัดสินใจเลือกเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจที่ยากหรือง่าย ศาสนศาสตร์คือจุดที่การปฏิบัติได้จริงได้เริ่มต้น จงดูที่พระคัมภีร์!

ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่เริ่มต้นของปัญญา
การรู้จักองค์บริสุทธิ์ทำให้เกิดความเข้าใจ
(สุภาษิต 9:10)

และพระองค์ตรัสแก่มนุษย์ว่า
‘ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าคือสติปัญญา
การหลีกเลี่ยงจากความชั่วคือความเข้าใจ’
(โยบ 28:28)

ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นจุดเริ่มต้นของสติปัญญา
ทุกคนที่ปฏิบัติตามข้อบังคับของพระองค์มีความเข้าใจดี
การสรรเสริญพระองค์คงอยู่ตราบนิรันดร
(สดุดี 111:10)

ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าคือคำสอนที่ให้อภัย
และความถ่อมใจนำหน้าเกียรติยศ
(สุภาษิต 15:33)

ฉันเขียนถึงสิ่งนี้ในฐานะผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยลี้ภัยมาหาพระเยซูคริสต์
จิตวิญญาณและต้องทุกข์ทนจากโรคฟันผุฝ่ายวิญญาณอันแสน
เจ็บปวด คำแนะนำทางจิตวิญญาณที่มี “พลังงานว่างเปล่า”³ หรือ
คำแนะนำที่ปราศจากหลักคำสอนอันมีหลักและถูกต้องตามพระคัมภีร์
นั้นไม่อาจจะเติมเต็มและจะไม่มีทางเติมเต็มจิตวิญญาณที่ถูกสร้างขึ้น
มาเพื่อจะได้รับการเติมให้เต็มโดยพระเจ้าผู้ไม่มีที่สิ้นสุดเพียงผู้เดียว
เท่านั้นได้เลย “เชิญชิมดูแล้วจะรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสนดี
ความสุขมีแก่ผู้ที่ลี้ภัยในพระองค์!” (สดุดี 34:8) เราต้องเปิดหัวใจ
ของเราออกด้วยความถ่อมใจก่อนที่จะไปเปิดอินเตอร์เน็ตเพื่อค้นหา
คำตอบ สดุดี 34:18 บอกว่า “พระยาห์เวห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่ใจแตกสลาย
และทรงช่วยผู้ลี้ภัย” พระเจ้าผู้เป็นพ่อที่มีปัญญาของเราจะประทาน
สติปัญญาให้กับลูกของพระองค์โดยไม่คิดมูลค่า คือลูกคนไหนก็ตาม
ที่ขอสั่งนี้จากพระองค์ (ยากอบ 1:5) พระองค์ประทานสติปัญญาของ
พระองค์ให้แก่เราและทำให้เราอึ้งอัมเมจด้วยตัวพระองค์เอง เพื่อที่จะ
ปกป้องเราจากการหลงทางไปในทะเลทรายและการต้องตายเนื่องจาก
ภาวะขาดน้ำหล่อเลี้ยงฝ่ายวิญญาณ

พระเยซูคือปัญญาที่มาจากพระเจ้า ไม้กางเขนของพระองค์คือ
การป่าวประกาศถึงพระปัญญาอันลึกซึ้งที่สุดเท่าที่องค์บริสุทธิ์จะเคย
ประกาศออกไป งานแห่งการไถ่ของลูกแกะของพระเจ้าทำให้ปัญญา
แห่งยุคนี้สับสน โดยความตายของพระองค์บนไม้กางเขนพระเยซูจึง
ได้นำเราเข้าไปหาพระบิดาผ่านทางตัวพระองค์เองผู้เป็นคนกลาง
ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ พระเยซูมอบตัวเองและสติปัญญาของ

3 หรือแคลอรีที่ไม่มีคุณค่าทางอาหาร (Empty Calories) หมายถึง อาหารที่แทบจะ
ไม่มีสารอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย แต่ให้ปริมาณหรือแคลอรีที่สามารถ
ทำให้น้ำหนักตัวเพิ่มได้

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

พระองค์ให้เราอย่างไม่คิดมูลค่า

โอ้ ทุกคนที่กระหายจงบ้างน้ำ
และผู้ไม่มีเงินจงบาหาซื้อและรับประทาน
จงบาซื้อเหล้าองุ่นและน้ำมัน
โดยไม่ต้องเสียเงินและค่าใช้จ่าย
ทำไมพวกเจ้าจึงใช้เงินกับสิ่งที่ไม่ใช่อาหาร?
และใช้ค่าจ้างกับสิ่งที่ไม่อ้อมใจ?
จงเอาใจใส่ฟังเรา และรับประทานของดี
และให้ตัวเจ้าปีติยินดีในอาหารโอชา
จงเอียงหูของเจ้า แล้วมาหาเรา
จงฟัง เพื่อตัวเจ้าจะมีชีวิต
(อิสยาห์ 55:1-3)

การติดตามพระคริสต์ รักพระคริสต์ และเชื่อฟังพระคริสต์คือ
การตัดสินใจที่สำคัญที่สุดที่แม่คนหนึ่งจะสามารถทำได้โดยไม่ต้อง
สงสัย และการทำตามการตัดสินใจนี้จะส่งผลในแต่ละวันและใน
ทุก ๆ วัน

ข่าวดีและวันที่แย่ที่สุดของแม่

ไม่ใช่ทุกวัน แต่บางวันการนอนกลางวันก็มาซ้ำเกินไปเพราะคนที่กำลังงอแงในตอนบ่ายอยู่นั้นคือแม่ จำได้ว่าวันหนึ่งที่ลูกคนโตของฉันกำลังเข้าสู่จรรยาของการงอแงแบบซ้ำซาก ฉันจึงถามเสียงดังไปว่า “แล้วเมื่อไหร่จะถึงคิวโมโหของแม่บ้าง?” ลูกคนหนึ่งถึงกับหยุดจริงๆ และตอบอย่างใช้ความคิดว่า “โอเคแม่ ถึงตาของแม่แล้ว แบบนี้แหละแพร์ที่สุด”

แม้แต่แม่ที่ไม่ได้แสดงอารมณ์จนเฉียวใส่ลูกมาสักพักยังสามารถเข้าถึงความรู้สึกที่บอกว่าพอแล้วได้ขณะที่พวกเขา กำลังพยายามลากตัวเองไปให้ถึงตอนค่ำของวันนั้นด้วยความรู้สึกเหนื่อยล้าทางอารมณ์ และรู้สึกโมโห สำหรับพวกเราหลายคนความรู้สึกโมโหและหงุดหงิดนั้นเกิดจากความคาดหวังต่อตัวเองที่ไม่สมเหตุสมผล แทนที่จะเป็นการพักผ่อนอย่างสบายและความพึงพอใจซึ่งมาจากการทำงานที่ดีและหนักมาตลอดทั้งวัน เรากลับเครียดให้กับความผิดพลาด การสูญเสียโอกาส และข้อบกพร่องเล็กๆ น้อยๆ เราพูดอย่างมีสำบัดสำนวนว่า “ไม่มีแม่คนไหนเพอร์เฟกต์หรอก” แต่กระนั้นก็พยายามอย่างสุดชีวิตเพื่อพิสูจน์ว่าเราอาจจะเป็นข้อยกเว้นก็ได้

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ส่วนแม่อีกกลุ่มก็กำลังถูกรายละเอียดต่างๆ ของชีวิตตาโถมเข้าใส่ นี่คือการคับข้องใจที่ฉันค้นพบว่าตัวเองกำลังจมดิ่งลงไปขณะที่เราย้ายมาอยู่ต่างประเทศ คือต้องเผชิญกับความทุกข์ยากในระหว่างที่ตั้งครรภ์ลูกคนที่สองและได้เห็นความพิการทางกายของสามีที่กำลังแย่งลงไปเรื่อยๆ แค่อายุก็ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้แล้วชีวิตที่เต็มล้นไปด้วยความชื่นชมยินดียิ่งไม่ต้องคิดเลย แต่ก็เป็นในเวลานั้นเองที่ฉันเริ่มได้เห็นแล้วว่าคำปลอบใจเกี่ยวกับชีวิตที่ใครๆ ต่างก็พูดกันนั้นเปรียบเสมือนกับผ้าอ้อมคุณภาพต่ำ เพียงข่าวประเสริฐเท่านั้นที่สามารถนำพาความเชื่อของคุณให้ข้ามผ่านแรงระเบิดทางฝ่ายวิญญาณได้ บ่อยครั้งที่เรารู้สึกพอใจกับการแคโยนแท่งเรืองแสงของคำพูดที่ใครๆ ต่างก็ใช้กันลงไปในความสงสัยอันมืดดำของเรา แสงสว่างและการปลอบโยนของสิ่งนั้นจางหายไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน

บางทีความรู้สึกที่น่ากลัวที่สุดท่ามกลางความขุ่นมัวเหล่านี้อาจมาจากความคิดที่มีมืดดำอย่างหนึ่งก็ได้ นั่นคือคำโกหกที่เราถูกล่อลวงให้เชื่อ ความคิดนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องบาปกรรมมากกว่าพระคุณ คือเราคลางแคลงใจว่าไม่ว่าวันนั้นจะผ่านไปอย่างไรนั้นแหละคือความรู้สึกที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา

แค่ผ่นปรนกับตัวเองบ้าง?

อะไรคือความหวังของเราเมื่อความขุ่นเคืองภายในบ้านท่วมท้นจนพาเราจมดิ่งอยู่ในความท้อแท้และสิ้นหวัง? สิ่งนี้เป็นเพียงแค่ฤดูกาลหนึ่งที่จะผ่านไปใช่ไหม?

บางทีคุณอาจจะเป็นคุณแม่ชาวันหรืออาจจะเป็นแม่ที่พยายามหาทางช่วยเหลือและให้กำลังใจแม่บ้านผู้สิ้นหวังคนอื่น ๆ อยู่ ชีวิตประจำวันของแม่แต่ละบ้านทั่วโลกย่อมแตกต่างกันแต่ความหวังของ

เราคือหนึ่งเดียว เราทุกคนจำเป็นต้องมีประสบการณ์กับความจริงที่จับต้องได้ของความหวังซึ่งมีพร้อมเสมอสำหรับทุกฤดูกาลและเป็นความหวังที่จะไม่มีวันล่วงไปเลย คุณแม่ขาวันและแม่บ้านผู้สิ้นหวังมีปัญหาที่ลึกยิ่งกว่าความต้องการที่จะหยุดพักจากการงานที่หนักในแต่ละวัน แม้ว่าการได้พักผ่อนทางกายจะเป็นสิ่งจำเป็นในแต่ละวันก็ตาม

การปฏิเสธว่าเราไม่ได้มีวันที่แย่ที่สุดก็อาจจะใช้ได้จนกว่าวันที่แย่ที่สุดวันถัดไปจะมาถึง การผ่อนปรนกับตัวเองบ้างในบางครั้งจะไม่สามารถผ่อนปรนปัญหาในระยะยาวได้

สิ่งที่เราทุกคนต้องการคือการรับการไถ่จากบาปของเราเอง โดยพระบุตรผู้ถูกตัดขาดจากพระบิดาเมื่อแบกบาปของเราไว้บนตัวพระองค์เองเพื่อจะได้ผูกเราให้ติดกับพระเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ตลอดไป สิ่งที่เราต้องเห็นคือแสงสว่างแห่งความรู้ถึงพระเกียรติสิริของพระเจ้าบนใบหน้าของพระคริสต์ซึ่งส่องเข้ามาในใจเรา (2โครินธ์ 4:6)

มีเพียงแสงสว่างอันร้อนแรงของข่าวประเสริฐเท่านั้นที่สามารถขับไล่ความสงสัยอันมืดดำและส่องสว่างให้เรามองเห็นบาปที่ต้องกลับใจได้ ผ่านทางแสงสว่างของข่าวประเสริฐเราจึงเห็นว่าความกรุณาของพระเจ้านำเราให้กลับใจอย่างไร และโดยพระคุณพระเจ้ก็ทรงบีบบังคับให้สถานการณ์อันน่าผิดหวังของเรายอมจำนนต่อพระประสงค์แห่งข่าวประเสริฐในชีวิตเรา พระเจ้าทรงใช้สภาวะเช่นนี้ทำให้เราเติบโตและเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น ทำให้เรารู้สึกเบื่อหน่ายความบาปของตัวเอง และทรงใช้สภาวะเช่นนี้สอนหัวใจของเราให้โยกหาพระคุณสำหรับอนาคตของพระเจ้า ฉันชอบสิ่งที่เอ็ด เวลซ์พูดถึงความหวังในพระคุณเพื่ออนาคตของพระเจ้าว่า “อนาคตของคุณนั้น

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

รวมถึงมาด้วย สิ่งนี้จะมาอย่างแน่นอน ไม่มีประโยชน์ที่จะคาดคะเนสถานการณ์ของอนาคตในตอนนี้อย่างไร เพราะพระเจ้าจะทรงทำมากกว่าที่คุณคาดคิดอีก เมื่อคุณเข้าใจแผนการของพระเจ้าในการมอบพระคุณเพื่ออนาคตให้แก่คุณ คุณก็ได้ไขความลับของยาบรรเทาความกลัวและความกังวลที่น่าจะมีประสิทธิภาพมากที่สุดของพระเจ้า”¹

ขณะที่ทำงานต่างๆ ในบ้านเราจำเป็นต้องมองด้วยตาใจของเราว่าพระคริสต์เป็นความชอบธรรมสำหรับทุกคนที่เชื่อ (โรม 10:4) นั่นหมายความว่าเราจะไม่พยายามซักฟอกหรือซ่อมแซมผ้าซีริวแห่งความชอบธรรมซึ่งมาจากตัวเองราวกับว่าสิ่งนี้จะรับรองเราต่อหน้าพระเจ้าได้ พระเยซูคือการรับรองของเรา เราจะไม่อึดอัดอย่างภาคภูมิใจกับความสำเร็จในบ้านราวกับว่าสิ่งนี้มอบความมั่นใจต่อหน้าพระเจ้าให้ พระคริสต์คือความมั่นใจของเรา ดังที่เจอรี่ บริดเจส ได้กล่าวไว้ในหนังสือ *The Discipline of Grace* ของเขาว่า “วันที่เลวร้ายที่สุดของคุณไม่เคยเลวร้ายเกินกว่าที่พระคุณของพระเจ้าจะเอื้อมถึง และวันที่ดีที่สุดของคุณก็ไม่ได้ดีเกินกว่าที่คุณจะไม่ต้องการพระคุณพระเจ้าอีก”²

พระคริสต์คือความชอบธรรมของเรา พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิมเมื่อวานนี้ วันนี้ และตลอดไป (ฮีบรู 13:8) ดังนั้นเราจึงไม่กลัววางใจในวันที่ดีที่สุดหรืออารมณ์ที่ดีที่สุดของเรา และเราก็ไม่ควรจะหวั่นไหวเพราะเรามีวันที่แย่ที่สุดและอารมณ์ที่เกรี้ยวกราดที่สุดเช่นกัน

เราชื่นชมยินดีในพระเยซูผู้เป็นสติปัญญาซึ่งมาจากพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรม การถูกชำระให้บริสุทธิ์ และการไถ่

1 Edward Welch, *Running Scared: Fear, Worry, and the God of Rest* (Greensboro, NC: New Growth Press, 2007), 140.

2 Jerry Bridges, *The Discipline of Grace: God's Role and Our Role in the Pursuit of Holiness* (Colorado Springs, CO: Navpress, 2006), 19.

ของเรา (1 โครินธ์ 1:30) ความยินดีในพระเยซูของเราหลังออกมาเป็นการสรรเสริญ และพระวิญญูณก็เกิดผลในชีวิตเราเพื่อพระเจ้า จะทรงได้รับเกียรติ

“ในยามที่ต้องการนะเธอ?”

นั่นแหละคือทุกเวลาในบ้านของฉัน!

ทั้งคุณแม่ชาวจีนและแม่บ้านผู้สิ้นหวังสามารถเข้ามาใกล้บัลลังก์แห่งพระคุณพระเจ้าได้ทุกวัน เราไม่จำเป็นต้องรอนจนกว่าจะถึงวันที่แย่ร้ายที่สุดและไม่มีอะไรดีเลยก็ได้

พระเยซูผู้เป็นมหาบุโรหิตที่ยิ่งใหญ่ นั่งอยู่เบื้องขวาของพระบิดา และวิงวอนเพื่อคนบาปที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ อย่างเราอยู่ คือคนบาปผู้วางใจในเครื่องบูชาที่ทรงถวายแทนเราบนไม้กางเขน “ฉะนั้นขอให้เราเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ” (ฮีบรู 4:16)

เพื่อนคนหนึ่งของฉันแสดงความคิดเห็นว่า “ในยามที่ต้องการนะเธอ? นั่นแหละคือทุกเวลาในบ้านของฉัน!” ไม่มีเวลาไหนที่คุณจะสามารถร้องขอพระเมตตาและพระคุณจากพระเจ้าด้วยความกล้าหาญที่เหมาะสมกว่านี้อีกแล้ว พระบิดาทรงห่วงใยคุณ พระเยซูไม่เคยทอดทิ้งคุณ และพระวิญญูณก็ประทานความมั่นใจให้แก่หัวใจเรา (โรม 5:5)

พระเจ้าคือพระเจ้าผู้เลี้ยงของคุณใช่ไหม? พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้คุณขาดแคลน พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นคนต้นเรือนแห่งพระคุณซึ่งมีตามความไพบูลย์ของพระเกียรติสิริของพระองค์ในพระเยซูคริสต์ และพระองค์ประทานกำลังให้เราทำในสิ่งที่ทรงเรียกให้เราทำทุกวัน!

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

แม่คืองานที่เหนื่อยล้าทั้งทางกายและทางอารมณ์ แล้วแม่จะไปหาเรียวยางที่เธอต้องการเพื่อปรนนิบัติครอบครัวของเธอมาจากไหน? คำตอบคือจากพระเจ้า ผู้ทรง “สามารถประทานพระคุณทุกประการอย่างเหลือล้นแก่ท่าน เพื่อว่าท่านจะมีทุกอย่างที่จำเป็นอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมีเหลือล้นสำหรับการดีทุกอย่าง” (2โครินธ์ 9:8) แม้ว่าหลังจะยกและร่างกายจะอ่อนล้า พระเจ้าก็ทรงสามารถเสริมกำลังแม่ได้ “ให้พวกท่านมีกำลังด้วยฤทธานุภาพทั้งสิ้นตามานุภาพแห่งพระสิริของพระองค์ เพื่อให้ท่านมีความทรหดอดทน และมีความอดทนในทุกสิ่ง พร้อมทั้งมีความยินดี” (โคโลสี 1:11) การขอบพระคุณคือการตอบสนองที่เหมาะสมต่อพระเจ้าในขณะที่ทรงมอบมรดกแห่งพระคุณทั้งหลายที่เรามีในพระคริสต์ให้แก่เรา (โคโลสี 1:12)

ฉะนั้น ในขณะที่คุณกำลังเหน็ดเหนื่อยจากการงานจนแทบไม่ไหว หายใจหายใจคอ แต่คุณก็ยังคงหายใจอยู่ นี่แหละคือเหตุผลให้คุณสรรเสริญพระเจ้า! เมื่อคุณรู้สึกว่าการการบรรเทาอย่างที่สุดนี้แหละคือสิ่งที่จำเป็นที่คุณต้องการพระคุณของพระเจ้าอย่างที่สุดด้วย ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับของขวัญของความรู้สึกลึกซึ้งที่บอกว่าคุณต้องการพระองค์รู้ใหม่ว่าตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน? คุณอาจจะกำลังนั่งอ่านหนังสือเล่มนี้ในรถมินิแวนเพื่อรอรับลูกที่หน้าโรงเรียนอยู่ แต่รู้ไหมว่าตัวเองอยู่ที่ไหน? คุณเคยถูกทำให้เป็นขึ้นมากับพระคริสต์แล้วหรือยัง? ถ้าอย่างนั้นคุณก็อยู่ในพระคริสต์ กำลังนั่งบนสวรรค์ร่วมกับพระองค์อยู่ ดังนั้นจงให้ความคิดของคุณจดจ่ออยู่กับเบื้องบนซึ่งเป็นที่ที่พระคริสต์ประทับอยู่ (โคโลสี 3:2) คุณเป็นของพระองค์ผู้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากความมรณาหรือไม่? ถ้าอย่างนั้นก็จะเกิดผลถวายแด่พระเจ้า (โรม 7:4) เมื่อแต่ละวันนั้นยากเกินกว่าจะรับได้และอะไรๆ ก็ดูเหมือนจะเกินการควบคุม สุดหายใจลึกๆ แล้วเตือนตัวเองว่า

“พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด การรอดพ้นจากความตายมาจากพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต” (สดุดี 68:20) มีคำสัญญาที่แลงมาด้วยชีวิตของพระเยซูที่ขณะนี้เป็นอย่างคุณเพื่อจะช่วยให้คุณในแต่ละเวลาแล้ว ทุกวันที่ดวงอาทิตย์ขึ้นและตกสามารถเป็นสัญญาณเตือนใจว่าวันนั้นของพระเจ้ากำลังจะมาถึง คือวันที่น้ำพระทัยของพระเจ้าจะสำเร็จบนแผ่นดินโลกเช่นเดียวกับบนสวรรค์โดยทางเหล่านี้และวิธีอื่นอีกมากมายแม้จะสามารถรับอาณาจักรของพระเจ้าได้แม้จะอยู่ท่ามกลางชีวิตที่ยุ่งเหยิงของเธอ

ดีกว่า “ขอบุลาครั้งสุดท้ายนะแม่”

สมาชิกทุกคนในบ้านของเราที่มีความสูงต่ำกว่า 120 ซม. มีแนวโน้มที่จะมีอาการคลุ้มคลั่งในช่วงเวลาราว ๆ 1 ชั่วโมง เพื่อนที่มีปัญญาคนหนึ่งของฉันมักจะเตือนฉันว่าวันนั้นจะมาถึง คือวันที่เรื่องราวจะกลับตาลปัตรวันหนึ่งฉันจะต้องโน้มหน้าให้ลูก ๆ ตื่นนอนและลุกออกจากเตียง เดือนปีเหล่านั้นช่างดูห่างไกลเหลือเกิน

เด็กเล็กมักจะรู้สึกประหลาดที่สุดในตอนกลางคืน ข้างนอกมีแต่ความมืด กิจกรรมต่าง ๆ ในบ้านก็ค่อย ๆ สงบลง และพวกเขาได้ยินเสียงบอกว่าถึงเวลานอนแล้วไม่ต้องเล่นอะไรอีก งดตีมน้ำ งดขนม งดเกม งดของเล่น งดตีลังกา

จากนั้นก็ถึงคิวคณะนักร้องประสานเสียงร้องเพลงก่อนนอนอย่างพร้อมเพรียงกันว่า ขออ่านหนังสืออีกเล่ม น้ำอีกหน่อยเดียว กอดครั้งสุดท้าย ขอบุลาครั้งสุดท้ายนะแม่!

โดยพระคุณพระเจ้า ผลของพระวิญญาณแห่งความอดทนและความอ่อนสุภาพก็เพิ่มจำนวนขึ้นและสุกพร้อมแล้วสำหรับเวลาเช่นนี้พระเจ้าได้รับเกียรติในการมอบกำลังที่ฉันต้องการในการสำแดงความ

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

กรุณาต่อลูก ๆ ให้แก่ฉันเมื่อฉันรู้สึกที่กำลังเร่งรีบหรือหงุดหงิดรำคาญ ขณะที่วันอันแสนยาวนานกำลังจะจบลง และในเวลาที่คุณปล่อยให้ผลของพระวิญญูญาณนำเสียไปเพราะความบาปผิดของฉัน องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงมอบพระคุณที่ฉันต้องการให้แก่ฉันเพื่อที่จะขอโทษลูก ๆ สำหรับความริบร้อน การไม่ถนอมน้ำใจ และคำพูดที่ไม่เห็นอกเห็นใจ ของฉันเอง เวลาก่อนนอนคือประสบการณ์ที่สอนเราทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่

ฉันยืนยันการอยู่ด้วยของฉันทับลูก ๆ ว่า “แม่แค่จะอยู่ในห้องนั่งเล่น แล้วจะไปนอนในห้องนอน แม่จะอยู่ที่นี้ไม่ไปไหนจะ” ฉันย้ำเตือนและให้ของบางอย่างกับลูก ๆ เพื่อช่วยให้เขาหลับ “เฮ้ นายอำเภอและมนุษย์อวกาศของจิตสัน นี่หมอนกุหลาบของอโโลซ่า และนี่ยูนิคอร์น เจ้าอมแบตน้อย กำไล อ้อและกิ้งกือตุ๊กตาของนอราห์ แม่ตั้งเวลาเปิดเพลงไว้ให้ และไฟห้องน้ำก็เปิดอยู่ตลอดเพื่อลูกต้องเข้า”

ฉันแสดงความรักต่อพวกเขามากเป็นพิเศษเพื่อบอกว่าฉันรักพวกเขา “นี่ หอมอีกฟอตของลูก ของลูกและกิ้งของลูก และนี่ก็กอดของลูก ของลูกและกิ้งของลูก”

กระนั้น เสียงสะอึกสะอื้นและการประท้วงก็อาจตั้งขึ้น ฉันพูดประโยคสุดท้ายซ้ำอีกครั้งเพื่อย้ำเตือนพวกเขาว่าพระเจ้าทรงอยู่ด้วย และพระบิดาในสวรรค์ก็ใส่ใจเรา “ลูกสามารถไปนอนด้วยความมั่นใจได้เพราะพระเจ้าไม่เคยปล่อยหลับเลยและพระองค์ก็ดูแลพวกหนูอยู่สำหรับพระองค์แม่แต่ในความมืดก็สว่างเหมือนตอนกลางวัน ดังนั้นพระองค์มองเห็นพวกหนูตลอดเวลา หากรู้สึกกังวลก็แค่อธิษฐานกับพระเจ้าและบอกทุกอย่างกับพระองค์เพราะพระองค์รักหนูมากและสามารถช่วยหนูได้”

แต่ที่ที่สุดแล้วฉันก็ต้องออกจากห้อง ฉันจะต้องจูบลาครั้งสุดท้ายก่อนนอน บอกฝันดีเป็นครั้งสุดท้าย และปิดประตู ลูก ๆ ของฉันจะคิด

ว่าจะไรดีกว่าการยืนยันความรักและความห่วงใยภายนอกที่ฉันมีต่อพวกเขาทั้งหมดนี้หรือ? คำตอบคือการสถิตอยู่ภายในซึ่งจะคงอยู่ตลอดไปในห้องนอนของพวกเขาโดยเฉพาะตอนที่ “แม่ขา / แม่ครับ ทำไมไม่อยู่ต่อ? หรือ ทำไมไม่นอนที่ห้องเรา? พวกเขารู้สึกมั่นใจมากที่สุดในเมื่อฉันอยู่ตรงนั้น

เสียงดังระงมที่ผสมปนเปกันไปในเวลาก่อนนอนคือภาพหนึ่งของพระคุณพระเจ้าที่เตือนฉันว่าส่วนหนึ่งในพันธกิจของพระวิญญูณบริษัทที่มีต่อฉัน คือการทำให้ความกลัวอย่างวิตกกังวลของฉันสงบลงและประทานสันติสุขและความมั่นคงให้ฉันเมื่อฉันรู้สึกไม่มั่นใจในความห่วงใยและความรักของพระเจ้า

ตราประทับแห่งจิตวิญญูณของเราเพื่อพระเจ้าคืองานอันมีประสิทธิภาพและไร้ที่ติของพระวิญญูณ มีหลายเหตุผลที่บางครั้งผู้เชื่อก็ไม่รู้สึกใกล้ชิดกับพระเจ้าเท่าไร แต่กระนั้นเรายังคงอยู่ในพระคริสต์เพราะการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญูณบริษัท เมื่อพระวิญญูณถือกรรมสิทธิ์ในคุณพระองค์จะไม่ยอมให้มี “ผู้อาศัยอื่นๆ” มาแอบแฝงอยู่ด้วยแน่นอน พระองค์จะไม่ยอมถูกไล่ที่ การถือครองสิทธิ์ของพระองค์นั้นถาวร ฉันเริ่มรู้สึกซาบซึ้งในการรับรองนี้มากขึ้นเมื่อไตร่ตรองถึงคำพยานของผู้เชื่อในพระคริสต์ที่ในอดีตเคยได้รับอิทธิพลหรือถูกรบกวนโดยวิญญูณชั่ว ชายและหญิงเหล่านี้ตายแล้วในการล่วงละเมิดและยอมจำนนต่อวิญญูณชั่ว พวกเขาประพบัติตัวตามลักษณะที่เป็นมลทินและชั่วร้ายของวิญญูณที่ยึดครอง “บ้าน” ของพวกเขาอยู่ เมื่อพระวิญญูณบริษัทถือกรรมสิทธิ์อย่างถาวรในพวกเขา พวกเขา ก็ถูกประทับตราตลอดไป เช่นกันหากคุณอยู่ในพระคริสต์ การสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญูณคือการยืนยันว่าคุณได้ถูกประทับตราและถูกทำเครื่องหมายเพื่อเป็นของพระบิดาผู้สถิต

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

บนสวรรค์ตลอดไปแล้ว พระวิญญานทรงเป็นพระเจ้า และการงานอันมีประสิทธิภาพและไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์คือความจริงที่เป็นรูปธรรมซึ่งไม่อาจถูกปฏิเสธหรือได้รับยืนยันโดยอารมณ์ซึ่งเป็นนามธรรมของคุณได้ (เอเฟซัส 1:13-15) หรือไม่อาจถูกคุกคามโดยวิญญานชั่วได้เลย

แน่นอนว่าหัวใจของเรากลัวหายนามากขึ้นโดยการยืนยันและหลักฐานรอบตัวเราที่ทำให้เห็นถึงความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา เราเห็นพระคุณเพื่อส่วนรวมของพระเจ้า การจัดเตรียมของพระองค์และอื่น ๆ อีกมากมาย!

แม้จะรู้สึกว้าวุ่นใจแล้วเพราะความรู้สึกแบบนั้นหรือแบบนี้ที่ไม่แน่นอนหรือที่เปราะบางแต่เราก็ยังสามารถผลิตเพลินไปกับความมั่นใจซึ่งคงอยู่ภายในตลอดวันได้ คือความมั่นใจซึ่งได้รับมาจากพระวิญญานบริสุทธิ์ผู้ได้เทความรักของพระเจ้าเข้ามาในใจเรา (อิสยาห์ 59:21) ดูลีว่าพระเจ้าได้แสดงออกมากขนาดไหนเพื่อที่หัวใจซึ่งไม่มั่นคงของเราจะได้รับการปลอบโยนโดยความรักของพระองค์!

เนื่องด้วยมุมมองของความหวังที่แท้จริงและแหล่งที่มาของการปลอบโยนใจของเรา เราจึงสามารถเห็นสติปัญญาในคำอธิษฐานของเปาโลและสามารถทูลขอเพื่อที่พระเจ้าจะทำกับเราแบบเดียวกันได้ว่า “ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจท่านทั้งหลายเข้าในความรักของพระเจ้าและในความมานะอดทนของพระคริสต์” (2 เธสะโลนิกา 3:5)

โล่ปลอมๆ ของคุณแม่ดีเด่นแห่งปี

ช่วงคริสตมาสปีหนึ่ง ฉันบังเอิญโยนคุกกี้จินเจอร์เบรดแมนที่ลูกสาว
อุตุส่าห์ตกแต่งให้ด้วยความตั้งใจทิ้งไปโดยไม่ตั้งใจ เธอโกรธฉันมาก
ขนาดที่ฉันต้องได้ยินเรื่องเจ้าจินเจอร์เบรดแมนนี้อีกหลายรอบแม่
ปีใหม่จะผ่านไปนานแล้วพอสมควร เต็มว่าเมื่อฉันโยนคุกกี้ทิ้งลง
ถึงขยะด้วยความซุ่มซ่าม ฉันคงได้โยนโล่ของผู้ได้รับเลือกให้เป็นคุณ
แม่ดีเด่นแห่งปีทิ้งไปด้วยแน่ ๆ

แน่นอนว่าไม่มีรางวัล “คุณแม่ดีเด่นแห่งปี” อยู่จริงหรอก แต่เรา
พูดถึงสิ่งนี้เหมือนกับเป็นเรื่องตลก ความจริงคือแม่ทุกคนไม่สามารถ
ลำแดงภาพของพระเจ้าในการเป็นแม่ของเธอได้อย่างไรที่ตีหรือ
สมบูรณ์แบบเลย สิ่งที่คุณจะไม่ใช้เรื่องตลกคือความรู้สึกผิดที่เราต้อง
เผชิญเมื่อนึกถึงถึงความบกพร่องต่าง ๆ ของเราอย่างตรงไปตรงมา

และผู้ได้รับเลือกก็ไม่ใช่....

มีแม่คนไหนบ้างที่ไม่ทุกข์ใจเพราะความรู้สึกว่าตัวเองไม่ดีพอและ
เพราะความรู้สึกผิด? เพื่อนคนหนึ่งบอกกับฉันว่าเธอตั้งกฎไว้เลยว่า

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

จะพยายามหลีกเลี่ยงงานพบปะกันของแม่ ๆ เพราะเธอรู้สึกทนไม่ได้กับความ “สมบูรณ์แบบ” ต่าง ๆ ที่เธอเห็น เราคงพอจะเข้าใจความรู้สึกของเธอได้ ลองจินตนาการถึงห้อง ๆ หนึ่งที่เต็มไปด้วยผู้คนที่น่าเสนอชีวิตของตัวเองในแบบที่ทำให้คุณรู้สึกไม่มั่นคงและรู้สึกผิดที่แม้แต่คนที่มีความมั่นใจสุด ๆ ยังรู้สึกประหม่าได้

แม้แต่พวกเราบางคนที่ไม่ค่อยรู้สึกประหม่ากับอะไรง่าย ๆ ยังสามารถสัมผัสได้ถึงความไม่ดีพอของตัวเองโดยธรรมชาติเมื่อเทียบกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง พระเจ้าได้ทรงสร้างเราให้มีจิตสำนึกที่เป็นพยานให้กับความคิดนี้ว่าไม่มีพวกเราสักคนที่ “ดี” ตามมาตรฐานของพระเจ้า

แม้ว่าเราจะยังไม่เคยล่วงละเมิดความบาปอันน่ารังเกียจเท่าที่เรารู้ เราก็ไม่จำเป็นต้องมองลึกลงไปในหัวใจจึงจะสามารถพบกับความบาปของตัวเองได้เลย เราใช้ลูก ๆ เพื่อยกย่องตัวเองและทำให้ตัวเองดูดี เราวิพากษ์วิจารณ์แม่คนอื่น ๆ เพื่อบรรเทาความรู้สึกไม่มั่นคงของตัวเอง เราล้มเหลวในการรักลูก ๆ ด้วยความรักที่เสียสละและไม่เห็นแก่ตัว เราละเลยลูก ๆ ของเราในนามของการทำพันธกิจ เราหยุดสามัคคีธรรมกับพี่สาวและน้องสาวในพระคริสต์คนอื่น ๆ เพราะเรื่องซึ่ปะตัวอย่างเช่นสไตล์การเลี้ยงลูก เราเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีและสอนลูก ๆ ของเรว่าจงให้คุณค่ากับความคิดเห็นของโลกมากกว่าความคิดเห็นของพระเจ้า และนี่คือตัวอย่างเพียงไม่กี่ข้อของวิธีที่เราล้มเหลวในการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม

และยังมีมาตรฐานที่เป็นไปไม่ได้อื่น ๆ อีกที่เราคิดขึ้นมาเองและยึดถือตามนั้น เรา รู้สึก ละอายใจ เพราะโครงการบางอย่างที่เราเป็นคนริเริ่มและไม่ได้ทำให้สำเร็จ เรา รู้สึก ผิด ที่ ลูก ๆ ไม่ได้เป็นอย่างที่เราวาดฝันไว้ เราตกลงไปในหลุมพรางของ “ความกลัวมนุษย์” แล้วใช้ชีวิตเพื่อ

จะได้รับการยอมรับจากแม่คนอื่น เราโกรธเพราะความฝันของการเป็นแม่ที่สมบูรณ์แบบไม่เคยเกิดขึ้นเลย เราคือนักวิจารณ์ปากร้ายของตัวเอง ที่ลงโทษตัวเองเนื่องจากการก่ออาชญากรรมต่ออีโก้ันประระบางของตัวเอง เมื่อเห็นรายการเหล่านี้ฉันก็รู้ว่าตัวเองสามารถคิดรายการพวกนี้ออกได้ไม่ยากเลย ฉันคุ้นเคยกับปัญหาเหล่านี้ดี เมื่อย้อนกลับไปดูที่บ้านทีก็ในเรื่องการเป็นแม่ของฉันก็พบว่ามีความบังเอิญและความล้มเหลวมากกว่าความสำเร็จอย่างอัศจรรย์แห่งความเชื่อเสียอีก แล้วแม้ที่บกพร่องจะยังมีความหวังอะไรอยู่บ้าง?

ตรงข้ามกับฉากหลังที่ขุ่นมัวของภาพนี้ ชาวประเสริฐส่องสว่างยิ่งกว่าและให้ความหวังที่ยั่งยืนยิ่งกว่าคำสัญญาลมๆ แล้งๆ ของการตระหนักถึงศักยภาพของตนเองและกำลังใจที่มีอายุสั้นจากมูมมอแบบมีน้ำอยู่ตั้งครึ่งแก้ว ชาวประเสริฐเปลี่ยนวิธีที่เรามองความล้มเหลวของตัวเองและทำให้เราได้เห็นว่าพระเจ้าทรงกอบกู้ความบกพร่องของเรากลับคืนมาเพื่อพระเกียรติของพระองค์อย่างไร พระเจ้าได้ทรงช่วยคุณแม่ที่เป็นคริสเตียนให้พ้นจากอาณาจักรของความมืดและนำเธอเข้าไปอยู่ในอาณาจักรของพระบุตรสุดที่รักของพระองค์ ในพระองค์แม่ได้รับการไถ่และการอภัยบาป (โคโลสี 1:13) ในชาวประเสริฐเราได้ยินถึงการที่เราได้รับพระคุณสำหรับวันนี้และความหวังอันสดใสสำหรับวันพรุ่งนี้

ชาวประเสริฐแห่งพระคุณกล่าวว่าพระเจ้าทรงยอมรับคุณในพระคริสต์ และจากนั้นพระองค์ก็ทรงมอบฐานะอันชอบธรรมของพระบุตรเป็นของขวัญให้คุณด้วยความเชื่อ เราไม่ได้ทำให้ตัวเองเป็นคนบริสุทธิ์ตั้งแต่แรกเพื่อให้พระเจ้ายอมรับเรา ฐานะของเราในพระคริสต์ทำให้เรามีความยินดีที่ต่อมาได้เปลี่ยนแปลงการเป็นแม่ของเรา หนึ่งในความยินดีเหล่านี้คือการได้มีประสบการณ์กับพลังซึ่ง

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ไม่อาจต้านทานได้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งอยู่ในเราเพื่อที่เราจะต่อสู้กับการล่องลงและวังหนีจากความบาป แต่ก่อนที่จะไปถึงจุดนั้น ให้เรามาเฉลิมฉลองให้กับความมั่นคงของรากฐานแห่งความชอบธรรม โดยความเชื่อกันดีกว่า

ไม้กางเขนได้ประกาศว่าเสื้อผ้าของคุณสกปรก เราลุกขึ้นปกป้องตัวเองในเรื่องซี้ปะตี๋ว เรบอกให้คนอื่นรู้ว่าได้จ่ายเงินไปกับของสิ่งชิ้นนั้นมากแค่ไหน ทำให้ลูกถึงตอบสนองแบบนั้น หรือทำไมโตะทำอาหารถึงได้ละอะขนาดนั้น เรายังชอบหาความชอบธรรมให้กับเรื่องใหญ่ ๆ อย่างเช่นเรื่องบาปของเราด้วย เราสวมหน้ากากแห่งความชอบธรรมเพื่อปกปิดความชั่วร้ายที่แฝงอยู่ในใจ เราซัดตุจิตสำนึกที่ฟ้องผิดของเราด้วยผ้าซั้วที่เประเปื่อนแห่งการทำดีของเรา

ข้าพระองค์ทุกคนกลายเป็นเหมือนสิ่งที่เป็นมลทิน
และความชอบธรรมทั้งหมดของพวกเขา
เหมือนเสื้อผ้าสกปรก
ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงเหมือนใบไม้
และความผิดบาปของพวกเขา
พัดพาพวกเขาไปเหมือนลม
(อิสยาห์ 64:6)

พระคัมภีร์กล่าวว่าการเสแสร้งว่าไม่มีบาปนั้นไร้ประโยชน์ เพราะไม้กางเขนได้ป่าวประกาศให้โลกเห็นแล้วว่าเรามีความผิดแค่ไหน เราต้องการพระผู้ช่วยไม่ใช่ไลฟ์โคซ์ “เสื้อผ้าที่สกปรกที่สุด” ของเรา ถูกเปิดโปงแล้ว บาปของเราเป็นการล่องลงละเมิดซึ่งทำต่อพระเจ้าผู้

บริสุทธิ์ บาบของเราเรียกร้องให้พระบุตรผู้ไร้ตำหนิของพระเจ้าต้องตาย เพื่อจะได้ช่วยกู้เราจากการลงโทษตลอดนิรันดร์ที่เราสมควรได้รับ นี่คือเหตุผลที่พระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนแทนเรา พระคุณที่ประทานให้เราบนไม้กางเขนปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากภาระอันหนักอึ้งของการต้องเสแสร้งต่อหน้าคนอื่นและที่สำคัญสุดต่อหน้าพระเจ้า

โดยทางข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงทำบางอย่างเพื่อเราที่ดีกว่าการเพียงแค่ปฏิเสธความผิดบาปของเราเท่านั้น พระเจ้าทรงถอดเสื้อที่สกปรกของเราออกแล้วสวมความชอบธรรมของพระคริสต์ให้เราแทน

ข้าพเจ้าปีติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างใหญ่หลวง
จิตวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าของข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ทรงสวมเสื้อผ้าแห่งความรอดให้ข้าพเจ้า
และให้ข้าพเจ้าสวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม
ดุจเจ้าบ่าวประดับศิระคล้ายปูโรหิต
และเหมือนเจ้าสาวประดับกายด้วยเพชรนิลจินดา
(อิสยาห์ 61:10)

เพื่อนสาวคะ นี่หมายความว่า คุณสามารถหยุดพักได้! คุณสามารถวางความคิดใดๆ ก็ตามที่บอกว่าคุณกำลังทำงานเพื่อจะได้การยอมรับจากพระเจ้าลงแล้วพักสงบในพระคริสต์ สถานะอันชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้าของคุณคือสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำงานสำเร็จและได้รักษาไว้เพื่อคุณเสมอ ไม่มีสิ่งไหนที่มนุษย์คนใดทำอะไรจะสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งที่พระเยซูทรงทำได้ พระคุณเช่นนี้ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากโซ่ตรวนของบาปและจากภาระหนักของการเสแสร้ง และพระคุณเช่นนี้

ยังผลักดันให้เราแบ่งปันให้ผู้อื่นรู้ด้วยว่าพวกเขาสามารถเป็นอิสระจากสิ่งนี้ได้อย่างไรด้วย

แล้วเราจะซ่อนตัวจากพระเจ้าไปทำไม? เหตุใดเราถึงทำให้จิตวิญญาณตัวเองไร้ซึ่งความรู้สึกด้วยยาของการเลือกที่จะไม่ฟังเสียงเตือนให้กลับใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์? เหตุใดเราจึงเคร่งเครียดและเป็นกังวลภายใต้ภาระหนักของการเสแสร้งต่อหน้าเพื่อน ๆ ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณอย่างเดียวกันซึ่งให้โดยพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวกัน หรือต่อหน้าเพื่อน ๆ ที่ไม่รู้เลยว่าพระคุณเช่นนั้นสามารถปลดปล่อยพวกเขาได้? ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่ไว้ใจได้สักข้อให้เราถอนตัวจากการสารภาพความผิดของเราต่อหน้าพระเจ้าและต่อเพื่อนสาวในพระคริสต์ของเรา แต่เรามีเหตุผลทุกข้อที่จะยกย่องไม้กางเขนและวางใจพระเยซูในเรื่องภาพลักษณ์ของเรา มิลตัน วินเซนต์ พูดถึงพระคุณแห่งไม้กางเขนว่า “เนื่องจากข้อเท็จจริงอันเลวร้ายที่สุดของผมได้ถูกเปิดโปงสู่สายตาของคนอื่นแล้ว ผมจึงค้นพบว่าตัวเองรู้สึกจริงๆ ว่าผมไม่มีอะไรให้ต้องปิดบังอีก”¹ จอห์น บันยัน อธิบายว่าความชอบธรรมของเรานั้นเหมือนความลึกลับอันยิ่งใหญ่ “อันที่จริง นี่คือนิ่งในความลึกลับอันยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก คือความชอบธรรมซึ่งอยู่ในสวรรค์จะทำให้ผมที่เป็นคนบาปของโลกได้ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม!”² นี่คือการลึกลับซึ่งมีชีวิตอย่างแท้จริง!

หากคุณอยู่ในพระคริสต์ดังนั้นจึงไม่มีบาปไหนที่คุณทำที่การลงโทษของมันยังไม่เคยถูกจัดการบนไม้กางเขนเลย เราทนทุกข์เนื่องจากผลแห่งความบาปของเราซึ่งได้แก่ ความสัมพันธ์ที่แตกหัก

1 Vincent, Gospel Primer for Christians, n.p.

2 John Bunyan, *Justification by an Imputed Righteousness*, <http://acacia.pair.com/Acacia.John.Bunyan/Sermons.Allegories/Justification.Imputed.Right>

ความบาดเจ็บทางกาย ภาพลักษณ์ที่เสียหาย และอื่น ๆ กระนั้นการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมของคุณในพระคริสต์ก็ยังคงอยู่ พระเจ้าจะไม่ทรงเปลี่ยนใจและไม่อาจทรงเปลี่ยนใจได้เลย พระองค์ทรงทราบความชั่วร้ายที่สุดของคุณและรู้ว่าความชอบธรรมซึ่งเกิดจากตัวเองของคุณมักจะโน้มเอียงไปทางไหนเมื่อทรงประกาศว่าคุณเป็นคนชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระเยซู

เพื่อนสาวคะ คำตัดสินคือ “พระเยซูได้ทรงจ่ายราคาทั้งหมดแล้ว” เราคือคนชอบธรรมในพระคริสต์ ได้รับการอภัยบาป และเป็นไทเพื่อที่จะรักองค์พระผู้เป็นเจ้าและคนอื่นเหมือนดังที่พระเยซูได้ทรงรักเรา (ยอห์น 13:34) เนื่องจากความรักของพระคริสต์ควบคุมเราอยู่ (2โครินธ์ 5:14) เราสามารถสลัดบาปที่ชอบมาก่อความยุ่งยากให้เราได้ง่ายๆ และสามารถวิ่งต่อไปในการผจญภัยของการเป็นแม่ด้วยความทรหดอดทนได้ เราไม่ได้อยู่เพื่อตัวเองอีกแต่อยู่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงตายเพื่อเราและถูกทำให้เป็นขึ้น (2โครินธ์ 5:15) นี่เป็นมากกว่าข่าวดีสำหรับเรา นี่คือนิวโลกสำหรับลูกๆ ของเราและแม่คนอื่นที่เราใช้เวลาด้วย แทนที่จะยุ่งอยู่แต่กับการสร้างอาณาจักรของตัวเอง เราสามารถเริ่มต้นพันธกิจแห่งการคืนดีที่พระเจ้ามอบหมายให้เราได้ “ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์เสมือนหนึ่งพระเจ้าทรงร้องเรียกท่านทั้งหลายผ่านทางเรา เราจึงขอร้องท่านในนามของพระคริสต์ว่า จงคืนดีกับพระเจ้า พระเจ้าทรงกระทำพระองค์ผู้ปราศจากบาปให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อในพระองค์เราจะกลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า” (2โครินธ์ 5:20-21) เมื่อพบว่าตัวเองคือคนไม่คู่ควรที่ได้รับพระคุณอันมากล้นของพระเจ้า คุณจึงอดไม่ได้ที่จะแบ่งปันสิ่งนี้ให้กับผู้อื่นด้วย

แม้แต่สุดยอดคุณแม่ก็ยังต้องการพระคุณพระเจ้า คำแนะนำในเรื่องการเลือกซื้อคาร์ซีทที่ปลอดภัยสำหรับเด็กหรือการสอนเด็กก่อนวัยเรียนให้ทานอาหารอย่างสมดุลเป็นเรื่องง่าย คำสอนที่บอกว่าต้องรักเพื่อนบ้านอย่างไรและเลี้ยงดูลูกของคุณอย่างไรก็มีอยู่ทั่วไปแล้ว แต่สิ่งที่เราไม่ค่อยจะเห็นคือการหนุนใจให้พิจารณาว่าข่าวประเสริฐได้เปลี่ยนแปลงความเป็นแม่ของเราอย่างไร

หัวใจที่เยอหยิ่งของฉันอยากจะได้ตำแหน่งสุดยอดคุณแม่มาครอบครองและอยากให้แม่คนอื่นคิดว่าฉันเป็นสุดยอดคุณแม่เหลือเกิน บางครั้งฉันอยากได้เกียรติที่พบได้ในสิ่งของมากกว่าพระคุณพระเจ้า ความเยอหยิ่งแสดงออกในหลายรูปแบบ เมื่อเรารู้สึกว่าถูกทดลองให้มีความสุขจากการยอมรับที่มาจากผู้อื่นเราจึงจำเป็นต้องเข้าไปใกล้บัลลังก์แห่งพระคุณพระเจ้า เราสามารถมั่นใจได้ว่าพระเจ้าจะทรงได้ยินคำอธิษฐานของเรา ลงมาช่วยเรา และคำจูนความหวังของเราในพระองค์เพราะสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อเราบนไม้กางเขน ความเยอหยิ่งโน้มน้าวให้เรากังวลในเรื่องวันพรุ่งนี้ราวกับว่าจะสามารถควบคุมผลลัพธ์ด้วยความกังวลได้อย่างนั้น ในช่วงเวลาแห่งความตึงเครียดเช่นนี้เราต้องจำไว้ว่าพระคุณของพระเจ้าจะยังคงมีอยู่อย่างเพียงพอสำหรับวันพรุ่งนี้อยู่ นี่หมายความว่าเรามีทุกพระคุณที่ต้องการสำหรับเวลานี้แล้ว และเมื่อเวลาต่อมากลายเป็นเวลานี้พระเจ้าจะทรงมอบพระคุณที่เราต้องการสำหรับช่วงเวลานั้นให้เราด้วย พระคุณเพื่ออนาคตของพระเจ้าในพระคริสต์เป็นเรื่องจริงยิ่งกว่าสถานการณ์สมมติอันตึงเครียดที่คอยปลุกให้เราตื่นทั้งคืน

ความเยอหยิ่งแสดงออกมาในปฏิสัมพันธ์ที่เรามีต่อลูก ๆ ของเราด้วย เช่น ในช่วงที่มีแต่ความหงุดหงิดเราก็ด้อยค่าลูก ๆ ของเราเพียง

เพราะเรื่องที่เกิดจากความเป็นเด็กของเขาซึ่งเท่ากับกำลังบอกเป็นนัยกับลูกว่าไม่มีพระคุณเหลือให้อีกแล้วในเวลาแบบนี้ แทนที่ทั้งแม่และลูกจะร่วมประหลาดใจในพระคุณที่เราทุกคนต้องการด้วยกัน เรากลับโยนความรู้สึกผิดให้จิตสำนึกที่ยังอ่อนของเขาต้องแบกรับไปด้วย หัวใจที่เย่อหยิ่งของเราจะไม่ยอมจำนนต่อพระคุณที่พระเจ้ามอบให้เราและลูก ๆ ของเราโดยง่ายเลย

ฉันรู้ว่าความเย่อหยิ่งของฉันนั้นซบซ้อนและยากที่จะแยกได้ว่าอันไหนจริงอันไหนเท็จ ฉันจับแวนหนึ่งของความบาปและการปฏิเสธของนั่นเองได้แบบนี้ว่า “ฉันรู้มากกว่านี้หรือกว่า! นี่ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงของฉัน ตัวตนที่แท้จริงของฉันต้องได้รับการเตือนสติว่าให้เป็นฉันในเวอร์ชันที่ดีที่สุดที่ฉันรู้ว่าตัวเองเป็น” คุณเจอกับปัญหานี้ด้วยไหม? เมื่อได้ยินเสียงตัวเองกำลังหาความชอบธรรมให้กับความบาปของตัวเองด้วยความเย่อหยิ่ง เราจะต้องต่อต้านคำโกหก คือคำโกหกที่บอกว่าความขาดแคลนที่ลึกที่สุดของเราคือเรื่องการหลงลืม เราต้องการพระเจ้าผู้ช่วย! ชาวประเสริฐพูดถึงพระเจ้าผู้เป็นคนเดียวที่รักเพื่อนบ้านของตัวเองอย่างแท้จริง โลกิตอันสูงค่าของพระคริสต์คือหนทางที่บาปของเราจะได้รับการชดใช้ ไม่ใช่โดยการปฏิเสธหรือการหาความชอบธรรมให้กับตัวเองอย่างหลงตัว

ในฐานะผู้หญิงที่อยากจะภูมิใจและโอ้อวดในความอ่อนแอของตัวเอง ผู้หญิงที่อยากรับใช้ผู้อื่นด้วยกำลังของพระคริสต์ และชื่นชมยินดีในโลหิตของพระคริสต์ที่ปกปิดบาปทั้งสิ้นของเรา เราจะต้องถามคำถามอย่างตรงไปตรงมากับตัวเองว่า :

ทำไมเราถึงพยายามต่อสู้เพื่อแย่งชิงเอาความละเอียดบางอย่างที่พระคริสต์ได้ทนทุกข์เพื่อเรากลับคืนมาจากพระองค์อีก?

ทำไมเราถึงต้องเอาภาระหนักแห่งความผิดของตัวเองที่
พระเยซูแบกรับไว้ที่ไม้กางเขนกลับคืนมาเพื่อจะได้วิ่งไล่
ตามเงาของศักดิ์ศรีแห่งความชอบธรรมที่มาจากตัวเอง?
คุณตั้งใจจะพูดจริง ๆ หรือว่าบาปของเราอยู่สูงเกินกว่าที่
พระองค์แห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าจะเอื้อมถึงหรือ?
คุณกล้าชี้แนะหรือบอกเป็นนัยว่าการทำงานของพระคริสต์บน
ไม้กางเขนนั้นยังไม่เพียงพอที่จะครอบคลุมความบกพร่อง
ความโง่เขลา และความล้มเหลวของเราในฐานะแม่จริง ๆ
หรือ?

คุณกล้ายื่นคำประกาศของพระเจ้าที่บอกว่า “คนบาปคนนี้
ถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว!” ส่งกลับคืนให้พระองค์เพื่อที่เรา
จะได้เดินเตร็ดเตร่ต่ออีกหน่อยหนึ่งใน “แดนชำระ” ของ
แม่” จริง ๆ นะหรือ?

แน่นอนว่าพระคุณของพระเจ้านั้นงดงามและไม่อาจต้านทานได้
ยิ่งกว่าความทะนงใด ๆ ที่เราปล่อยให้อยู่ในชีวิตเราทั้งหมด “พระคุณ
ของพระเจ้าระเบิดออกมาอย่างเป็นธรรมชาติจากกันบั้งแห่งชีวิต
นิรันดร์และจะไม่ยอมหยุดนิ่งจนกว่าจะได้ขจัดทุก ๆ สิ่งกีดขวางออก
แล้วตรงดิ่งออกไปจนถึงอีกฝั่งของคนบาปและขยายตัวออกอยู่ภายใน
ตัวเขาอย่างเต็มขนาด พระคุณกำจัดระยะห่างระหว่างคนบาปกับ
พระเจ้าซึ่งบาปได้สร้างขึ้น พระคุณลงมาพบกับคนบาปในที่ที่เขายื่น
พระคุณเข้าไปหาเขาอย่างที่เขาเป็น”⁴

3 แดนชำระ (Purgatory) คือสถานที่ที่วิญญาณรอการชำระบาปหรือการลงโทษ
ชั่วคราวก่อนจะได้ขึ้นสวรรค์ ตามความเชื่อของนิกายโรมันคาทอลิก

4 Horatious Bonar, “God’s Purpose of Grace,” sermon, <http://www.reformedliterature.com/bonar-gods-purpose-of-grace.php>.

ต้นเกิด จิตวิญญาณของข้าอ่อย จงลุกขึ้น

ความมั่นใจของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ควรทำหรือการคิดว่าจะทำให้ได้ดีขึ้นหากได้รับโอกาส ไม่มีปริมาณของการตูดกตัวเองในใจหรือเจตนาดีใด ๆ จะสามารถชดใช้ความบาปผิดต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ ไม่มีเลย แต่เรามีนายประกันมาเป็นตัวแทนให้เราคือท่านผู้ที่เต็มใจจะรับผิดชอบทุกหนี้บาปอย่างเต็มที่ตามกฎหมายคือหนี้บาปของเราต่อพระเจ้าที่ยากเกินกว่าจะจัดการได้ พระเยซูคือ “ผู้ค้ำประกัน” ของเรา (ฮีบรู 7:22) และนายประกันของเรายืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พระเจ้าแล้วเดี๋ยวนี้ เครื่องบูชาที่หลังเลือดออกเพื่อความบาปของเราได้ทรงวิงวอนขอพระคุณพระเจ้าเพื่อเรา (ฮีบรู 12:24)

ซินแคล เฟอกูสัน กล่าวไว้ในหนังสือ “In Christ Alone” (แปลได้ว่า ในพระคริสต์ผู้เดียว) ของท่านว่า “เมื่อผมรู้ว่าพระคริสต์คือเครื่องบูชาที่แท้จริงเพียงหนึ่งเดียวเพื่อบาปของผม ว่าการงานของพระองค์ที่กระทำเพื่อผมเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า ว่าพระองค์คือผู้ทูลขอบนสวรรค์ของผม เมื่อนั้นเลือดของพระองค์ก็เป็นยาถอนพิษของเสียงที่สะท้อนเข้ามาในจิตสำนึกของผมที่คอยประนามความล้มเหลวต่าง ๆ นา ๆ ของผม ที่จริงแล้วโลหิตที่หลังออกของพระคริสต์ได้บีบคอพวกมันให้หุบปากเงียบ!”⁵

ความรู้สึกลึกคือแรงผลักดันที่โหดร้ายและไม่เคยเสริมสร้างหัวใจใครให้เข้มแข็ง ในพระคริสต์ผู้เดียวที่เราสามารถมั่นใจในการอภัยอย่างสมบูรณ์สำหรับวันนี้และมั่นใจในพระคุณซึ่งจะมีสำหรับวันพรุ่งนี้ด้วย ความชอบธรรมที่มาจากตัวเองคร่ำครวญด้วยความขุ่นเคืองว่า “ที่จริงฉันก็รู้ดีกว่านี้นะ แต่ทำไมถึงได้โง่ขนาดนี้?” ความคิด

5 Sinclair Ferguson, *In Christ Alone: Living the Gospel-Centered Life* (Sanford, FL: Reformation Trust, 2007), 151.

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

แบบนี้เป็นเหมือนท่อที่ไม่มีประสิทธิภาพในการยอมให้พระคุณไหลผ่านมาชีวิตเราและความคิดแบบนี้ไม่ได้ให้อะไรกับเราสำหรับวันพรุ่งนี้เลยเว้นแต่ความรู้สึกผิด แต่ข่าวประเสริฐซึ่งปลดปล่อยวิญญาณของเรา ข่าวประเสริฐที่บอกว่าพระเยซูทรงรักเราอย่างครบถ้วนสมบูรณ์บนไม้กางเขนและชดใช้ความล้มเหลวแทนเรานั้นเป็นข่าวสารอีกแบบหนึ่ง ซึ่งนี่เป็นข่าวที่ดีมาก ๆ ด้วยความยินดีที่เปี่ยมด้วยความเชื่อเดี๋ยวนี้เราจึงสามารถชื่นชมยินดีในพระเจ้าและกล่าวได้ว่า “ทำไมฉันถึงได้โง่เขลาขนาดนี้? ดูพระคุณที่พระเจ้าทรงสำแดงในพระบุตรสิ!” คุณมองเห็นความต้องการพระเยซูของตัวเองไหม? จงวิ่งไปหาพระองค์! อย่าเสียเวลา เลือดของพระเยซูได้ยกเลิกหนี้ของบาปซึ่งยากเกินกว่าจะจัดการได้และปลดปล่อยเราจากพันธนาการของความชอบธรรมที่มาจากตัวเองอันหลอกลวง เรามีเสรีภาพที่จะดำเนินอยู่ในความรักของพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านของเราด้วยกำลังที่พระองค์มอบให้เรา จึงสามารถร้องเพลงร่วมกับ ชาร์ลส์ เวสลีย์ ได้ว่า “ตื่นเถิด จิตวิญญาณของข้าเอ๋ย จงลุกขึ้น สลัดความกลัวเพราะความรู้สึกผิดของคุณทิ้งไป!” ในขณะที่ตื่นเราจะลุกขึ้นด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นว่าพระเจ้าผู้ทรงปั้นดวงดาวและจัดแจงพวกมันให้อยู่ตามตำแหน่ง ทรงสามารถกระทำกิจในเราและทรงพอใจที่จะทำเช่นนั้น

ในขณะที่ลุกขึ้น เราก็ยืนขึ้นต่อพระเจ้าผู้ทรงให้การลงโทษตกอยู่ที่พระบุตรของพระองค์เพื่อเราและได้ทรงนำเราออกมาสู่ความสว่าง (มีคาห์ 7:8-9) เราเข้ามาใกล้บัลลังก์ของพระองค์ด้วยความมั่นใจเพื่อจะอ้างสิทธิในพระคุณซึ่งเดี๋ยวนี้ได้รับรองเราแล้วในพระคริสต์ จากนั้นโดยพระคุณพระเจ้าเราจึงสามารถเพื่อแผ่พระคุณไปยังลูก ๆ ของเราได้

จงอวยยอมแพ้

พระเจ้าได้ทรงกำหนดว่าผู้ที่อยู่ในพระคริสต์จะยืนอยู่บนความชอบธรรมซึ่งไม่ใช่ของเขาเอง “เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการลงโทษแก่บรรดาผู้ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” (โรม 8:1) พระเจ้าพระบิดาผู้ทรงสั่งสอนและตีสอนเราเพราะรักเรา (สุภาพิต 3:11-12) คือผู้เดียวกับพระเจ้าผู้จะอยู่ฝ่ายเราตลอดไปจนถึงวันสุดท้าย (โรม 8:38-39) องค์พระผู้เป็นเจ้าคือผู้ที่สามารถทำให้เรายืนอยู่ในฐานะแม่ผู้มอบหมดทั้งหัวใจให้กับพระองค์ได้ เรามีความมั่นใจในพระคริสต์เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งใดก็ตามที่พยายามจะแยกเราออกจากความรักของพระเจ้าอย่างไม่เป็นผล “ศัตรูของข้าเอ๋ย! อย่ากระหึ่มยั้มเยาะข้าเลย ถึงแม้ข้าล้มลง ข้าจะลุกขึ้นมาอีก ถึงแม้ข้านั่งอยู่ในความมืดองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเป็นความสว่างของข้า” (มีคาห์ 7:8) เรายกย่องและโอ้อวดพระคุณของพระเจ้าเมื่อปรณนิตีครอบครัวยุคของเราอย่างสุดกำลัง แม้จะถูกรุมเร้าด้วยความอ่อนแอ ความเปราะบาง ความหวาดกลัว และการขาดความเชื่อ

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรักจะทรงเป็นทนายแก้ต่างของคุณและพระองค์จะทรงมีชัยในชั้นศาลเพื่อคุณ พระองค์จะว่าความแทนคุณ พระองค์จะเป็นแสงสว่างของคุณ เมฆหมอกจะผ่านไป และคุณก็จะยืนอยู่บนความชอบธรรมที่ไม่ใช่ของคุณและทำงานที่ทรงมอบหมายให้คุณทำให้เราเรียนรู้เคล็ดลับของความรู้จักผิดอย่างกล้าหาญ (gutsy guilt) จากความแน่วแน่ของวิสุทธิชนผู้เป็นคนบาปซึ่งไม่ยอมให้ความไม่สมบูรณ์แบบของพวกเขามาหยุดพวกเขาได้ พระเจ้ามีงานใหญ่ให้ทุกคนทำ จงเลี้ยงดูและพุ่มพักลูกๆ ด้วยสุดกำลังของคุณ ไข้แล้วและแม้แต่ด้วยความบกพร่องและบาปทั้งหลาย

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ของคุณด้วย และด้วยการเชื่อฟังในความเชื่อนี้ก็จงยกย่องพระเกียรติ
ลึริแห่งพระคุณของพระองค์และจงอย่าอ่อนล้าในการทำดี

ทั้งคุณและฉันอาจจะไม่เคยถูกเสนอชื่อเข้าชิงตำแหน่งคุณแม่
ดีเด่นแห่งปีที่สมมติเลยในชีวิตนี้ ตู้เก็บถ้วยรางวัลนี้อาจจะยังคงว่างเปล่า
แต่จริง ๆ แล้วเราไม่จำเป็นต้องมีโลรางวัลเพื่อเป็นอนุสรณ์ของการ
ปรนนิบัติรับใช้ในฐานะแม่เลย ไม่จำเป็นต้องได้รับแม่แต่การที่ลูก ๆ
ลุกขึ้นแล้วเรียกเราว่าผาสุกเพื่อสรรเสริญในฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์
(แม้ว่านั่นจะเป็นสิ่งที่ดี) การโอบอวดแบบที่เราต้องการในความเป็นแม่
ของเราคือแบบที่ลึกซึ้งกว่ามาก เราอยากที่จะโอบอวดในความอ่อนแอ
ของเราด้วยความยินดีมากขึ้นและโอบอวดในความต้องการพระคุณของ
พระเจ้าเพื่อที่ฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่ในเรา (2โครินธ์
12:9)

จงพิจารณาการไถ่บาปของพระคริสต์ พิจารณาของขวัญแห่งการ
ถูกนับว่าชอบธรรมและความชอบธรรมที่ถูกสวมให้กับเรา และการที่
พระเยซูเป็นบุโรहितคนกลางเพื่อคุณ จงต้านทานความปรารถนาที่จะ
อ่อนล้าและยอมแพ้ (กาลาเทีย 6:9) จงถวายเกียรติแต่พระเจ้าด้วยความ
ความเปลือยเปลือยยินดีในพระองค์ พระองค์คือรางวัลที่แท้จริงและ
ประเสริฐยิ่งกว่าการยกย่องมากมายที่มาจากลูก ๆ ของเรา จากผู้หมิ่น
คนอื่น และแม้แต่จากการยอมรับของตัวเราเองด้วย

คุณแม่นั่นอ่อนแอ แต่พระองค์ทรงเข้มแข็ง

เช้าวันหนึ่งก่อนที่ลูก ๆ ทั้งสามของฉันจะออกมาพักทนายแสงแดดด้วยการแสดงออกของความรักอันเหลือล้นต่อเวลาเช้าของแต่ละวัน ฉันก็กำลังพิมพ์ข้อความต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้อยู่ รู้สึกเหนื่อยล้าแต่ก็กระตือรือร้นที่จะศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อเราในฐานะแม่ ฉันห่อตัวใต้ผ้าห่มอยู่บนโซฟาพร้อมกับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กและกาแฟ จากนั้นฉันจึงเริ่มสังเกตได้ทันทีว่ากาแฟของฉันมีรสชาติเหมือนกับน้ำมันเครื่องและน้ำสบู่

“นี่เป็นเรื่องจริงเหรอ? จะเป็นไปได้ไหม?” หัวใจของฉันเริ่มเต้นแรง

ฉันสงสัยว่าปุ่มรับรสที่ลิ้นกำลังหลอกลวงฉันอยู่ มือของฉันเริ่มมีเหงื่อแล้ว ฉันยกแก้วกาแฟมาจิบอีกครั้ง ไข่เลย รสชาติของมันเหมือนกับน้ำมันเครื่องที่เอามาขงรวมกับน้ำสบู่แล้วปลอมตัวมาเป็นเครื่องดื่มแสนอร่อยและชื่นใจ ฉันจึงเทเจ้ากาแฟที่มีรสชาติน่าขยะแขยงนี้ทิ้งลงอ่างล้างจานแล้วเอาน้ำบ้วนปาก

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ฉันได้ยินเสียงสองสาวกำลังถกเถียงกันว่าน้องชายของพวกเธอควรจะใส่อะไรในวันนั้น ฉันจึงเดินเข้าไปในห้องนอนของเด็ก ๆ เพื่อเข้ามาเป็นคนกลางแทนลูกชายของฉัน หลังจากทานอาหารเช้าเสร็จสามี่ของฉันก็จูบลาพวกเราทุกคนและเดินลงบันไดเพื่อจะขึ้นรถแท็กซี่ไปทำงาน

ฉันประกาศว่า “ทุกคนใส่รองเท้า!” แล้วเราก็กิจวัตรประจำวันไว้เพื่อจะได้ออกไปข้างนอก พวกเราเดินไปตามทางเดิน ลงลิฟต์ไปชั้นล่าง และข้ามถนนไปที่ร้านขายยา ฉันต้องรู้ให้ได้ว่าข้อสันนิษฐานของฉันนั้นจริงหรือไม่

และมันก็เป็นจริง มันเป็นความจริงจริง ๆ ลูกคนที่สี่กำลังมา!

ฉันรู้สึกท่วมท้นไปด้วยทั้งความดีใจและความกลัวสำหรับการค้นพบครั้งนี้ ลูกอีกคน! ฉันรู้สึกไม่คู่ควรกับของขวัญจากพระเจ้าที่แสนวิเศษชิ้นนี้เลย แต่ในขณะที่เดียวกันหัวใจของฉันก็สั่นไหวเพราะความเป็นจริงอันน่าเกรงขามของความรับผิดชอบและงานต่าง ๆ ที่จะมาพร้อมกับลูกอีกคนด้วย ภายในอาทิตย์เดียวกันนี้สามี่ของฉันได้ขอให้ฉันอธิษฐานเพื่อเป็นพิเศษที่เขาจะมีความชื่นชมยินดีและที่ความเจ็บปวดเรื้อรังที่แขนของเขาจะได้รับการบรรเทาซึ่งเป็นการเจ็บปวดที่หนักที่สุดที่เขาแทบไม่เจอมานานแล้ว ความคิดของฉันล่องลอยกลับไปสู่ความสงสัยเดิม ๆ ว่า “จะเกิดขึ้นอะไรถ้าสุขภาพของเดวิดทรุดหนักไปกว่าเดิมอีก? ถ้าเป็นแบบนั้นแล้วยังไงต่อ? พระเจ้าจะสามารถช่วยครอบครัวของเราให้เดินผ่านความเจ็บปวดเรื้อรังรวมถึงทุกอย่างที่มาพร้อมกับความเจ็บปวดนั้นบวกกับลูกอีกคนได้ไหม?” การล่อลวงให้สงสัยในน้ำพระทัยอันสมบูรณ์ของพระเจ้ารู้สึกเหมือนจะชัดเจนและเกือบจะจับต้องได้ แต่คำมั่นสัญญาของพระวิญญูณผู้สถิตอยู่ในฉันผู้ตรัสแก่หัวใจฉันก็เป็นสิ่งที่ชัดเจนและจับต้องได้เช่นกัน

“จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความรัก
มั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร” (1พงกษัตริย์ 16:34)

ฉันระลึกได้ว่าการเป็นแม่นั้นไม่ใช่พระพรที่พระเจ้ามอบฉัน
เพราะฉันคู่ควร นี่ไม่ใช่รางวัลสำหรับการดีหรือบทลงโทษสำหรับการ
ร้าย (เหมือนที่ได้บางคนบอกไว้) พระเจ้าทรงทำให้ฉันเป็นแม่คน
เพราะพระองค์ปรารถนาการสรรเสริญเพื่อพระนามของพระองค์
โดยชอบและด้วยความหึงหวง และนี่คือแบบที่พระองค์ทรงเห็นแล้ว
ว่าเหมาะสม พระเจ้าทรงมุ่งหมายที่จะเชิดชูพระเกียรติของพระองค์
ผ่านทางครอบครัวของเราและครอบครัวของเราก็มีโอกาสที่จะได้ถูก
พิชิตไปด้วยพระคุณของพระองค์ พระองค์คือผู้สร้างเด็ก ๆ เหล่านี้
ขึ้นมาท่ามกลางสถานการณ์เหล่านี้เพื่อเวลาเช่นนี้ พระเจ้าทรงแสนดี
เหลือเกิน ความดีของพระองค์ไม่ใช่เงาของความคิดที่แปรเปลี่ยนได้
ทุกเวลาแต่เป็นพระลักษณะที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ทุกสิ่งที่พระเจ้า
ได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเราในพระเยซูคือของขวัญแห่งพระเมตตา
ดังนั้นโดยพระคุณพระเจ้าในขณะที่ยังหวาดกลัวแต่ก็วางใจในพระองค์
ฉันจึงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับของขวัญแห่งชีวิตที่ทรงโปรดมอบให้!

แม้ที่เป็นผู้เชื่อทั้งหลาย จงอย่าลืมว่าเราเป็นของใครและพระองค์
ตรัสว่าเราเป็นใคร พระเจ้าทรงมีแผนการที่จะเชิดชูพระเกียรติของ
พระองค์ในชีวิตของคุณซึ่งไกลเกินกว่าที่คุณจะสามารถจินตนาการได้

ภาพลวงตาของพละกำลัง

ในขณะที่เราอาจจะยอมรับอยู่ว่างานของการเป็นแม่นั้นทั้งยุ่งและยาก
แต่บางครั้งเราก็ใช้ชีวิตราวกับว่าไม่ต้องการความช่วยเหลือใดๆ เลย
เมื่อพูดถึงหลักฐานแห่งพละกำลังของแม่ ในภาษาอังกฤษคนมักจะ
พูดว่า “แม่ไม่ใช้งานของคนใจเสาะ”

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

อย่างไรก็ตาม ประโยคนี้สามารถโต้แย้งได้ว่าแม่คืองานสำหรับคนที่หัวใจสะอาดเท่านั้นด้วย เมื่อลูกคนแรกเกิดมา เอวากล่าวว่า “ฉันได้ลูกชายคนนี้มาโดยความช่วยเหลือขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ปฐมกาล 4:1) บางครั้งในระหว่างที่ฉันทำงานเป็นผู้ช่วยทำคลอดหรือเรียกอีกอย่างว่าดูลา¹ ผู้หญิงที่ฉันดูแลจะยอมรับตรง ๆ กับฉันว่าเธอไม่คิดว่าตัวเองจะทำได้ ไม่คิดว่าจะสามารถถอดทนจนครบกำหนด คลอดลูกหรือเลี้ยงดูลูกของเธอได้ เรากำลังถวายเกียรติแด่พระเจ้าเมื่อยอมรับว่าตัวเองไร้ซึ่งความสามารถในการเลี้ยงดูลูกหากปราศจากการจัดเตรียมและกำลังที่มาจากพระองค์ แน่ใจว่าเราไม่สามารถเลี้ยงลูกและฝึกฝนพวกเขาในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าเองได้ นี่จึงเป็นสาเหตุที่ว่าเหตุใดเราจึงต้องการพระเจ้าอย่างที่สุด! เราจะต้อง “เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าและในฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์” (เอเฟซัส 6:10)

การพึ่งพาพระเจ้าอย่างแท้จริงเช่นนี้ฉีกหน้าความเย่อหยิ่งของเรา เราไวในการน้อมรับทางแก้ไขอื่น ๆ สำหรับความเหนื่อยล้าทางกาย ทางใจ และทางอารมณ์ของเรา เรบอกกับตัวเองว่า “ฉันหาทางออกเองได้อยู่แล้ว” บ่อยครั้งในความยากลำบากเราแก่งทำเป็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีและเราก็ดำดิ่งลงไปสู่การพึ่งพาตัวเอง แต่ความเชื่อจะทำตรงกันข้าม ความเชื่อเลือกที่จะยอมรับความรุนแรงของพายุ กระโดดลงไปในทะเล แล้วว่ายน้ำไปยังจุดที่จะมองเห็นพระเยซูเดินบนน้ำให้เร็วที่สุด (ยอห์น 6:16-21)

เราต้องการกำลังที่มาจากพระเจ้าเพื่อยกย่องพระองค์ในการเป็นแม่ของเราทั้งทางกาย ทางใจ ทางอารมณ์ และทางวิญญาณ บางครั้งเสียงเดินเตาะ ๆ ตะ ๆ ของเท้าคู่น้อยก็หมายถึงการที่เจ้าตัวเล็กของคุณกำลังลากปากกาเมจิกไปตามฝาผนังตรงกลางบ้านขณะที่กำลังเดิน

1 Doula คือ นักวิชาชีพที่ได้รับฝึกฝนเพื่อช่วยผ่อนคลายเป็นระหว่างคลอดบุตร

ห่างออกไปจากคุณอีกก้าว เสียงร้องอันไพเราะเพราะพริ้งที่เหมือนกับเสียงแพะของทารกแรกเกิดสามารถกลายเป็นถ้อยคำที่โอหังและเคียดแค้นได้ในทุกโอกาสและทุกสถานการณ์แม้จะต้องฟังพาในคำสั่งของพระเจ้า หากเราคิดว่าสามารถรับมือกับ “งานของการเป็นแม่” นี้ได้ด้วยกำลังของตัวเองเราก็กำลังหลอกตัวเองอยู่

ฤดูร้อนเมื่อสองสามปีที่แล้วฉันได้ไปพบศัลยแพทย์กระดูกและข้อเนื่องจากอาการปวดตรงบั้นเอวที่สร้างปัญหาให้กับฉัน ทุกครั้งที่ก้มเปลี่ยนผ้าอ้อมฉันจะมีอาการเส้นยึดที่หลังและมันเจ็บมากแม้ว่าจะได้นอนหลับพักผ่อนอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม หลังจากที่ได้ตรวจทางกายภาพและทำการเอ็กซเรย์แล้วคุณหมอจึงวินิจฉัยปัญหาของฉัน คุณหมอบอกว่า “กำลังของคุณถูกใช้ไปจนหมดแล้ว!” “ครั้งสุดท้ายที่คุณออกกำลังกายเพื่อบริหารกล้ามเนื้อแกนกลางลำตัวคือเมื่อไหร่ครับ?” คุณหมออธิบายอย่างตรงไปตรงมาว่ากล้ามเนื้อหลังของฉันกำลังพยายามอย่างหนักเพื่อจะทำงานแทนกล้ามเนื้อส่วนหน้าท้องที่อ่อนแอของฉัน คุณหมอสั่งยาแก้ปวดให้เมื่อหลังของฉันเจ็บมาก ๆ และให้คำแนะนำที่มีค่ามากแก่ฉันว่า “หากคุณไม่ทำท่าชิท้อพีเร็ว ๆ นี้ คุณก็จะทำร้ายหลังของคุณหนักไปกว่าเดิม” ความตรงไปตรงมาของคุณหมอทำให้ฉันตกใจแต่เขาก็พูดถูก ฉันดีใจที่หมอบอกความจริงเรื่องอาการเจ็บกับฉันและให้กำลังใจเพื่อให้ฉันทำสิ่งที่สามารถทำเพื่อเสริมกำลังร่างกายของฉันได้ กำลังทางกายของฉันคือภาพลวงตาและการได้ค้นพบความจริงเกี่ยวกับสิ่งนี้เป็นสัญญาณเตือนให้ฉันลุกขึ้นมามีวินัยกับร่างกายของตัวเอง

การเลี้ยงลูกเมื่อคุณหมดแรง

เพื่อนรักคนหนึ่งของฉันที่มีลูกสาวที่แต่งงานแล้วคนหนึ่ง เรียนจบ

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

มหาวิทยาลัยคนหนึ่ง และจบชั้นมัธยมไปแล้วอีกคนหนึ่ง เธอชอบ
ย่ำเตือนกับฉันว่า “ความเข้มแข็งทางกายของเธอจะถูกใช้ไปจนหมด
เมื่อลูก ๆ ยังเล็ก และเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้นความเข้มแข็งทางอารมณ์
ของคุณก็จะทรยศคุณด้วย” ลูก ๆ โตขึ้นแต่เราจะไม่มีวันโตเกินกว่า
ที่จะต้องการพระคุณที่มีพร้อมเสมอในทุกนาที่ผ่านทางข่าวประเสริฐ
การฝึกฝนให้ตัวเองตั้งใจที่จะพึ่งพาในกำลังของพระองค์คือวิธีที่ทำให้
เราเติบโตขึ้นในความเชื่อ

เมื่อพิจารณาถึงการเป็นแม่ของตัวเอง ฉันมักจะหันไปหาลิสต์อัน
ยาวเหยียดของสิ่งที่ได้แต่หวังว่าจะทำเพื่อลูกมากกว่านี้ในความคิด
ฉันอยากจะทำอะไรเพื่อพวกเขาให้สม่ำเสมอมากกว่านี้ ตั้งใจสั่งสอน
พวกเขาในทางของพระเจ้ามากกว่านี้ กอดและจูบพวกเขามากกว่านี้
และไม่ลืมที่จะให้พวกเขาทานวิตามินทุกวัน เหล่านี้คือเป้าหมายที่ดี
แต่เมื่อสายตาของฉันจดจ่ออยู่แต่ที่กำลังอันจำกัดของตัวเอง งานของ
ฉันก็กลายเป็นภาระไม่ใช่ความสุขหรือความยินดีที่ได้รับการเสริม
กำลังจากพระคุณ

ชื่อหัวข้อของพระธรรมสดุดี บทที่ 71 ของพระคัมภีร์ฉบับ ESV
คือ “ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์สิ้นแรง” นี่คือการ
พรรณนาของบทเพลงสดุดีอย่างลึกซึ้งที่ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะ
ผู้ช่วยให้รอดของเราในความชอบธรรมของพระองค์และในฐานะศิลา
ที่ลี้ภัยของเรา ไม่ว่าคุณจะรู้สึกว่ามันไม่ไหวแล้ว หรือไม่มีเหลืออะไร
แล้ว หรือรู้สึกว่าคุณก็ “มีดีพอตัวอยู่” ข่าวประเสริฐมีชัยเหนือทุกสิ่ง
เพียงพระคุณของพระเจ้าในข่าวประเสริฐเท่านั้นที่สามารถเสริม
ความเชื่อของเราเพื่อให้เรายอมให้พระเยซูแบกภาระในการเลี้ยงลูก
แทนเราได้

จงพูดกับตัวเอง

หนึ่งในวิธีที่จะเสริมความเชื่อของคุณให้เข้มแข็งคือการฟื้นฟูใจของคุณใหม่อย่างต่อเนื่องโดยการใคร่ครวญความจริงแห่งข่าวประเสริฐ จงพูดกับตัวเองถึงสิ่งที่พระเจ้าของพระเจ้าพูดถึง จงเตือนตัวเองและลูก ๆ ของคุณอยู่บ่อย ๆ ว่าพระเจ้าคือใคร ว่าทรงทำอะไรเพื่อไถ่คนบาปให้รอดผ่านทางความมรณาของพระเยซูชนไม้กางเขน และการที่พระวิญญาณสถิตอยู่ในเราแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมุ่งมั่นที่จะรักษาเราไว้จนถึงวันสุดท้ายอย่างไร

วันนี้คุณรู้สึกว่าคุณอย่างกำลังไปได้ดีสำหรับคุณไหม? จงถ่อมใจในเมื่อคุณระลึกได้ถึงพระองค์ผู้ที่ถักทอทุกส่วนของคุณด้วยกันตั้งแต่แรกและเป็นผู้ที่ค้ำจุนชีวิตของคุณไว้ “เพราะพระองค์ทรงสร้างชิ้นส่วนภายในข้าพระองค์ พระองค์ทรงถักทอข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดา” (สดุดี 139:13)

คุณรู้สึกว่ากำลังพ่ายแพ้ต่อความอ่อนแอของตัวเองอยู่หรือเปล่า? จงโอ้อวดในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทรงใช้คุณแม้ว่าคุณจะอ่อนแอ “แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘พระคุณของเราเพียงพอสำหรับเจ้า เพื่อว่าฤทธิ์อำนาจของเราจะได้ปรากฏเต็มทีในความอ่อนแอ’ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอวดความอ่อนแอของตนด้วยความยินดีเพื่อฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า” (2โครินธ์ 12:9) จงจำไว้ว่าพระคริสต์ผู้เป็นนายประกันของคุณทรงยื่นหยัดเพื่อคุณ

เมื่อผู้แก้แค้นแทนโลหิตติดตามคุณ จงหนีไปยังที่ลี้ภัยนี้ทันที ให้คิดแบบนี้ว่า อย่าให้ฉันทนปฏิเสศการปลอบโยนใจของตัวเองและการถวายเกียรติแด่พระเจ้าในเวลาเดียวกันเลย “ที่ใดมีบาปมากขึ้น พระคุณก็มีมากขึ้นยิ่งกว่านั้น” (โรม 5:20)

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

แม้ว่าบาปที่ทำหลังจากการหันกลับมาเชื่อจะทำให้การประกาศตัวของเราล้มเหลวเสียยิ่งกว่าบาปที่ทำก่อนมาเชื่อ กระนั้น ก็จงวิ่งไปยังพระเมตตาอันนำสรรเสริญของพระองค์เถิด พระเมตตายังคงมีอยู่เสมอเจ็ดสัปดาห์ครั้งคุณเจ็ดสัปดาห์ครั้ง “เราวิงวอนท่าน...ให้คืนดีกับพระเจ้า” นี่คือนี่สิ่งที่เปาโลกล่าวแก่พี่น้องชาวโครินธ์เมื่อพวกเขาอยู่ในสถานะที่ได้รับพระคุณและการอภัยแล้ว จงอย่าได้รู้สึกท้อใจที่จะเข้าไปหาพระคริสต์เลย²

ไม่ว่าคุณจะรู้สึกเข้มแข็งในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ขอพระเจ้าทรงเสริมคุณให้เข้มแข็งขึ้น การตอบสนองที่เราควรมีต่อชาวประเสริฐนี้หลังสิ้นออกมาเป็นคำสรรเสริญเพื่อที่ผู้อื่นจะได้เห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดีกับคุณอย่างไร

ปากของข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรม

ของพระองค์ จะเล่าถึงความรอดของพระองค์ทั้งวัน

แม้ข้าพระองค์จะหิ้อย่างไรก็ตาม

ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ข้าพระองค์จะมาประกาศ

พระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ข้าพระองค์

จะป่าวร้องความชอบธรรมของพระองค์แต่ผู้เดียว

ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่เยาว์วัยพระองค์ทรงสอนข้าพระองค์

จนถึงวันนี้ข้าพระองค์ป่าวประกาศพระราชกิจ

มหัศจรรย์ของพระองค์ แม้เมื่อข้าพระองค์เข้าสู่วัยชรา

ผมหงอกขาว ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงทอดทิ้ง

ข้าพระองค์

2 Richard Sibbes, *Glorious Freedom* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 2000), 81.

ตราบจนข้าพระองค์ประกาศฤทธานุภาพของพระองค์
แก่คนรุ่นต่อมา และเล่าถึงพระเดชานุภาพ
ให้คนรุ่นหลังฟัง ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรม
ของพระองค์สูงถึงฟ้าสวรรค์
พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ข้าแต่พระเจ้า
ผู้ใดเล่าเสมอเหมือนพระองค์? (สดุดี 71:15-19)

รับใช้ด้วยกำลังที่พระเจ้าประทานให้

พระเจ้าทรงบอกกับเราผ่านทางเปโตรว่าไม่ควรรับใช้ด้วยกำลัง
ของเราเอง พระเจ้าทรงบอกสิ่งนี้กับเราเพราะเราไม่มีกำลังพอที่จะรับใช้
พระองค์ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

แต่ทุกคนควรรับใช้ผู้อื่นตามของประทานที่ได้รับมา บริหารของ
ประทานแห่งพระคุณของพระเจ้าในรูปแบบต่างๆ ที่ได้รับมา
อย่างสัตย์ซื่อ ถ้าผู้ใดจะพูดก็ควรพูดประหนึ่งเป็นผู้กล่าว
พระดำรัสของพระเจ้า ถ้าผู้ใดจะรับใช้ก็ควรทำตามกำลังที่
พระเจ้าประทาน เพื่อว่าในทุกสิ่งพระเจ้าจะได้รับการสรรเสริญ
โดยทางพระเยซูคริสต์ ขอพระเกียรติสิริและเดชานุภาพมีแต่
พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน (1เปโตร 4:10-11)

พระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเราจะได้รับพระคุณของพระเจ้า
โดยไม่ต้องเสียอะไรและโดยที่ไม่ได้ทำอะไรเพื่อจะได้รับมาเลย และ
เมื่อเราได้ยึดเอาพระคุณนั้นมาเป็นของเราและรับใช้ผู้อื่นเราก็รับใช้
ด้วยกำลังที่พระเจ้าประทานให้ นี่เป็นวิธีที่เราจะรับใช้เพื่อให้พระเจ้า
ได้รับเกียรติคือโดยกำลังของพระองค์เพราะพระคุณของพระองค์
ที่ล้ำแดงแก่เราในพระเยซู

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

พระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอสำหรับทุกสิ่งที่ทรงเรียกให้เราทำ “และพระเจ้าทรงสามารถประทานพระคุณทุกประการอย่างล้นเหลือแก่ท่าน เพื่อว่าท่านจะมีทุกอย่างที่จำเป็นอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมีล้นเหลือสำหรับการดีทุกอย่าง” (2โครินธ์ 9:8) พระเจ้ามอบพระคุณทุกอย่างให้แก่เราผ่านทางพระเยซูบุตรของพระองค์ และโดยทางพลังแห่งการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณเราจึงสามารถมีส่วนร่วมในสิ่งดี ๆ มากมายที่ทรงวางตรงหน้าเราได้ (ไม่ใช่แค่ผ่านไปเป็นวัน ๆ) และในขณะที่ทำงานเราก็ทำด้วยสายตาที่จับจ้องไปยังนิรันดรกาลด้วยรู้ว่าในองค์พระผู้เป็นเจ้าการงานของเราจะไม่สูญเปล่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงตั้งมั่นอยู่ อย่าให้สิ่งใดทำให้ท่านหวั่นไหว จงทุ่มเทอย่างเต็มที่ให้กับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะท่านรู้ว่าในองค์พระผู้เป็นเจ้า การงานของท่านจะไม่สูญเปล่า” (1โครินธ์ 15:58)

แม้ในขณะที่เราทั้งหวาดกลัวและวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจะทรงทำให้คุณคู่ควรกับการทรงเรียกของพระองค์และทำให้ความมุ่งหมายที่ดีทุกอย่างของคุณและการกระทำทุกอย่างที่เกิดจากความเชื่อของคุณสำเร็จโดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ (2เธสะโลนิกา 1:11) พระเจ้าจะเชิดชูนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในแม่ทั้งหลายที่รับใช้โดยกำลังที่พระองค์ประทานให้ตามพระคุณของพระเจ้า

เรื่องเล่า (ที่เกินจริง) ของการเป็นแม่

วัฒนธรรมต่าง ๆ ทั่วโลกต่างยอมรับเป็นเสียงเดียวกันว่าแม่คืองานที่มีเกียรติ

ครั้งหนึ่งเราไปทานอาหารกันที่ร้านบาร์บีคิวชื่อดังแห่งหนึ่งในเมืองซีราคิวส์ รัฐนิวยอร์ก ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ เราคือนักขี่มอเตอร์ไซด์คนหนึ่งซึ่งมีรอยสักอันปราณีตบนกล้ามเนื้อของเขาว่า “ผมรักแม่” ขณะที่ใช้เวลาช่วงหนึ่งอยู่ที่เมืองโมมบาซา ประเทศเคนยา ฉันเฝ้าดูผู้คนเคลียร์ที่ว่างบนรถบัสให้กับคนที่ เป็นแม่ เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาแม่ของฉันและแม่สามีของฉันเดินทางมาเยี่ยมพวกเราที่ ตะวันออกกลางนี้ สมาชิกคริสตจักรของเราที่นี่ก็ให้เกียรติพวกเธอด้วย คำหนุนใจและการยกย่องพวกเธอ ในเมืองที่มีผู้คนมาจากหลากหลาย เชื้อชาติแห่งนี้ มีหลายครั้งจนนับไม่ถ้วนที่ฉันได้รับการปฏิบัติอย่าง พิเศษจากผู้คนเมื่อออกไปข้างนอกเพียงเพราะฉันเป็นแม่ ตอนที่ฉัน ตั้งครรภ์สามีของฉันชอบมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพนักงานเสิร์ฟให้ ของขวัญกับเราเป็นของขวัญ “สำหรับลูกในท้อง” เมื่อใครได้ยิน เรื่องราวของแม่ที่ถูกปฏิบัติอย่างไม่ดีหรือต้องเจอกับช่วงเวลาที่ยาก

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ลำบากก็มักจะมีปฏิกริยาแสดงถึงความอยุติธรรมและความรู้สึก
ละอายออกมาจากข้างใน จากการสังเกตดูผู้คนที่นั่นซึ่งมาจากหลากหลาย
วัฒนธรรมฉันได้ค้นพบว่าหากคุณล้มเหลวในการให้เกียรติมารดา
ของคุณ คุณจะถูกรับเรียกว่า “คนอกตัญญู”

การเป็นแม่คือของขวัญล้ำค่า

แม้ในขณะที่เรายกย่องการเป็นแม่ แต่คำพูดบางคำที่เราได้ยินเกี่ยวกับการ
การเป็นแม่ก็มักจะฟังดูไม่จริงใจและซ้ำซาก ฉันยังจำความรู้สึกนี้ได้ดี
ขณะที่กำลังเปลี่ยนผ้าอ้อมที่เประเปื้อนของลูกบนตักอยู่บนเครื่องบิน
อย่างทุลักทุเล และสุขภาพบุรุษสูงอายุท่านหนึ่งที่นั่งข้าง ๆ ฉันแสดง
ความเห็นออกมาว่า “การเป็นแม่คือพรอันประเสริฐใช่ไหมล่ะ?”
ฉันต้องถามตัวเองว่าเขาพูดด้วยความจริงใจ หรือกำลังพูดตลก หรือ
กำลังพูดเยาะเย้ยฉันกันแน่

หากความเป็นแม่คือของขวัญแล้วทำไมพระพรที่แท้จริงของการ
เป็นแม่จึงทำให้เกิดความสงสัยในเราเช่นนี้?

ฉันคิดว่าหนึ่งในสาเหตุที่ฉันต้องปล้ำสู้กับเรื่องนี้คือเพราะความ
บาปของฉัน ฉันจำเป็นต้องรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่เพื่อที่จะ
สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งไหนคือพระประสงค์ที่ดีและสมบูรณ์แบบของ
พระองค์ (โรม 12:2) หากปราศจากงานแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของ
พระเจ้าในชีวิตฉัน ฉันก็คงถูกปล่อยให้งมอยู่กับความคิดบาปของการ
ที่ยกการเป็นแม่ให้เป็นรูปเคารพและดูหมิ่นความเป็นแม่ ฉันสามารถ
เปลี่ยนความเป็นแม่ให้กลายเป็นเรื่องเกี่ยวกับฉันได้ง่าย ๆ หรือไม่ก็
ลดความสำคัญให้กลายเป็นเรื่องที่น่าสมเพชไป

พระคัมภีร์บรรยายถึงความเป็นแม่ว่านี่ไม่ใช่ทั้งการลดคุณค่า
ความเป็นคนของผู้หญิงหรือเป็นทั้งหมดของชีวิตเธอ ความเป็นผู้หญิง

ที่สุดแล้วคือเรื่องเกี่ยวกับการที่มีผู้หญิงซึ่งเป็นศูนย์กลางของความเป็นผู้หญิงนั้น เช่นกันการเป็นแม่ก็คือเรื่องเกี่ยวกับการที่มีผู้หญิงซึ่งเป็นศูนย์กลางของความเป็นแม่ เป้าหมายสูงสุดของการเป็นผู้หญิงนั้นไม่ใช่การเป็นแม่แต่คือได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระคริสต์ เป้าหมายซึ่งมีหลากหลายแง่มุมของการเป็นแม่ชี้้นำเราไปในทิศทางเดียวกัน หนึ่งในของขวัญของการเป็นแม่คือการที่พระเจ้าใช้สิ่งนี้เพื่อคัดลอกภาพแห่งพระบุตรของพระองค์ลงบนชีวิตเรา

เมื่อเราทำให้การเป็นแม่ (หรืออะไรก็แล้วแต่) กลายมาเป็นเรื่องเกี่ยวกับเราทั้งหมด เราจะเปื้อสิ่งนั้นในที่สุด และแน่นอนว่าเราจะเปื้อหนายกับการเป็นแม่เมื่อเราเอาแต่ลุ่มหลงและหมกมุ่นอยู่กับสิ่งนี้ เพราะการเป็นแม่ไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อทำให้เราอึดเอมใจอย่างสูงสุด เมื่อรู้สึกเปื้อหนายเราก็เยาะเย้ยถากถางแบบนี้ว่า “การเป็นแม่คือของขวัญใช้ไหมล่ะ? ก็แห้งอยู่แล้ว” ผู้หญิงบางคนโอดครวญว่าหากพระเจ้าให้ลูกกับเธอ ชีวิตของเธอก็จะพังทลาย ผู้หญิงบางคนก็โอดครวญว่าหากพระเจ้าไม่ให้ลูกกับเธอ เธอก็จะใจสลาย เราควรมองหาจุดกึ่งกลางหรือเปล่า? ผู้หญิงคริสเตียนควรจะเพียงคล้อยตามไปกับการถากถางเหล่านั้นแล้วกลืนมันลงด้วยน้ำอึกตั้งครั้งแก้วของใจที่รู้สึกขอบคุณเหมือนที่โลกแนะนำใช้ไหม? ฉันคิดว่าพระคัมภีร์ได้ให้คำตอบนี้แก่เราแล้ว

เราทุกคนตายในอาดัม

พระคัมภีร์ได้นำเสนอแบบจำลองบางอย่างเพื่อที่เราจะคิดถึงการเป็นแม่ นอกกรอบความคิดแบบโลกของเรา

บางทีคุณอาจจะต้องติดโน้ตเตือนความจำจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องการเป็นแม่ให้ตัวเองเป็นประจำเหมือนฉัน เป็นสิ่งสำคัญมากที่จะ

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

จดจำสิ่งที่พระคัมภีร์บอกเมื่อเราต้องต่อสู้กับความรู้สึกเฉยชาหรือความปรารถนาอันเป็นรูปเคารพของเราเกี่ยวกับเรื่องของขวัญแห่งความเป็นแม่

ในปฐมกาล 1:28 พระเจ้าทรงอวยพรชายและหญิงที่ทรงสร้างขึ้น พระองค์ตรัสกับพวกเขา (ท่ามกลางสิ่งอื่น ๆ) ว่า “จงมีลูกตกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน” การมีอำนาจ การปกครอง และการเกิดผลทวีมากขึ้นคือสิ่งที่ไม่มีใครในพวกเขาที่สามารถทำได้ด้วยตัวเองได้ นี่คือนิสัยที่พวกเขาไม่อาจทำได้เลยหากปราศจากความช่วยเหลือจากพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างชายและหญิงให้มีลักษณะเหมือนพระองค์จากนั้นก็ทรงผูกพันธะ他俩ทั้งสองไว้ด้วยกัน พระองค์ได้ทรงออกแบบพวกเขามาให้ต้องพึ่งพาพระองค์สำหรับทุกสิ่งอย่างสิ้นเชิง

แต่อาดัมและเอวาตัดสินใจว่าไม่จำเป็นต้องพึ่งพาพระเจ้าสำหรับทุกอย่างอีกแล้ว ความคิดทำนองว่า “ใครจะยังต้องการพระเจ้าอีกในเมื่อคุณก็มีทุกสิ่งที่ต้องการแล้ว?” คือเหตุผลของพวกเขา ด้วยความหลงตัวและหลงเชื่อในคำโกหกของงูร้ายชายและหญิงคู่นี้จึงไม่เชื่อฟังพระเจ้าและกินผลไม้ต้องห้าม พวกเขาเหย้าหยันความตายซึ่งเป็นการตัดสินใจโหดที่เที่ยงธรรมสำหรับบาป คำพูดทำนองนี้ว่า “อู๋ แยกจิ้ง” คือคำที่เบาไปสำหรับสภาวะวิกฤติเช่นนี้

เราได้พูดถึงเรื่องนี้ในหนังสือเล่มนี้แล้ว แต่ความสำคัญของสิ่งนี้ทำให้เราพูดถึงอีก เป็นเรื่องง่ายสำหรับเราในยุคนี้ที่จะรู้สึกห่างไกลและไม่เกี่ยวข้องกับการเกิดขึ้นในสวนนั้น เราเกิดมาในโลกที่ได้ยินความคิดที่ผิดปกติว่า “ความตายคือสัจธรรมของชีวิต” เหตุการณ์ในสวนเอเดนมีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับชีวิตเรา? คำตอบแบบสั้น ๆ คือ เพราะความบาปและความตายของอาดัมเชื่อมโยงกับความบาปและ

ความตายของเรา “เพราะว่าในอาดัมคนทั้งปวงตาย...” (1 โครินธ์ 15:22) ให้จำพระคัมภีร์ข้อนี้ไว้โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่คิดว่า “แล้วจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปกับการเป็นแม่?” มนุษยชาติจะไม่สูญสิ้นไป (อย่างที่ควรเป็น) เพราะการกบฏในระดับจักรวาลของชายและหญิงที่ทำต่อพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพรอกหรือ?

ชีวิตท่ามกลางความตาย

เราสามารถได้ยินเสียงสะท้อนแห่งพระเมตตาของพระเจ้าในคำสาปแช่งที่ทรงประกาศต่องูร้าย พระองค์มองดูอาดัมและเอวาผู้ที่บัดนี้ได้กลายมาเป็นศัตรูของพระองค์แล้วสงสารพวกเขา ในคำสาปแช่งนั้นพระเจ้าได้บรรยายว่าจะมีสงครามมหากาพย์เกิดขึ้นระหว่างฝ่ายของมารและฝ่ายเชื้อสายของหญิงนั้น

เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน
ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของนางด้วย
เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก
และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของเขาฟกช้ำ
(ปฐมกาล 3:15)

หญิงคนนั้นจะมีเชื้อสาย

คำสาปแช่งซึ่งถูกประกาศแก่งูร้ายนั้นเต็มไปด้วยพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อลูก ๆ ของพระองค์ เชื้อสายคนนั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้คือพระเยซูคริสต์ผู้เป็นความหวังอันผาสุกของเรา ชาตานจะทำให้พระองค์บาดเจ็บ และในหลักเหตุผลที่กลับกันของฤทธิ์อำนาจที่ได้มาทางการทนทุกข์ พระเมสสิยาห์จะทรงมีชัยอย่างเด็ดขาดในสงคราม

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ครั้งนี้ วันหนึ่งพระเมสสิยาห์จะทรงถือกำเนิดและจะเปลี่ยนแปลงวิถีแห่งจักรวาลนี้ไปตลอดกาล

ริชาร์ด ซิบส์ กล่าวถึงสิ่งนี้ในข่าวประเสริฐว่า “คุณรู้จักพระสัญญาข้อนี้ที่เป็นแหล่งกำเนิดของพระสัญญาข้ออื่นทั้งหมดดี คือข้อที่บอกว่า ‘เชื้อสายของนาง’ (ปฐมกาล 3:15) นั่นคือการยกเลิกคำสาปแช่งและสื่อถึงพระเมตตาของพระเจ้าในพระคริสต์ที่มีต่ออาดัม ดังนั้นพระสัญญาอันดีงามและเปี่ยมด้วยพระเมตตาต่าง ๆ ล้วนออกมาจากพระสัญญาข้อนี้ ทุกข้อต่างบรรจบกันที่พระคริสต์ในฐานะของศูนย์กลาง ทุกข้อถูกออกแบบมาเพื่อพระองค์และในพระองค์ พระองค์คือศูนย์รวมของทุกคำสัญญา ทุกสิ่งที่เรามีต่างก็เป็นส่วนหนึ่งของพระคริสต์”¹

อาดัมถือว่าพระสัญญาในเรื่องชีวิตของพระเจ้านั้นจะสำเร็จ “อาดัมเรียกภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะนางเป็นมารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง” (ปฐมกาล 3:20) ฉันอยากหวังใจในพระเจ้าเหมือนอย่างที่อาดัมหวังในเวลาสั้น

สัจธรรมแห่งชีวิตคือการสำแดงพระเมตตาอันเหลือล้นของพระเจ้าซึ่งปรากฏให้เห็นในทั่วโลก ในประวัติศาสตร์ และในตอนอวสานของโลก สิ่งนี้เป็นจริงในสวนนั้นและเป็นจริงสำหรับเราในทุกวันนี้ด้วย เราหายใจได้โดยพระคุณและพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ไม่ทรงรื้อรื้อที่จะทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จแต่อดทนต่อคนบาปเพื่อที่เราจะกลับใจและยกย่องพระองค์ตลอดไป (2เปโตร 3:9)

การเป็นแม่โดยความเชื่อ

เช่นเดียวกับอาดัมและเอวา เราทุกคนสมควรตายเนื่องจากบาปที่เราทำต่อพระเจ้า และเช่นเดียวกับอาดัมและเอวาความหวังเดียวของเรา

1 Richard Sibbes, *Glorious Freedom* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 2000), 83.

คือในพระเมสสิยาห์ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ พระเมสสิยาห์ผู้ทรงทำเพื่อเราในสิ่งที่เราไม่อาจทำเพื่อตัวเองได้ พระเยซูนำเสนอมอบตัวเราในฐานะเครื่องบูชาเพื่อบาปของเราและได้ทรงทำให้ความตายและซาตานมาถึงจุดจบ

พระเยซูทรงคำจูนจักรวาลนี้ไว้ด้วยพลังแห่งถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งรวมถึงเด็กทุกคนที่เคยปฏิสนธิมาด้วย การเป็นแม่คือความคิดของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงกำหนดและผดุงสิ่งนี้ไว้เพื่อสรรเสริญพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ชีวิตมีไว้เพื่อรับใช้พระเกียรติสิริของพระเจ้า แต่เพียงผู้เดียว และมากยิ่งขึ้นกว่าชีวิตในทางกายภาพซึ่งไม่มีใครในพวกเราสมควรได้รับอยู่แล้ว พระเยซูคริสต์ผู้ทรงครอบครองเหนือทุกสิ่งยังทรงมอบความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์ให้แก่เราซึ่งพระเจ้าผู้ไม่โกหกได้สัญญาไว้ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของกาลเวลา (ทิตัส 1:2) เมื่อเราวางใจในพระคริสต์พระองค์ก็ทรงนำเราเข้ามาเชื่อมต่อกับพระองค์และมอบชีวิตนิรันดร์นี้ให้แก่เรา

การบังเกิดใหม่ไม่ใช่สิ่งที่จัดซื้อและไร้อันชีพชีวิตชีว “เพราะว่าในอาดัมคนทั้งปวงตายฉันใด ในพระคริสต์คนทั้งปวงจะได้รับชีวิตฉันนั้น” (1โครินธ์ 15:22) โดยความเชื่อเราจึงมองย้อนกลับไปที่ไม่กางเขนและได้เห็นพระองค์ผู้ประทานชีวิตกำลังแบกเอาความบาปผิดของเราไป โดยความเชื่อเราจึงมองไปข้างหน้าคือวันที่เราจะได้อยู่กับองค์จอมเจ้านายของเราและได้เห็นพระองค์แบบหน้าต่อหน้าตลอดไป ในขณะที่แม่เลี้ยงดูและฟุ่มเฟือยชีวิตด้วยความเชื่อ พวกเธอก็เข้าไปมีส่วนร่วมอยู่ในชัยชนะแห่งวันสุดท้ายเหนือความบาปและความตายของพระคริสต์

ในนิรันดร์กาลเราจะตระหนักได้ว่าการได้เป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้าคือเรื่องที่น่าตื่นเต้นเพียงใดเพราะสิ่งนี้ทำให้เราได้พระเจ้า การ

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

มีชีวิตคือหลักฐานที่พิสูจน์ว่าองค์ผู้กำหนดชีวิตนั้นคือพระเจ้าแห่งพระเมตตา พระคุณ และความซื่อสัตย์ ดังนั้นเมื่อคุณรู้สึกทราบดีว่าหัวใจของคุณเต็มและล้นจนแทบจะระเบิดออกขณะกำลังมองทารกที่นอนหลับพร้อมอยู่ สิ่งนี้กระตุ้นให้เกิดการสรรเสริญพระเจ้า หรือเมื่อคุณรู้สึกอัศจรรย์ใจขณะที่จ้องมองขอบฟ้าของเมืองที่คุณอาศัยอยู่ ซึ่งคลาคลั่งไปด้วยผู้คน หรือเมื่อคุณประหลาดใจกับภาพสะท้อนของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ทั่วทั้งโลก ไม่มีอะไรที่น่าเบื่อเลยเมื่อนึกถึงการเป็นแม่ กระนั้นเราก็สามารถลืมนพระเยซูไปได้อย่างรวดเร็วเมื่อแต่ละวันและคืนของเราเต็มไปด้วยของขวัญดี ๆ ที่มาจากพระเจ้า บ่อยครั้งที่เราถูกรายล้อมไปด้วยอาณาจักรเล็ก ๆ อันมีวิสัยทัศน์ที่แคบของเราอย่างมีความสุข ณ ที่แห่งนี้เราเผาทำลายป้ายบอกทางที่พาเราไปหาพระเยซูทิ้งแล้วเปลี่ยนสิ่งนี้ให้กลายเป็นรูปเคารพของเราแทน

แต่พระลักษณะที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าให้ความมั่นใจกับเราว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าความอ่อนแอของเรา “ถ้าเราไม่สัตย์ซื่อพระองค์ก็ยังคงสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์ปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้” (2ทิโมธี 2:13) พระคริสต์ผู้เป็นสมอเรือของเราได้ไถ่เราออกจาก การวิ่งตามสิ่งไร้สาระแล้วปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระเพื่อที่จะใช้ของประทานของเราสร้างอาณาจักรซึ่งจะคงอยู่ตลอดไปของพระองค์ พระคำของพระเจ้าคือเชื้อเพลิงของไฟแห่งความหวังของเราในพระคริสต์ และเราได้รับการเติมไม่ใช่เพื่อที่จะเต็มอ้อมเท่านั้น เมื่อเราทำงานของการเป็นแม่โดยพระคุณพระเจ้า ความหวังในพระคริสต์ของเราก็กลายเป็นพยานให้คนในบ้านได้เห็น ความอ้อมเอมใจในพระคริสต์ของเราทำให้เกิดความอ้อมเอมใจในพระคริสต์มากยิ่งขึ้นเมื่อเราใช้ชีวิตของเราออกในการรับใช้ผู้อื่น ความหวังที่อยู่ในพระคริสต์ของเราได้จุดประกายความสงสัยของคนที่อยู่ในบ้านและพวกเขา

ต้องการคำตอบว่า อะไรคือสาเหตุที่คุณมีความหวังเช่นนี้? (1เปโตร 3:15)

อะไรคือเป้าหมายของการเป็นแม่?

แม่คือหนึ่งในหลักฐานของแผนการอันมีชัยของพระเจ้าที่จะทำให้ชีวิต แม้จะมีคำสาปแช่งแห่งความตาย แม่คือของขวัญที่ชี้ให้เรามองเห็น พระเยซู ในขณะที่ชีวิตกำลังดำเนินไปสู่การสรรเสริญพระเกียรติของ พระเจ้า เราจึงได้เห็นการสำแดงพระคุณอันตราตรึงใจของพระบิดา ผู้จะทรงทำให้พระสัญญาที่จะมอบบรรดาประชาชาติให้แก่พระบุตร เพื่อนำการสรรเสริญมาสู่พระองค์นั้นสำเร็จ ไม่มีเป้าหมายใดยิ่งใหญ่ กว่านี้อีก

มีแนวคิดมากมายที่พยายามจะอธิบายเป้าหมายของการเป็นแม่ วนเวียนอยู่ในโลก หลายแนวคิดเหล่านี้ได้รับอิทธิพลมาจากเรื่องของ วิญญาณ บางอันอธิบายการเป็นแม่ในฐานะของการแสดงออกถึง “จิตวิญญาณมนุษย์” หรือเปรียบเปรยว่าแม่เป็นเหมือนกับ “พระแม่ ธรณี” ในฐานะคริสเตียนเราเข้าใจดีว่าคำแนะนำทางจิตวิญญาณ สำหรับการเป็นแม่ใด ๆ ก็ตามที่พยายามจะเชื่อมโยงผู้หญิงเข้ากับ พระเจ้าโดยปราศจากความตายเพื่อชดใช้บาปแทนของพระเยซูจะไม่สามารถทำได้สำเร็จในที่สุด การอ้างสิทธิ์ของพระเยซูว่า “เราเป็นทาง นั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” (ยอห์น 14:6) มีผลต่อวิถีที่เรามอง บทบาทของตัวเองในฐานะแม่ ผ่านทางเลนส์ของความเป็นจริงอัน ลึกซึ้งของข่าวประเสริฐเราจึงสามารถมองเห็นความเป็นแม่ในแบบ ที่มันเป็นจริง ๆ ได้นั้นคือความเมตตา จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับ พระเมตตาที่ทรงมีต่อเราแม้ขณะที่เราจะเปลี่ยนของขวัญชิ้นนี้ให้ กลายเป็นเครื่องมือสำหรับการเติมตัวเองให้เต็มก็ตาม

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

ด้วยบาปของอาดัมและเอวาในสวน ลูกลหลานทุกคนของพวกเขา พร้อมทั้งตัวพวกเขาเองก็ถูกฟ้องร้องอย่างยุติธรรมและถูกตัดสินให้ถึงตาย แม้จะมีบาปที่ร้ายแรง แต่พระเจ้ก็ไม่เพียงอนุญาตให้พวกเขามีชีวิตต่อเท่านั้นแต่ยังส่งเสริมชีวิตและคำจุนให้ชีวิตดำเนินมาจนถึงทุกวันนี้ด้วย พระเมตตาซึ่งสำแดงแก่เรบาบนไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์คือจุดสูงสุดของพระคุณซึ่งมีอย่างเหลือล้นของพระเจ้า เฮอแมน บาวิงค์ เขียนไว้ว่า “จากเครื่องบูชา นั้น (คือพระคริสต์) พระเจ้าจึงสามารถระชากรโลกและมนุษยชาติออกมาจากเงื้อมมือของบาปและขยายอาณาจักรของพระองค์ได้”

แม้แต่ในขณะที่เราขโมยพระเกียรติของพระเจ้าและยังยืนยันกรานว่าการเป็นแม่นั้นมีอยู่เพื่อรับใช้ข้อเท็จจริงและภาพลักษณ์ของเรา พระเจ้ายังทรงเมตตาเราอยู่ แม้ขณะที่เรารู้สึกกังวลเกี่ยวกับตารางเวลาของพระเจ้าสำหรับครอบครัวของเรา พระเจ้าก็ทรงโปรดให้แผนการแห่งนิรันดร์ในการสร้างสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวของเราดำเนินต่อไปจนสำเร็จ เมื่อปลดปล่อยตัวเองจากความปรารถนาที่มุ่งเน้นแต่ตัวเอง เราก็สามารถมีความสุขกับการคืนดีที่ได้รับทางพระเยซูได้ จงน้อมรับพระประสงค์ของพระเจ้าในการเป็นแม่ของเราและยึดมั่นให้กับอนาคตขณะที่มองไปยังพระคุณเพื่ออนาคตซึ่งเป็นของเราในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงออกแบบการเป็นแม่มาเพื่อให้เชิดชูพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์และเพื่อชี้ให้เห็นว่าเราและลูก ๆ ของเราถูกสร้างมาเพื่อใครคือเพื่อพระคริสต์ผู้เป็นขึ้นจากตายและเป็นความพึงพอใจนิรันดร์ (ยอห์น 17:24) ความสุขของการเป็นแม่ในวันนี้คือความสุขที่แท้จริง แต่ความสุขเหล่านี้เหมือนกับเงาสะทอนสลัว ๆ ในกระจก ในตอนท้ายของแต่ละวัน (คือทั้งวันที่วุ่นวายและแสนจะธรรมดา) ที่สุดแล้วการเป็นแม่คือเรื่องของการยกย่องและการเปลितเปลินยินดีในพระเจ้า

ผู้ยิ่งใหญ่ของเรา เสราฟิมในสวรรค์ “ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า ‘บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ คือพระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ ที่ทั่วโลกเต็มไปด้วยพระเกียรติสิริของพระองค์’” (อิสยาห์ 6:3) เราชื่นชมยินดีกับการเป็นแม่ในวันนี้ในฐานะของสิ่งที่ถูกออกแบบมาเพื่อนำเราไปสู่การนมัสการพระเจ้าในทุกสิ่งที่ทำ ในฐานะของการนมัสการที่เราจะผลิตเพลียินดีในสวรรค์ตลอดไป

แม้ขณะที่เราทำงานของแม่ที่หนักจนเหนื่อยล้าซึ่งบ่อยครั้งก็รู้สึกว่าการเปล่าประโยชน์ เราสามารถจดจ่ออยู่กับสิ่งที่เราจะทำไปตลอดนิรันดร์ได้ในวิภรณ์ บทที่ 5 ยอห์นได้เห็นนิมิตของพระคริสต์ผู้เป็นขึ้น ผู้ได้รับเกียรติ และกำลังปกครองอยู่ในข้อที่ 13 ยอห์นบอกเราว่าทุกคนตอบสนองต่อพระเยซูอย่างไร “จากนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงทุกชีวิตในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก และในมหาสมุทรตลอดจนสรรพสิ่งในนั้นขับร้องว่า ‘ขอถวายคำสรรเสริญ พระเกียรติ พระสิริ และเดชานุภาพ แต่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแด่พระเมษโปดกสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์!’” เราจะยกย่องสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไปในนิรันดร์กาล และแม้แต่ในตอนนี้เราก็สามารถสรรเสริญพระองค์ได้เนื่องจากเราได้รู้จักพระเยซูคริสต์และรู้ว่าพระองค์ถูกต้องตรงตายเพื่อเรา

ครั้งต่อไปที่มีเรื่องน่าเบื่อหน่ายเกิดขึ้น อย่างเช่น ตะกร้าผ้าเต็ม (อีกแล้ว) หรือค้นพบว่าในกล่องทิชชู (อีกอัน) ที่ถูกถูด้วยคลานของคุณ ดึงไส้ออกมาด้วยความอยากรู้อยากเห็นยังมีอะไรเหลือให้ใช้อยู่บ้าง จึงให้เสียงคำรามของคุณเปลี่ยนเป็นเสียงร้องว่าฮาเลลูยา “ปวงประชาชาติเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิดชนชาติทั้งสิ้นเอ๋ย จงยกย่องเทิดทูนพระองค์เพราะความรักที่พระองค์ทรงมีต่อเรานั้นใหญ่หลวงนักและความซื่อสัตย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

พระเจ้าทรงสร้างการเป็นแม่ไว้เพื่อตัวพระองค์เอง

จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า” (สดุดี 117:1-2) จงเตือนตัวเองถึงความจริงแห่งพระคำของพระเจ้าและจงประหลาดใจขณะเมื่อพระวิญญูญาณเตือนให้คุณนึกถึงสิ่งที่สายตาแห่งความเชื่อของคุณได้เห็น “(ความเชื่อ) คือสายตาที่สูงส่งที่สุด และความเชื่อเร็วเหมือนกับแสง เพราะความเชื่อคืออนกอินทรีย์ตัวนั้นที่บินอยู่กลางหมู่เมฆ ความเชื่อมองทะลุผ่านทุกสิ่งและมองเห็นพระคริสต์ในสวรรค์ ความเชื่อมองย้อนกลับไปแล้วเห็นพระคริสต์บนไม้กางเขน มองไปข้างหน้าแล้วเห็นพระคริสต์เสด็จกลับมาพร้อมกับศักดิ์ศรี ความเชื่อคือพระคุณที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนสามารถนำเสนอทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ที่อยู่เบื้องบน และที่กำลังจะมาได้เพียงแค่อึดใจเดียว สายตาของนกอินทรีย์แห่งความเชื่อรวดเร็วเช่นนี้เอง”²

จงยอมให้การเป็นแม่นำหัวใจของคุณให้เข้ามาสัมผัสและจงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เต็มมือของคุณให้เต็มและสิ้นด้วยพระพรมากมาย “ข้าแต่พระเจ้าจอมกษัตริย์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเทิดทูนพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ทุกวัน จะแซ่ซ้องยกย่องพระนามของพระองค์สืบไปเป็นนิตย์ องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นยิ่งใหญ่ สมควรแก่การสรรเสริญเป็นที่สุด ความยิ่งใหญ่ของพระองค์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งคะเนได้” (สดุดี 145:1-3)

การสรรเสริญพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และเปี่ยมด้วยพระเมตตาของเราคือเพลงสรรเสริญของแม่ คือเพลงที่เธอจะขับร้องไปตลอดกาล

2 Richard Sibbes, *Glorious Freedom* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 2000), 91-92.

บทสรุป

คำพยานแห่งสันติภาพของแม่

บทสนทนาที่มักจะเกิดขึ้นในบ้านของเราคือเรื่องเกี่ยวกับว่าคนอื่นที่อยู่อีกซีกโลกหนึ่งกำลังทำอะไรอยู่ตอนนี้

ลูก ๆ มักจะถามคำถามอย่างเช่น “เขตเวลาไหนของโลกที่กำลังนอนหลับอยู่ตอนนี้?” “เด็ก ๆ ในอินเดียกำลังทำอะไรอยู่ตอนนี้?” “แม่คิดว่าเพื่อน ๆ ในสกอตแลนด์กำลังอยู่ที่โรงเรียนมัธยม?” “ตอนนี้ใครกำลังดื่มกาแฟในตอนเช้าอยู่?”

บางทีคำถามที่ตลกที่สุดจนถึงวันนี้ก็คือ “เฮ้อ มีเด็กผู้หญิงอายุห้าขวบคนไหนในโลกที่ต้องถูกไหมเอ้าที่ตอนนี้ไหมน้า?

การพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเขตเวลาและภูมิศาสตร์เป็นแบบฝึกหัดที่ให้ความรู้สำหรับเด็ก ๆ ที่สนุกสนาน สิ่งนี้ยังเตือนใจฉันอย่างสม่ำเสมอถึงความรักมั่นคงขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเมตตาอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระองค์ พระเจ้าประทานชีวิตและคำจูนชีวิตเพื่อยกย่องพระคุณของพระองค์ทั่วโลก พระเมตตาของพระองค์ใหม่สดเสมอในทุกเช้า และตอนนี้ก็เป็นเวลาเช้าของที่ใดที่หนึ่งบนโลก

เราจำเป็นต้องได้รับการย้ำเตือนว่าพระเจ้าคือผู้ใดในทุกวัน จอห์น โอเวน ย้ำเตือนกับเราว่ากระบวนการแห่งการชำระให้บริสุทธิ์

แท้จริงก็คือกระบวนการนั่นเอง “การเติบโตของต้นไม้และพืชเกิดขึ้นช้ามากจนขนาดที่เราไม่สามารถเห็นได้ง่าย ๆ เลย เราเห็นการเปลี่ยนแปลงในแต่ละวันน้อยมาก แต่ในที่สุดเราจะเห็นได้ว่ามีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้น พระคุณก็เช่นกัน การชำระให้บริสุทธิ์คืองานตลอดชีวิตที่ค่อย ๆ ดำเนินไป (สุภาพิต 4:18) นี่คือนานที่อัครรรยแห่งพระคุณพระเจ้าและเป็นงานที่ต้องอธิษฐานเพื่อ (โรม 8:27)”¹

หัวใจของเราต้องยกย่องพระเยซูผู้ที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งให้เป็นทนายทนายผู้ครอบครองทุกสิ่ง ผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง และผดุงจักรวาลไว้โดยถ้อยคำอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ (ฮีบรู 1:1-3) เจ้าหินก้อนเล็ก ๆ ของเรากำลังหมุนไปในจักรวาลอันกว้างใหญ่นั้นได้รับการค้ำจุนไว้โดยพระคริสต์ เป็นเรื่องดีที่เราจะถ่อมตัวลงและจำไว้ว่าแม้ในความเจิดจรัสที่ดูเหมือนไม่มีสิ่งใดเทียบได้ของจักรวาลก็ยังคงเป็นคำกล่าวที่ค่อนข้างน้อยเกินจริงของพระสิริอันโชติช่วงของพระเยซู ไม่มีใครสามารถหยั่งถึงขอบเขตความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ “โอ ความมั่งคั่งแห่งพระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้าช่างล้ำลึกยิ่งนัก! ชั่ววินิจฉัยของพระองค์สุดที่จะหยั่งคะเนและวิถีทางของพระองค์เกินกว่าจะสืบเสาะ!” (โรม 11:33, โยบ 26, สดุดี 145:3)

ในเวลาที่เราหยุดหัวใจรำคาญใจ เย่อหยิ่ง และเฉยชาเป็นสิ่งที่ดีที่จะไม่ลืมว่าพระเยซูได้รับสิทธิอำนาจเหนือทุกสิ่ง (สดุดี 8:6, มัทธิว 28:18, เอเฟซัส 1:22) ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์และเพื่อพระองค์ (โคโลสี 1:16) ไม่มีสิ่งใด หรือสถานภาพใด หรือสถานการณ์ไหนที่มีอำนาจมากกว่าพระองค์

การใคร่ครวญพระลักษณะของพระเจ้าจะยิ่งเพิ่มความหวังอันยิ่งใหญ่ในใจเราแม้จะเป็นท่ามกลางช่วงเวลาแห่งการทดสอบอัน

1 Owen, Works of John Owen, 108-9.

ยากลำบาก สาเหตุของความทุกข์โศกและการคร่ำครวญของผู้เผย
พระวจนะเยเรมีย์คือเพราะชาวบาบิโลนได้ทำลายนครเยรูซาเล็มอย่าง
ไร้ความปราณี ท่ามกลางความสยดสยองที่ไม่อาจบรรยายได้เยเรมีย์
ได้พบกับสาเหตุแห่งความหวังเพราะผู้ที่พระเจ้าทรงเป็นว่า

ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ทวนคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้
ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง
เพราะความรักใหญ่หลวงขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เราจึงไม่ถูกผลาญทำลายไป
เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่เคยยิ่งหยด
มีมาใหม่ทุกเช้า
ความซื่อสัตย์ของพระองค์ยิ่งใหญ่
ข้าพเจ้ากล่าวกับตนเองว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็น
ทั้งหมดที่ข้าพเจ้ามี ฉะนั้นข้าพเจ้าจะรอดอยพระองค์”
(เพลงคร่ำครวญ 3:21-24)

เห็นหรือยังว่าความรักของพระเจ้านั้นมั่นคงและพระเมตตาของพระองค์
ไม่มีที่สิ้นสุดอย่างไร? พระเจ้าผู้เป็นอมตะประทานตัวพระองค์เอง
ให้เป็นมรดกส่วนของเรา จิตใจที่มีขีดจำกัดและไม่จีรังยั่งยืนของเรา
ไม่อาจจะเข้าใจความสำคัญของของขวัญเช่นนี้ได้

เมื่อลูก ๆ ของเราต้องต่อสู้กับความกังวลจากการพลัดพราก
เราก็ให้เหตุผลที่พวกเขาจะไม่ต้องรู้สึกท้อใจได้ เมื่อเราที่เป็นลูก
ของพระเจ้ารู้สึกห่างไกลจากพระองค์ พระองค์ก็ให้เหตุผลที่หนักแน่น
เพื่อให้เราสามารถรู้สึกถึงสันติสุขของพระองค์ได้

การสำแดงความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าทรงทำเพื่อเราคือการ
ส่งพระบุตรคือพระเยซูลงมาตายแทนเราบนไม้กางเขนเพื่อบาปของเรา

ขณะที่เรายังเป็นศัตรูของพระองค์อยู่ (โรม 5:8) พระเยซูทนทุกข์จาก “ความวิตกกังวลจากการพลัดพราก” ในระดับที่ลึกที่สุดเท่าที่จะมีใครสักคนบนโลกเคยประสบมาก่อน เพื่อที่เราผู้วางใจในพระองค์ จะได้อยู่ร่วมกับพระบิดาไปตลอดนิรันดร์ แม้ว่าเราจะตายแล้วเพราะบาปของเรา พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตาที่ทรงรักเราด้วยความรักอันใหญ่หลวงซึ่งทำให้เรามีชีวิตร่วมกับพระคริสต์โดยพระคุณทางความเชื่อ (เอเฟซัส 2:4-8) เราจะไม่มีทางหยั่งถึงความหมายที่เต็มไปด้วยพระคุณของข่าวประเสริฐอันมหัศจรรย์นี้ได้เลย โจนธาน เอ็ดเวิร์ด กล่าวว่า “เมื่อนึกถึงพระเจ้า ผมชอบนึกถึงพระองค์แบบนี้ คืออำนาจที่ครอบครองเหนือทุกสิ่งโดยสมบูรณ์”² ฉันเห็นด้วยอย่างยิ่ง อำนาจที่ครอบครองเหนือทุกสิ่งของพระเจ้ายกชูให้เห็นถึงเสรีภาพอันสง่างามของพระเจ้าในการเผ่าพระคุณไปยังศัตรูของพระองค์ พระเจ้าผู้ใช้เสรีภาพของพระองค์เพื่อช่วยศัตรูให้รอดในแบบที่รับรองได้ว่าคนเหล่านี้จะได้พบกับความสุขที่อธิบายไม่ได้ในพระองค์ ตลอดไปคือพระเจ้าที่คู่ควรแก่การนมัสการของเรา

พระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเราในพระคริสต์ยิ่งใหญ่กว่าความขุ่นข้องหมองใจใด ๆ ที่ข่มขู่ว่าจะสั่นคลอนชีวิตเรา เพราะพระเยซูทรงคำจูนจักรวาลนี้ไว้ด้วยคำตรัสเราจึงสามารถวางใจพระองค์สำหรับวันที่เลวร้าย (และไม่มีอะไรดีเลย) ได้

พระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเราในพระคริสต์ช่วยกู้เราจากการเปลี่ยนการเป็นแม่ให้กลายเป็นรูปเคารพ เพราะพระเยซูทรงมีค่าและคู่ควรอย่างยิ่งต่อความรักทั้งหมดที่เราจะมี จึงไม่มีแง่มุมใดของการเป็นแม่ที่จะสามารถบดบังความงดงามของพระองค์ได้

2 Jonathan Edwards, *Selections* (New York: Hill and Wang, 1962), pp. 58-59.

พระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเราในพระคริสต์เอาชนะการหลงตัวอย่างยโสที่บอกว่า “ฉันควบคุมทุกอย่างได้” ของเรา เพราะพระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจเหนือทุกสิ่ง เราจึงสามารถถ่อมตัวลงภายใต้อำนาจปกครองแห่งพระเมตตาของพระองค์และรับใช้พระองค์ด้วยความยินดีตลอดไปได้

พระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเราในพระคริสต์ปลุกจิตใจที่แข็งกระด้างและเชื่อมซิมของเราให้ตื่นขึ้น เพราะความยิ่งใหญ่ของพระเยซูนั้นไม่อาจจะหยั่งถึงพระองค์จึงสามารถฟื้นฟูความรักที่เรามีต่อพระองค์ขณะเมื่อเราแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์ได้ ที่เดียวที่แม่จะสามารถค้นพบความยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์ได้คือในพระคำของพระเจ้า เจอรัย์ บริดเจส ให้คำแนะนำว่า “อย่าเชื่อทุกสิ่งที่คุณคิด คุณไม่สามารถไวใจให้ตัวเองบอกความจริงกับตัวเองได้ จงคงอยู่ในพระคำพระเจ้า”³ คำแนะนำของ เจ ไอ แพคเกอร์ ก็คล้าย ๆ กันว่า

ผมในฐานะที่เป็นคริสเตียนเข้าใจตัวเองหรือเปล่า? ผมรู้จักตัวตนที่แท้จริงของตัวเองไหม? ปลายทางที่แท้จริงของผมนะหรือ? ผมคือลูกของพระเจ้า พระเจ้าคือพ่อของผม สวรรค์คือบ้านของผม และทุกวันนี้คืออีกหนึ่งวันที่ใกล้เข้าไปเรื่อย ๆ พระผู้ไถ่คือพี่ชายของผมและคริสเตียนทุกคนคือพี่น้องของผมด้วย จงพูดกับตัวเองแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกเป็นครั้งแรกในตอนเช้า สิ่งสุดท้ายก่อนเข้านอน ขณะที่ยืนรอรถประจำทางทุกขณะเมื่อจิตของคุณว่าง และจงทูลขอพระเจ้าที่คุณจะสามารถใช้ชีวิตตั้งเช่นคนที่รู้ว่าทั้งหมดนี้คือความจริงอย่าง

3 Jerry Bridges, *The Great Exchange: My Sin for His Righteousness* (Wheaton, IL: Crossway, 2007).

แท้จริงที่สุดได้ นี่คือการกลับแบบคริสเตียนของชีวิตคริสเตียน
และของชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า⁴

การแช่ตัวเองอยู่ในพระคำของพระเจ้าเพื่อค้นหาความอัศจรรย์แห่ง
ความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปอย่างฉัน เตือนใจฉันว่าไม่มีเหตุผล
ใดๆ สำหรับการโอดเวทนาเลยยกเว้นแต่ในไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์
เท่านั้น (กาลาเทีย 6:14) การไคร้ครวญเหล่านี้เป็นน้ำนมและเชื้อเพลิง
ไว้กับการนมัสการพระเยซูของฉัน และธรรมชาติโดยเนื้อแท้ของการ
นมัสการเช่นนี้คือการป่าวประกาศความซื่อสัตย์ของพระองค์ต่อคน
ทุกชั่วอายุซึ่งถูกขับเคลื่อนด้วยความยินดี (สดุดี 89:1) ฉันอยากให้
ลูกๆ ของฉันตามฉันมาในขณะที่กำลังดำดิ่งลงไปในความลึก ความสูง
และความกว้างแห่งความรักของพระคริสต์

สายตาที่ยาวไกลของการเป็นแม่มองไกลกว่าการตั้งครุฑใน
ไตรมาสที่สาม การฝึกให้ลูกขับถ่ายเอง และแม่แค้นวันสำเร็จการศึกษา
ของลูก วิสัยทัศน์อันกว้างไกลของการเป็นแม่จะทอดยาวไปยังเส้น
ขอบฟ้าแห่งนิรันดร์กาล เราเข้าใจดีว่าวันหนึ่งลูกๆ ของเราก็อาจจะ
กลายมาเป็นพี่น้องของเราในพระคริสต์ เราผู้เป็นแม่ต้องมีสายตา
อันยาวไกลของชีวิตไว้ในใจเสมอขณะที่ดำเนินชีวิตในแต่ละวัน พระเจ้า
สนใจในงานแห่งการสร้างคนของพระองค์ คือคนทั้งหลายที่ถูกสร้าง
ขึ้นและถูกสร้างขึ้นใหม่ตามพระฉายแห่งพระบุตรพระองค์ เราคือ
ส่วนหนึ่งของมนุษยชาติกลุ่มใหม่ คือประชากรที่วิถีชีวิตได้รับการ
เปลี่ยนใหม่โดยพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะไม่เดินอยู่ในทางที่จะจับเรา
ไปเป็นทาสของความตายและความไร้แก่นสารอีก วันหนึ่งโลกจะเต็ม
ไปด้วยพระสิริขององค์พระผู้เป็นพระเจ้าแบบเดียวกับที่น้ำปากคลุม

4 J. I. Packer, *Knowing God* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2011), n.p.

อยู่เหนือทะเล! ในความเป็นแม่ทั้งหมดของเรา เราก็กำลังรอคอย
วันนั้นอยู่

วันของคุณก็อาจจะกำลังเริ่มต้น หรือกำลังดำเนินไป หรือได้จบ
ไปแล้วและคุณก็ “อยู่ในเขตเวลาที่กำลังหลับอยู่ตอนนี้” ไม่ว่าตอนนี้
จะเป็นเวลาอะไร นี่เป็นเวลาที่ดีที่สุดที่จะขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระเมตตา
อันเหลือล้นซึ่งเป็นของใหม่เสมอสำหรับเราโดยทางพระเยซูคริสต์และ
เป็นเวลาที่ดียิ่งที่จะแบ่งปันความยินดีของคุณให้กับทุกคนที่จะรับฟัง

การทรงเรียกในฐานะแม่ของเราคือการบากบั่นมุ่งไปด้วยกำลัง
ที่พระเจ้าประทานให้และฉวยพระเยซูไว้เป็นของเราเพราะพระองค์ได้
ทรงฉวยเราไว้ก่อน (ฟิลิปปี 3:12) เราลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วโน้มตัว
ไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า บากบั่นมุ่งไปสู่เป้าหมายรางวัลคือการทรงเรียก
แห่งเบื้องบนในพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 3:13-14)

คุณอาจจะสูญเสียพลังงานไปมากกับการวางแผนว่าจะให้ลูกใส่
ชุดไหนตอนออกจากโรงพยาบาล ไม่กี่เดือนที่ผ่านมาเพื่อนของเราส่ง
บัตรเชิญให้ไปร่วมต้อนรับลูกชายที่พวกเขาจะรับมาเลี้ยงที่สนามบิน
งานเลี้ยงเพื่อต้อนรับกลับบ้านที่พระบิดาในสวรรค์ของเราวางแผนไว้
เพื่อเราด้วยความตั้งใจและด้วยความใส่ใจก็จะทำให้เรารู้สึกที่ยิ่งกว่า
นั้นอีก เมื่อเรายกย่องพระคริสต์ในการเป็นแม่ของเรา สิ่งนี้ทำให้เรามี
ความคิดที่ชัดเจนอยู่กับเบื้องบน สิ่งนี้ทำให้เราคิดถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้ทรงพาเราเข้ามาอยู่ในครอบครัวของพระองค์ตลอดไปอยู่บ่อยครั้ง
และสิ่งนี้เสริมกำลังให้เราใช้ชีวิตอยู่เพื่ออาณาจักรของพระองค์ขณะที่
เราปรนนิบัติรับใช้ครอบครัวของเรา

